

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน
ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การศึกษาค้นคว้าอิสระ
ของ
อุทัยวรรณ แกมคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

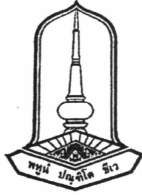

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน
ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การศึกษาค้นคว้าอิสระ
ของ
อุทัยวรรณ แกมคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
พฤษภาคม 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ ได้พิจารณาการศึกษาค้นคว้าอิสระของ
นางอุทัยวรรณ แกมคำ แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

.....
(รศ.ดร.พิศมัย ศรีอำไพ)

ประธานกรรมการ
(อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

.....
(อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร)

กรรมการ
(อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ)

.....
(อาจารย์ ดร. ญาณภัทร สีหะมงคล)

กรรมการ
(อาจารย์บัณฑิตศึกษาภายนอกภาควิชา)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ.ดร.ประวิต เอรารธรรม์)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(ศ.ดร.ปรีชา ประเทพา)

ผู้รักษาการคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ ๑ เดือน ๗ . ๓ . พ.ศ. ๒๕๕๖

ประกาศขอบคุณการ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.พิศมัย ศรีอำไพ อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ อาจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล อาจารย์บัณฑิตศึกษาภายนอกภาควิชากรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ และอาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพ็ชร อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษา ค้นคว้าอิสระ ที่ได้กรุณาให้ข้อคิด ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนการศึกษาค้นคว้าฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาค้นคว้าอิสระขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์สุนทรี วังศรี อาจารย์วิยะดา ธีร์รัตนคุณากร อาจารย์วิชชุกร เกสรบัว ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องในการปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ อย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณะครูและนักเรียนโรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30 ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือ และเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณครอบครัวแกมคำ ครอบครัวยันบัวบาน และครอบครัววงกนาวัง ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนให้ความช่วยเหลือ ด้วยความรักความห่วงใยด้วยดีเสมอมาทำยนี้คุณค่า และประโยชน์ของการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอมอบคุณค่าอันพึงมีของการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ บูชาแด่พระคุณของบิดามารดา บุรพาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้ชีวิต สติปัญญา และคุณธรรมอันดีที่เป็นเครื่องชี้นำแก่ผู้ศึกษาค้นคว้าให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต และความก้าวหน้าในหน้าที่การงานเพื่อเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติสืบไป

อุทัยวรรณ แกมคำ

ชื่อเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอน
ทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผู้ศึกษาค้นคว้า นางอุทัยวรรณ แกมคำ

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร

ปริญญา กศ.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2556

บทคัดย่อ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เป็นการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางร่างกาย การเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนและการนำทฤษฎีหุปัญญามาประยุกต์ใช้ประกอบการสอนก็เพื่อให้นักเรียนค้นพบความสามารถของตนเอง ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน ให้เกิดความชำนาญและความคงทน การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีความมุ่งหมาย (1) เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี (4) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง ม.1/3-ม.1/6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน ที่เลือกเรียนวิชาเพิ่มเติม งานบายศรี โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้เวลาทดลอง 12 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมี 5 ชนิดได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน จำนวน 6 แผน มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากถึงมากที่สุดมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.33 ถึง 5.00 ซึ่งอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับผลการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.66 ถึง 1.00 ค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.20 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.22 ถึง 0.94 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.94 3) แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงานจำนวน 18 ข้อ ค่าดัชนีความสอดคล้อง มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.66 ถึง 1.00ค่า 4) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scalce) แบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 0.66 ถึง 1.00 5) แบบแสดงความคิดเห็น

ของนักเรียนในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) เรื่อง งานบายศรี สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าดัชนีประสิทธิผล

ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่อง งานบายศรี มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.27/85.70 เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. ดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่อง งานบายศรี มีค่าเท่ากับ 0.6850 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 68.50
3. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่องงานบายศรี โดยรวมมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด
4. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของ ซิมป์สัน เรื่องงานบายศรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แสดงความคิดเห็นด้านพหุปัญญาครบทั้ง 8 ด้าน ด้านที่แสดงความถี่สูงสุดได้แก่ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวและด้านความเข้าใจในธรรมชาติ

โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่องงานบายศรี มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล สามารถใช้พัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนได้ใช้ปัญญาทั้ง 8 ด้าน ในการฝึกฝน เกิดทักษะ ความคล่องแคล่ว ชำนาญและคงทน จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551	9
	หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี	15
	ความรู้เรื่องบายศรีและบายศรีบุญเดือน 6 จังหวัดชัยภูมิ	21
	รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ	22
	การสอนทักษะปฏิบัติของชมพู่ชัน	24
	การนำทฤษฎีพหุปัญญามาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน	28
	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	38
	การวัดภาคปฏิบัติ	42
	ความพึงพอใจ	44
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	48
	งานวิจัยในประเทศ	48
	งานวิจัยต่างประเทศ	51
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	54
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	54
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	54
	วิธีการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	54
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	66
	การวิเคราะห์ข้อมูล	67
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
	ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	76
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	76
สรุปผล	76
อภิปรายผล	77
ข้อเสนอแนะ	79
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	85
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์	86
ภาคผนวก ข แผนการจัดการเรียนรู้	92
ภาคผนวก ค แบบประเมินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	110
ภาคผนวก ง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการหาประสิทธิภาพ	
เครื่องมือโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติ	
ของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่	115
ภาคผนวก จ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	
ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน	
ทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี	129
ภาคผนวก ฉ แบบแสดงความคิดเห็นแบบประเมินความสอดคล้องระหว่าง	
แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พหุปัญญากับเนื้อหา	
พหุปัญญาแต่ละด้านจากผู้เชี่ยวชาญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	
รายวิชางานบายศรี	133
ภาคผนวก ช ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	140
ภาคผนวก ซ ตัวอย่างภาพประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี	
พหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชันเรื่อง งานบายศรี	
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	144
ประวัติย่อของผู้ศึกษาค้นคว้า	152

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	การกำหนดหน่วยการเรียนรู้รายวิชางานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	55
2	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จำนวนชั่วโมง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้งานบายศรี	56
3	วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม การเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน กับการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อจัดทำ การจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน	56
4	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพ ของกระบวนการ (E_1) ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	71
5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดย ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	72
6	ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	72
7	ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบ การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	73
8	ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	73
9	ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะ ปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	75
10	ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 114	114

11	ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	129
12	ผลแบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหาที่ต้องการวัดของผู้เชี่ยวชาญ ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติ ของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี	134
13	ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความคิดเห็นกับเนื้อหา ที่ต้องการวัดจากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน	136
14	วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	138
15	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละจากการประเมิน ทักษะการปฏิบัติงานในการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี พหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี	143

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมไทยปัจจุบันเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิต ทำให้มนุษย์ต้องพัฒนาตนเอง ด้วยการศึกษาค้นคว้าหาความรู้และปรับตัวเองให้ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในทุกๆ ด้าน ดังนั้นพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หมวด 4 มาตราที่ 22 จึงกำหนดให้การศึกษาโดยยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาจึงต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยี มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะการทำงานเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยกำหนดคุณภาพผู้เรียนที่จบระดับมัธยมศึกษาไว้ว่าผู้เรียนต้องมีความรู้ ความเข้าใจการทำงาน ปรับปรุงการทำงานแต่ละขั้นตอน มีทักษะการจัดการทักษะการทำงานร่วมกัน การทำงานอย่างเป็นระบบ และมีความคิดสร้างสรรค์ มีความขยัน อดทน รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ มีมารยาท และมีจิตสำนึกในการในการใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและคุ้มค่า (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1-4) จะเห็นว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยี ให้ความสำคัญในเรื่องที่จะพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ทักษะปฏิบัติงาน ทำงานเป็นระบบ มีความคิดสร้างสรรค์ และมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์เป็นอย่างมาก ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะตรงตามจุดหมายของหลักสูตรดังกล่าว ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยี ต้องแสวงหารูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ สามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีทั้งความรู้ ทักษะ เจตคติที่ดี มีความคิดเป็นระบบและมีความคิดสร้างสรรค์ กรมวิชาการ (2534 : 16) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับกระบวนการว่า ในเรื่องกระบวนการเราควรจะสอนให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาคุณสมบัติ ต่าง ๆ ในตัวเองทั้งด้านความรู้ ความคิด ด้านคุณลักษณะและด้านความคล่องแคล่วทางกายภาพตามศักยภาพ และอีกประการหนึ่งคือ ให้เกิดคุณลักษณะที่จะติดตัวไป เพื่อใช้ประโยชน์ในอนาคต อันได้แก่ สติปัญญาความรู้ ความสามารถ จริยธรรม คุณธรรม ค่านิยม และ คุณลักษณะต่าง ๆ สรุปได้ว่า เรามุ่งหวังให้กระบวนการเป็นตัวตกตะกอนของการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนจะนำ ติดตัวไปใช้เพื่ออนาคตของเขานั่นเอง และยังได้กล่าวถึง กระบวนการกับหลักสูตร ฉบับปรับปรุงใหม่ที่ต้องการเน้นกระบวนการ มีจุดเน้นสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ การสอนที่เน้นกระบวนการ การตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น และการให้เลือกรับตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคลและ เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กระบวนการ ก็คือ การสอนที่ครูหลีกเลี่ยงการเป็นผู้บอกความรู้แก่เด็กโดยตรง แต่จัดให้เด็กได้ทำกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เหมาะสมกับธรรมชาติและวัยของเด็ก เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชา และ เหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและชีวิตจริงกรมวิชาการ (2534 : 34-35)

ประกอบกับโลกมีความเจริญก้าวหน้าด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จนกลายเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร (Information Society) วิธีการสอนที่เน้นท่องจำเนื้อหาวิชา ต่าง ๆ จึงใช้ไม่ได้ผล เพราะความรู้ที่นักเรียนจะได้รับมีมากมายเกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงทุกขณะ นักเรียนไม่สามารถจดจำความรู้ทั้งหมดได้ และเมื่อจบการศึกษาความรู้ที่ได้รับจากการท่องจำ จะไม่สามารถนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงของนักเรียนได้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพจึงจำเป็นต้องใช้ทักษะกระบวนการเพื่อให้สอดคล้องกับ ความสำคัญ ธรรมชาติและลักษณะเฉพาะกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้พัฒนามาจากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจนเพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อให้สถานศึกษาสามารถนำไปพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ได้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนจุดเน้นในการพัฒนาคุณภาพคนในสังคมไทยให้มีคุณธรรมและมีความรอบรู้อย่างเท่าทัน ให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และศีลธรรม สามารถก้าวทันการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่สังคมฐานความรู้ได้อย่างมั่นคง แนวทางการพัฒนาคนดังกล่าวมุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ดีงาม มีจิตสาธารณะ พร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะและความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตอันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศแบบยั่งยืน ซึ่งแนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพัฒนาเยาวชนของชาติเข้าสู่โลกยุคศตวรรษที่ 21 โดยมุ่งส่งเสริมผู้เรียนให้มีคุณธรรม รักความเป็นไทย ให้มีทักษะการคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์ มีทักษะด้านเทคโนโลยี สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมโลกได้อย่างสันติ สอดคล้องกับความคิดของ เสฐียรพงษ์ วรรณปก. (2542 : 5-6) ที่กล่าวว่าการศึกษาเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่งของมนุษย์ในการถ่ายทอดความรู้ การสืบสานและส่งผ่านทางวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่งโดยการส่งเสริมให้บุคคลเกิดการเรียนรู้และสร้างองค์ความรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามแนวทางที่พึงประสงค์และประสพผลสำเร็จ (2553 : 1) ได้กล่าวว่าการศึกษาคือกระบวนการสร้างบุคคลให้มีปัญญา เมื่อมีปัญญาก็จะรู้ความเป็นจริงซึ่งปัญญาเป็นสิ่งที่สร้างสรรค์ขึ้นที่ตัวผู้เรียนเอง ไม่ใช่จากสิ่งที่ผู้สอนยึดเย็ดหรือหยิบยื่นให้ทำให้ผู้เรียนเกิดอิสรภาพทางความคิด ผู้เรียนสามารถค้นพบความรู้ได้ด้วยตัวเองและการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีความสามารถหลาย ๆ ด้านเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง เรียนรู้อย่างมีความสุขโดยผ่านกระบวนการที่เป็นไปตามธรรมชาติของผู้เรียน

จากสภาพและความต้องการของท้องถิ่นจังหวัดชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิมีประเพณีที่สืบทอดกันมานานหลายร้อยปี คือพิธีบวงสรวงดวงวิญญาณพระยาภักดีชุมพล (แล) หรือที่ชาวชัยภูมิเรียกสั้น ๆ ว่าเจ้าพ่อพญาแล ท่านเป็นผู้ก่อตั้งเมืองชัยภูมิ เป็นผู้เสียสละตนเองเพื่อบ้านเมือง ชาวชัยภูมิได้ระลึกถึงคุณความดีที่ท่านมีความซื่อสัตย์และเสียสละต่อแผ่นดินจึงได้พร้อมใจกันสร้างศาลขึ้นว่า "ศาลาพระยาภักดีชุมพล (แล) "ตั้งอยู่บ้านหนองปลาเฒ่าและอนุสาวรีย์ตั้งอยู่ใจกลางเมืองหน้าศาลากลางจังหวัด (สุทธิ เหล่าฤทธิ และคณะ. 2545 : 244) เป็นที่เคารพกราบไหว้และถือเป็นปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งของจังหวัด เพื่อความเป็นสิริมงคลในการดำเนินชีวิตของชาวชัยภูมิ สิ่งที่น่าสนใจการละเล่นที่ถือ

ว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองชัยภูมิ คือบายศรี ผู้ที่ความรู้และมีฝีมือในการทำบายศรีถือว่าเป็น
 ปราชญ์ชาวบ้านซึ่งเหลือน้อยลงทุกที สิ่งหนึ่งที่ถือเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดชัยภูมิคืองานบายศรีบุญ
 เดือน 6 เจ้าพ่อพระยาแล ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาวชัยภูมิ (สำนักงานการท่องเที่ยวและ
 กีฬาจังหวัดชัยภูมิ : เว็บไซต์) ผู้ศึกษาค้นคว้าเห็นความสำคัญของบายศรี จึงได้นำเอางานบายศรี
 มาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนและเพิ่มประสิทธิภาพทางการศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ ประสาท เนืองเฉลิม
 (2550ก : 24-28) ที่กล่าวไว้ว่าการจัดการเรียนรู้ควรมุ่งประโยชน์แก่ผู้เรียน ผู้เรียนควรเกิดการเรียนรู้
 อย่างมีความสุข สนองต่อความต้องการและความแตกต่างระหว่างบุคคล เหมาะสมกับสภาพการ
 ดำเนินชีวิตของผู้เรียนตามท้องถิ่นต่าง ๆ และวัฒนธรรมของท้องถิ่นนั้นๆ เน้นการใช้ภูมิปัญญาที่มีอยู่
 ในท้องถิ่นแสวงหาองค์ความรู้ที่ตอบสนองกับชีวิตของตนเองสามารถนำเอาความรู้ไปใช้ในการพัฒนา
 ตนเอง ครอบครัวและชุมชนได้ บายศรีมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้ บายศรี ตามพจนานุกรมฉบับ
 ราชบัณฑิตยสถาน แปลว่า ข้าวอันเป็น สิริ, ขวัญข้าว หรือภาชนะใส่เครื่องสังเวย มณิรัตน์
 จันทนะพะลิน (2526 : 143) ได้กล่าวถึงบายศรีว่าเป็นสิ่งที่มีค่าของคนไทยมาตั้งแต่โบราณมาจนถึง
 ปัจจุบันนับตั้งแต่เกิดจะจัดพิธีสังเวยและทำขวัญในวาระต่าง ๆ ซึ่งจะต้อง มีบายศรีเป็นสิ่งสำคัญในพิธี
 นั้น ๆ คำว่า บาย ภาษาเขมร แปลว่า ข้าวสุก บาย ภาษาถิ่นอีสาน แปลว่า จับต้อง สัมผัส ศรี
 เป็นคำมาจากภาษาสันสกฤตตรงกับ ภาษาบาลี ว่า สิริ แปลว่า มิ่งขวัญคำว่า “บายศรี” แปลว่า
 ข้าวขวัญ หรือ สิ่งที่น่าสัมผัสกับความดีงามตามความหมายของชาวอีสาน จากประสบการณ์ของ
 ผู้ศึกษาค้นคว้าเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยี ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ได้เห็นความสำคัญในการปลูกฝังค่านิยมในการรักประเพณีและวัฒนธรรม
 ท้องถิ่น เห็นคุณค่าและความสำคัญของงานบายศรี เพื่อเป็นการส่งเสริมและอนุรักษ์การทำบายศรี
 ไปสู่รุ่นลูกหลานต่อไป ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงคิดหาวิธีการที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียน
 ได้ฝึกทักษะปฏิบัติการทำบายศรีขึ้น

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เป็นการสอนทักษะการปฏิบัติ
 รูปแบบหนึ่ง ที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นการประสานการทำงานของ
 กล้ามเนื้อหรือร่างกายในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อ
 หลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นจากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึก
 ที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความ
 ถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการและความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการ
 กระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำหรือความราบรื่นซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ
 วิชชุกร เกสรบัว (2554 : 119) ซึ่งได้พัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์ซัน
 กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 1 ผลการทดลองพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้อตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์ซัน มีประสิทธิภาพ
 ประสิทธิผล สามารถใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้อของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนเกิดทักษะ
 ความคล่องแคล่ว ชำนาญและความคงทน จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการ
 เรียนรู้อให้แก่ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีรูปแบบการเรียนการสอน
 ตามขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้สิ่ง ที่จะทำ ขั้นที่ 2
 ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรม
 นั้น ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (Guided Response) เป็นขั้นที่ให้อโอกาสผู้เรียน

ในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถ กระทำได้เอง (Mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบ ผลสำเร็จในการปฏิบัติ ขั้นที่5 ขั้นการกระทำอย่าง ชำนาญ (Complex Overt Response) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการนั้น ๆ จนผู้เรียน สามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ขั้นที่ 6 ขั้นปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ เกิดความคิด ใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้ เป็นไปตามที่ตนต้องการ (ทิสนา แชนณี. 2552 : 244-245) และ การนำเอาทฤษฎีพหุปัญญามาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบ ความสามารถทางปัญญาและศักยภาพที่หลากหลายของตนเอง (สุนีย์รัตน์ ลิมนวิวิท. 2552 : 10) ได้เสนอความหมายของพหุปัญญา (Multiple Intelligence) ซึ่งโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีพหุปัญญาได้กล่าวไว้ว่ามนุษย์มีอัจฉริยภาพหลายด้านและอย่างน้อย ของอัจฉริยภาพที่มนุษย์พึงมีและแสดงออกได้ มีทั้งหมด 8 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ความสามารถ ด้านภาษา ด้านที่ 2 ความสามารถด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านที่ 3 ความสามารถ ด้านภาพมิติสัมพันธ์ ด้านที่ 4 ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านที่ 5ความสามารถ ด้านดนตรี ด้านที่ 6 ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านที่ 7 ความสามารถในการเข้าใจตนเอง ด้านที่ 8 ความสามารถในด้านความเข้าใจสภาพธรรมชาติ และ สามารถนำความรู้และประสบการณ์ ไปเป็นพื้นฐานในการประยุกต์ใช้กับการดำเนินชีวิตประจำวันต่อไป

จากเหตุผลดังกล่าวผู้ศึกษาค้นคว้าเห็นว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ชัน เป็นแนวทางเลือกที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องงานบายศรีของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพราะกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เป็นทักษะ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางร่างกายและประสานการทำงานของกล้ามเนื้อในหลาย ๆ ส่วน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามสภาพจริง ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยวิธีดำเนินการตาม กระบวนการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีครูเป็นผู้คอยกระตุ้น แนะนำและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้ผู้เรียนตอบข้อสงสัยในสิ่งที่ตนอยากรู้จนสามารถสรุปเป็นองค์ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ค้นพบได้ และเหตุผลที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำเอาทฤษฎีพหุปัญญาบางด้านมาประยุกต์ใช้ประกอบการสอน ก็เพื่อให้ ผู้เรียนได้ค้นพบ ความสามารถทางปัญญาและศักยภาพที่หลากหลายของตนเอง

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ได้แผนพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ได้ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่องงานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. ได้ทราบความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่อง งานบายศรี
4. ได้ทราบความคิดเห็นของนักเรียนในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่อง งานบายศรี

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขอบเขตในการศึกษาค้นคว่าดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง ม.1/3-ม.1/6 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน ที่เลือกเรียนวิชาเพิ่มเติม งานบายศรี โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.
 - 2.1 ตัวแปรต้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 2.2 ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimphuon เรื่องงานบายศรี
3. ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า

ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 รวมเป็น 12 ชั่วโมง
4. เนื้อหาและวิธีการที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เนื้อหากลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง งานบายศรี หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การประดิษฐ์ตัวบายศรี ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น จำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน ก่อนทำการสอนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ดำเนินการสอนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. ทดสอบหลังเรียน หลังจากสอนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จบแล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน นำมาทำการทดสอบหลังเรียนกับนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง
4. วัดความพึงพอใจของนักเรียน และทำแบบแสดงความคิดเห็นต่อการเรียนพหุปัญญา หลังจากดำเนินการสอนตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี หมายถึง แนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30
2. การประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง การออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบความสามารถทางปัญญาทั้ง 8 ด้านและศักยภาพที่หลากหลายของตนเอง ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) คือ ความรู้ ความสามารถทางปัญญาและศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่หลากหลายในการแก้ปัญหาหรือออกแบบผลงานชนิดต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีในสถานการณ์ธรรมชาติ การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993 : 182-184) เป็นผู้บุกเบิกแนวคิดใหม่เกี่ยวกับสติปัญญาความสามารถ ความเก่งของมนุษย์) ได้เสนอไว้ 8 ด้านดังนี้
 - 2.1 ความสามารถด้านภาษา
 - 2.2 ความสามารถด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์
 - 2.3 ความสามารถด้านภาพมิติสัมพันธ์
 - 2.4 ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว
 - 2.5 ความสามารถด้านดนตรี
 - 2.6 ความสามารถด้านมนุษย์สัมพันธ์
 - 2.7 ความสามารถในการเข้าใจตนเอง
 - 2.8 ความสามารถในการด้านความเข้าใจสภาพธรรมชาติ
3. การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หมายถึงรูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะพิสัย เป็นกิจกรรมการสอนทักษะปฏิบัติที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางกายของผู้เรียน เป็นการประสานการทำงานของกลุ่มเนื้อทั้งหลายได้เป็นอย่างดีมีความถูกต้องและมีความชำนาญ โดยมี รูปแบบ 7 ขั้นดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่จะทำ โดยการให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานอย่างตั้งใจ การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายจากการสัมผัส โดยเริ่มตั้งแต่การมีสิ่งเร้ามา กระพบบ่อยๆ รับสัมผัสทั้งห้า และส่งกระแสประสาท ไปยังสมอง เพื่อการแปลความ

ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น หรือเป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้น ๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (Guided response) เป็นขั้นที่ให้โอกาสผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า รับรู้อาจให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือแสดงทักษะนั้นหรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก (trial and error) จนกระทั่งตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถ กระทำได้เอง (Mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบ ผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex overt response) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปรับปรุงและประยุกต์ ใช้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียน ปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และ ประยุกต์ ใช้ในสถานการณ์ ต่าง ๆ

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้ เป็นไปตามที่ตนต้องการ

4. แบบวัดภาคปฏิบัติ หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดการปฏิบัติงาน และผลงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้พัฒนาขึ้นในลักษณะแบบวัดพฤติกรรมในระหว่างปฏิบัติงานและผลงาน

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ ความพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดโดยใช้แบบวัดความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 20 ข้อ

6. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกด้านความรู้สึก ความเชื่อ การตัดสินใจ โดยอาศัยความรู้ การรับรู้ ประสบการณ์ และ ความประทับใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านพหุปัญญา

7. ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง คุณภาพด้านกระบวนการและผลลัพธ์ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยมี ความหมายดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการประเมิน การปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนและผลงาน โดยคิดสัดส่วนคะแนนเป็น 50 : 50

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้งหมดที่ได้จากการทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimpชั้น เรื่องงานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตั้งแต่ ร้อยละ 80 ขึ้นไป

8. ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าในการ เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimpชั้น เรื่องงานบายศรี ซึ่งวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างความ แตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนกับความแตกต่างของคะแนนเต็มกับ คะแนนก่อนเรียน

9. งานบายศรี หมายถึง งานที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์ตัวบายศรี แบบหน้าช้าง แบบหน้า นาค แบบหน้านาคซ้อน แบบหน้านาคยกชั้น แบบหน้านาคยอดกริช และแบบนาคยอดช่อฟ้า วัสดุ อุปกรณ์ที่ใช้สำหรับการประดิษฐ์ตัวบายศรีแบบต่างๆและการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพุทปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
2. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี
3. ความรู้เรื่องบายศรีและบายศรีบุญเดือน 6 จังหวัดชัยภูมิ
4. รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ
5. การสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน
6. การนำทฤษฎีพุทปัญญามาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน
7. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
8. แบบวัดภาคปฏิบัติ
9. ความพึงพอใจ
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 4-23) ได้กำหนด วิสัยทัศน์ หลักการ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้ และโครงสร้างเวลาเรียนไว้ดังนี้

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขมีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานมีหลักการที่สำคัญดังนี้

- 2.1 เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
- 2.2 เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและมีคุณภาพ
- 2.3 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจ ให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่น
- 2.4 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลา และการจัดการเรียนรู้
- 2.5 เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 2.6 เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบ นอกกระบบ และตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมาย เพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

- 3.1 มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ ยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- 3.2 มีความรู้อันเป็นสากลและความสามารถในการสื่อสาร การคิดการแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
- 3.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
- 3.4 มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
- 3.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดนั้น จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

- 4.1 ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสารมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเอง เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้ง ต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูล

ข่าวสารด้วยหลักเหตุผล และความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

4.2 ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์การคิดสังเคราะห์ การคิดอย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม

4.3 ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้ถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรม และข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4.4 ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการใช้กระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อมและการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

4.5 ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือกและใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสมและมีคุณธรรม

5. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

- 5.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 5.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 5.3 มีวินัย
- 5.4 ใฝ่เรียนรู้
- 5.5 อยู่อย่างพอเพียง
- 5.6 มุ่งมั่นในการทำงาน
- 5.7 รักความเป็นไทย
- 5.8 มีจิตสาธารณะ

6. มาตรฐานการเรียนรู้

การพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงกำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ ดังนี้

- 6.1 ภาษาไทย
- 6.2 คณิตศาสตร์
- 6.3 วิทยาศาสตร์
- 6.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 6.5 สุขศึกษา และพลศึกษา

6.6 ศิลปะ

6.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี

6.8 ภาษาต่างประเทศ

ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานการเรียนรู้ระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้ ปฏิบัติได้ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนั้นมาตรฐานการเรียนรู้ยังเป็นกลไกสำคัญ ในการขับเคลื่อนพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ เพราะมาตรฐานการเรียนรู้จะสะท้อนให้ทราบว่า ต้องการอะไร จะสอนอย่างไร และประเมินอย่างไร รวมทั้งเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา โดยใช้ระบบการประเมินคุณภาพภายในและการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งรวมถึงการทดสอบระดับเขตพื้นที่การศึกษา และการทดสอบระดับชาติ ระบบการตรวจสอบเพื่อประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนภาพการจัดการศึกษา ว่าสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามที่มาตรฐานการเรียนรู้กำหนดเพียงใด

7. ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดระบุสิ่งที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจงและมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน

7.1 ตัวชี้วัดชั้นปี เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละชั้นปีในระดับการศึกษาภาคบังคับ (ประถมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 3)

7.2 ตัวชี้วัดช่วงชั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

8. สาระการเรียนรู้

8.1 สาระการเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ซึ่งกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้ โดยแบ่งเป็น 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้

8.1.1 ภาษาไทย : ความรู้ ทักษะและวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อ การสื่อสาร ความชื่นชม การเห็นคุณค่าภูมิปัญญา ไทย และภูมิใจในภาษาประจำชาติ

8.1.2 คณิตศาสตร์ : การนำความรู้ทักษะและกระบวนการทางคณิตศาสตร์ ไปใช้ในการแก้ปัญหา การดำเนินชีวิต และศึกษาต่อ การมีเหตุผล มีเจตคติที่ดีต่อคณิตศาสตร์ พัฒนาการคิดอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์

8.1.3 วิทยาศาสตร์ : การนำความรู้และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ การคิดอย่างเป็นเหตุเป็นผล คิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ และจิตวิทยาศาสตร์

8.1.4 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม : การอยู่ร่วมกันในสังคมไทยและสังคมโลกอย่างสันติสุข การเป็นพลเมืองดี ศรัทธาในหลักธรรมของศาสนา การเห็นคุณค่าของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ความรักชาติ และภูมิใจในความเป็นไทย

8.1.5 สุขศึกษาและพลศึกษา : ความรู้ ทักษะ และเจตคติในการสร้างเสริมสุขภาพพลานามัยของตนเองและผู้อื่น การป้องกันและปฏิบัติต่อสิ่งต่าง ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพอย่างถูกวิธี และทักษะในการดำเนิน

8.1.6 ศิลปะ : ความรู้และทักษะในการคิดริเริ่ม จินตนาการ สร้างสรรค์งานศิลปะ สุนทรียภาพและการเห็นคุณค่าทางศิลปะ

8.1.7 การงานอาชีพและเทคโนโลยี : ความรู้ ทักษะ และเจตคติในการทำงาน การจัดการ การดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการใช้เทคโนโลยี

8.1.8 ภาษาต่างประเทศ : ความรู้ ทักษะ เจตคติ และวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ

8.2 ระดับการศึกษา หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดระดับการศึกษาเป็น 3 ระดับ ดังนี้

8.2.1 ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) การศึกษาระดับนี้เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ

8.2.2 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน มีทักษะในการคิดวิจารณ์ญาณ คิดสร้างสรรค์ และคิดแก้ปัญหาที่มีทักษะในการดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็นไทยตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ

8.2.3 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) การศึกษาระดับนี้เน้นการเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน สนองตอบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคนทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ มีทักษะในการใช้วิทยาการและเทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ มุ่งพัฒนาตนและประเทศตามบทบาทของตน สามารถเป็นผู้นำ และผู้ให้บริการชุมชนในด้านต่าง ๆ

8.3 การจัดเวลาเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม และกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ซึ่งสถานศึกษาสามารถเพิ่มเติมได้ตามความพร้อมและจุดเน้น โดยสามารถปรับให้เหมาะสมตามบริบทของสถานศึกษาและสภาพของผู้เรียน ดังนี้

8.3.1 ระดับชั้นประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี โดยมีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 5 ชั่วโมง

8.3.2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาคมีเวลาเรียนวันละไม่เกิน 6 ชั่วโมง คำนวณน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิตใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีค่าน้ำหนักวิชา เท่ากับ 1 หน่วยกิต (นก.)

8.3.3 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค มีเวลาเรียน วันละไม่น้อยกว่า 6 ชั่วโมง คำนวณน้ำหนักของรายวิชาที่เรียนเป็นหน่วยกิตใช้เกณฑ์ 40 ชั่วโมงต่อภาคเรียน มีค่าน้ำหนักวิชา เท่ากับ 1 หน่วยกิต (นก.)

9. การจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการสำคัญในการนำหลักสูตรสู่การปฏิบัติหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชน ในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณสมบัติตามเป้าหมายหลักสูตร ผู้สอนพยายามคัดสรรกระบวนการเรียนรู้ จัดการเรียนรู้โดยช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ผ่านสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตร 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวมทั้งปลูกฝังเสริมสร้างคุณลักษณะอันพึงประสงค์ พัฒนาทักษะ ต่าง ๆ อันเป็นสมรรถนะสำคัญให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมาย

9.1 หลักการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยยึดหลักว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด เชื่อว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ยึดประโยชน์ที่เกิดกับผู้เรียน กระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและพัฒนาการทางสมอง เน้นให้ความสำคัญทั้งความรู้ และคุณธรรม

9.2 กระบวนการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นเครื่องมือที่จะนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของหลักสูตร กระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน อาทิ กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการกระบวนการสร้างความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการทางสังคม กระบวนการเผชิญสถานการณ์และแก้ปัญหา กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง กระบวนการปฏิบัติ ลงมือทำจริงกระบวนการจัดการกระบวนการวิจัย กระบวนการเรียนรู้การเรียนรู้ของตนเอง กระบวนการพัฒนาลักษณะนิสัย กระบวนการเหล่านี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน พัฒนา เพราะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี บรรลุเป้าหมายของหลักสูตร ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาทำความเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ ต่าง ๆ เพื่อให้สามารถเลือกใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9.3 การออกแบบการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตรสถานศึกษาให้เข้าใจถึงมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์และสาระการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน แล้วจึงพิจารณาออกแบบการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ และบรรลุตามเป้าหมายที่กำหนด

9.4 บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน การจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามเป้าหมายของหลักสูตร ทั้งผู้สอนและผู้เรียนควรมีบทบาท ดังนี้

9.4.1 บทบาทของผู้สอน

- 1) ศึกษาวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล แล้วนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน
- 2) กำหนดเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ด้านความรู้และทักษะกระบวนการ ที่เป็นความคิดรวบยอด หลักการและความสัมพันธ์ รวมทั้งคุณลักษณะอันพึงประสงค์
- 3) ออกแบบการเรียนรู้และจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล และพัฒนาการทางสมอง เพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย
- 4) จัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ และดูแลช่วยเหลือผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้
- 5) จัดเตรียมและเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับกิจกรรม นำภูมิปัญญาท้องถิ่น เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน
- 6) ประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียนด้วยวิธีการที่หลากหลายเหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา และระดับพัฒนาการของผู้เรียน
- 7) วิเคราะห์ผลการประเมินมาใช้ในการซ่อมเสริมและพัฒนาผู้เรียนรวมทั้งปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

9.4.2 บทบาทของผู้เรียน

- 1) กำหนดเป้าหมาย วางแผน และรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง
- 2) เสาะแสวงหาความรู้ เข้าถึงแหล่งการเรียนรู้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อความรู้ ตั้งคำถาม คิดหาคำตอบหรือหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยวิธีการ ต่าง ๆ
- 3) ลงมือปฏิบัติจริง สรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ ต่าง ๆ
- 4) มีปฏิสัมพันธ์ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกับกลุ่มและครู
- 5) ประเมินและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นกลุ่มสาระที่ช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้เกี่ยวกับการดำรงชีวิต การอาชีพ และเทคโนโลยี มาประยุกต์ใช้ในการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์และแข่งขันในสังคมไทยและสากล เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ รักการทำงาน และมีเจตคติที่ดีต่อการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมไทยได้อย่างพอเพียงและมีความสุข กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี มุ่งพัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวม เพื่อให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะในการทำงาน เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

การดำรงชีวิตและครอบครัว เป็นสาระเกี่ยวกับการทำงานในชีวิตประจำวัน ช่วยเหลือตนเอง ครอบครัว และสังคมได้ในสภาพเศรษฐกิจที่พอเพียง ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เน้นการปฏิบัติจริงจนเกิดความมั่นใจและภูมิใจในผลสำเร็จของงาน เพื่อให้ค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง

การออกแบบและเทคโนโลยี เป็นสาระเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถของมนุษย์อย่างสร้างสรรค์ โดยนำความรู้มาใช้กับกระบวนการเทคโนโลยี สร้างสิ่งของเครื่องใช้ วิธีการ หรือเพิ่มประสิทธิภาพในการดำรงชีวิต

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นสาระเกี่ยวกับกระบวนการเทคโนโลยีสารสนเทศการติดต่อสื่อสาร การค้นหาข้อมูล การใช้ข้อมูลและสารสนเทศ การแก้ปัญหาหรือการสร้างงาน คุณค่าและผลกระทบของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การอาชีพ เป็นสาระเกี่ยวกับทักษะที่จำเป็นต่ออาชีพ เห็นความสำคัญของคุณธรรม จริยธรรมและเจตคติที่ดีต่ออาชีพ ใช้เทคโนโลยีได้เหมาะสม เห็นคุณค่าของอาชีพสุจริต และเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน ง 1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม เพื่อการดำรงชีวิตและครอบครัว

สาระที่ 2 การออกแบบและเทคโนโลยี

มาตรฐาน ง 2.1 เข้าใจเทคโนโลยีและกระบวนการเทคโนโลยี ออกแบบและสร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการ ตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เลือกใช้เทคโนโลยีในทางสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีส่วนร่วมในการจัดการเทคโนโลยีที่ยั่งยืน

สาระที่ 3 เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

มาตรฐาน ง 3.1 เข้าใจ เห็นคุณค่า และใช้กระบวนการเทคโนโลยีในการสืบค้นข้อมูลการเรียนรู้ การสื่อสาร การแก้ปัญหา การทำงาน และอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และมีคุณธรรม

สาระที่ 4 การอาชีพ

มาตรฐาน ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีประสบการณ์ เห็นแนวทางในงานอาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

คุณภาพผู้เรียน

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

เข้าใจวิธีการทำงานเพื่อช่วยเหลือตนเอง ครอบครัว และส่วนรวม ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน และเครื่องมือถูกต้องตรงกับลักษณะงาน มีทักษะกระบวนการทำงาน มีลักษณะนิสัยการทำงานที่กระตือรือร้น ตรงเวลา ประหยัด ปลอดภัย สะอาด รอบคอบ และมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

เข้าใจประโยชน์ของสิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวัน มีความคิดในการแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะในการสร้างของเล่น ของใช้อย่างง่าย โดยใช้กระบวนการเทคโนโลยี ได้แก่ กำหนดปัญหาหรือความต้องการรวบรวมข้อมูล ออกแบบโดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพร่าง 2 มิติ ลงมือสร้าง และประเมินผล เลือกใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างถูกวิธี เลือกใช้

สิ่งของเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันอย่างสร้างสรรค์ และมีการจัดการสิ่งของเครื่องใช้ด้วยการนำกลับมาใช้ซ้ำ

เข้าใจและมีทักษะการค้นหาข้อมูลอย่างมีขั้นตอน การนำเสนอข้อมูลในลักษณะต่าง ๆ และวิธีดูแลรักษาอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศ

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เข้าใจการทำงานและปรับปรุงการทำงานแต่ละขั้นตอน มีทักษะการจัดการ ทักษะการทำงานร่วมกัน ทำงานอย่างเป็นระบบและมีความคิดสร้างสรรค์ มีลักษณะนิสัยการทำงานที่ยึดมั่น อดทน รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ มีมารยาท และมีจิตสำนึกในการใช้น้ำ ไฟฟ้าอย่างประหยัดและคุ้มค่า

เข้าใจความหมาย วิวัฒนาการของเทคโนโลยี และส่วนประกอบของระบบเทคโนโลยี มีความคิดในการแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการอย่างหลากหลาย นำความรู้และทักษะการสร้างชิ้นงานไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสิ่งของเครื่องใช้ตามความสนใจอย่างปลอดภัย โดยใช้กระบวนการเทคโนโลยีได้แก่ กำหนดปัญหาหรือความต้องการ รวบรวมข้อมูล ออกแบบโดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพร่าง 3 มิติ หรือแผนที่ความคิด ลงมือสร้าง และประเมินผล เลือกใช้เทคโนโลยีในชีวิตประจำวันอย่างสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม และมีการจัดการเทคโนโลยีด้วยการแปรรูปแล้วนำกลับมาใช้ใหม่

เข้าใจหลักการแก้ปัญหาเบื้องต้น มีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ในการค้นหาข้อมูล เก็บรักษาข้อมูล สร้างภาพกราฟิก สร้างงานเอกสาร นำเสนอข้อมูล และสร้างชิ้นงานอย่างมีจิตสำนึกและรับผิดชอบต่อรู้และเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพ รวมทั้งมีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรมที่สัมพันธ์กับอาชีพ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เข้าใจกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน มีทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา และทักษะการจัดการ มีลักษณะนิสัยการทำงานที่เสียสละ มีคุณธรรม ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและถูกต้อง และมีจิตสำนึกในการใช้พลังงานทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมอย่างประหยัดและคุ้มค่า

เข้าใจกระบวนการเทคโนโลยีและระดับของเทคโนโลยี มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการ สร้างสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างถูกต้องและปลอดภัย โดยถ่ายทอดความคิดเป็นภาพฉายเพื่อนำไปสู่การสร้างชิ้นงานหรือแบบจำลองความคิดและการรายงานผล เลือกใช้เทคโนโลยีอย่างสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อม และมีการจัดการเทคโนโลยีด้วยการลดการใช้ทรัพยากร หรือเลือกใช้เทคโนโลยีที่ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

เข้าใจหลักการเบื้องต้นของการสื่อสารข้อมูล เครือข่ายคอมพิวเตอร์ หลักการและวิธีแก้ปัญหา หรือการทำโครงการด้วยกระบวนการทางเทคโนโลยีสารสนเทศ มีทักษะการค้นหาข้อมูล และการติดต่อสื่อสารผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์อย่างมีคุณธรรมและจริยธรรม การใช้คอมพิวเตอร์ในการแก้ปัญหา สร้างชิ้นงานหรือโครงการจากจินตนาการ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศนำเสนองาน

เข้าใจแนวทางการเลือกอาชีพ การมีเจตคติที่ดี และเห็นความสำคัญของการประกอบอาชีพวิธีการหางานทำ คุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับการมีงานทำ วิเคราะห์แนวทางเข้าสู่อาชีพ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ และประสบการณ์ต่ออาชีพที่สนใจ และประเมินทางเลือกในการประกอบอาชีพที่สอดคล้องกับความรู้ ทักษะและความสนใจ

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

เข้าใจวิธีการทำงานเพื่อการดำรงชีวิต สร้างผลงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะการทำงานร่วมกัน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา และทักษะการแสวงหาความรู้ ทำงานอย่างมีคุณธรรม และมีจิตสำนึกในการใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างคุ้มค่าและยั่งยืน

เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีกับศาสตร์อื่น ๆ วิเคราะห์ระบบเทคโนโลยี มีความคิดสร้างสรรค์ในการแก้ปัญหาหรือสนองความต้องการ สร้างและพัฒนาสิ่งของเครื่องใช้หรือวิธีการตามกระบวนการเทคโนโลยีอย่างปลอดภัย โดยใช้ซอฟต์แวร์ช่วยในการออกแบบหรือนำเสนอ ผลงานวิเคราะห์และเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมกับชีวิตประจำวันอย่างสร้างสรรค์ต่อชีวิต สังคม สิ่งแวดล้อมและมีการจัดการเทคโนโลยีด้วยวิธีการของเทคโนโลยีสะอาด

เข้าใจองค์ประกอบของระบบสารสนเทศ องค์ประกอบและหลักการทำงานของคอมพิวเตอร์ระบบสื่อสารข้อมูลสำหรับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ระบบสื่อสารข้อมูลสำหรับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ คุณลักษณะของคอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ต่อพ่วงและมีทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ แก้ปัญหา เขียนโปรแกรมภาษา ใช้คอมพิวเตอร์ ใช้ฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ ติดต่อสื่อสารและ ค้นหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต ใช้คอมพิวเตอร์ในการประมวลผลข้อมูลให้เป็นสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเสนองาน และใช้คอมพิวเตอร์สร้างชิ้นงานหรือโครงการ

เข้าใจแนวทางเข้าสู่อาชีพ การเลือก และใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสมกับอาชีพมีประสบการณ์ในอาชีพที่ถนัดและสนใจ และมีคุณลักษณะที่ดีต่ออาชีพ

การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

มาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนด มาตรฐานการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มที่เป็นข้อกำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมของแต่ละกลุ่ม เพื่อใช้เป็นจุดมุ่งหมายในการ พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ซึ่งกำหนดเป็น ลักษณะ ดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่ม สาระการเรียนรู้เมื่อผู้เรียนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นมาตรฐานการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนจบในแต่ละช่วงชั้น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 6 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 มาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้เฉพาะมาตรฐานการเรียนรู้ที่ จำเป็นสำหรับการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนทุกคนเท่านั้น สำหรับมาตรฐานการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพ ปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของ ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้ที่เข้มข้นตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน

3. เวลาเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 เป็นช่วงสุดท้ายของ การศึกษาภาคบังคับมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และ พัฒนาบุคลิกภาพส่วนตนพัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้ และทักษะในการดำเนิน ชีวิต ให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงามและผิตชอบต่อสังคม สามารถสร้างเสริมสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐาน ในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

4. การจัดเวลาเรียน ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ให้จัดเวลาเรียน

เป็นรายปี มีเวลาเรียนประมาณวันละ 5-6 ชั่วโมง การกำหนดเวลาเรียน สำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ ทั้ง 8 กลุ่ม ควรให้สัดส่วนใกล้เคียงกัน แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มภาษาไทย คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ยังคงมีความสำคัญ ควรจัดเวลาเรียนให้มากกว่ากลุ่มอื่น ๆ สำหรับผู้เรียนที่มีความประสงค์จะศึกษาต่อและจัดรายวิชาอาชีพหรือโครงการอาชีพสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถที่จะออกไปสู่โลกอาชีพการจัดเวลาเรียนดังกล่าวข้างต้นเป็นแนวทางสำหรับการจัดการศึกษาในระบบ สถานศึกษาส่วนการจัดการศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัยนั้นให้พิจารณายืดหยุ่นเวลาเรียนตามสถานการณ์และโอกาสที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้การวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียน มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ มุ่งหาคำตอบว่าผู้เรียนมีความก้าวหน้าทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม และค่านิยมอันพึงประสงค์ซึ่งเป็นผลเนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หรือไม่เพียงใด ดังนั้น สถานศึกษาจึงควรจัดการวัดและประเมินผลอย่างต่อเนื่องควบคู่ไปในกิจกรรมการเรียนรู้ รูปแบบ วิธีการที่หลากหลายซึ่งวิธีการวัดและประเมินผลที่สามารถสะท้อนผลการเรียนรู้อย่างแท้จริงของผู้เรียนคือ การวัดและประเมินผลจากสภาพจริง (Authentic Assessment) (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 145)

5. การประเมินจากสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นการตีค่าความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนเรียนโดยการปฏิบัติจริง เช่น บริการชุมชนจริง ฝึกงานในโรงงานจริง ซึ่งการตีค่าความสามารถที่แท้จริงมีลักษณะดังนี้ (อุทุมพร จามรมาน. 2540 : 2 - 4)

6. มีการออกแบบการตีค่าความสามารถ (Authentic Assessment) ที่แทนความสามารถได้ เช่น ตีค่าการเรียนรู้ของผู้เรียนจากที่เขียนจริง ตีค่าการทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์จากที่ทำจริง มิใช่การดูวิดีโอหรือสมมุติสถานการณ์ขึ้น

7. เกณฑ์ในการตัดสินได้มาจากการกำหนดร่วมกันระหว่างผู้เรียน ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ

8. การตีราคาโดยผู้เรียนเองเป็นเรื่องสำคัญ

9. ผู้เรียนต้องนำเสนอผลงานของตนต่อสาธารณะชน และนำเสนอด้วยตนเอง

10. ใช้เวลานานพอสมควรในการได้ข้อมูลเพื่อประมวลผล

11. ลักษณะสำคัญของการวัดและประเมินผลจากสภาพจริง มีดังนี้

11.1 การจัดและประเมินผลจากสภาพจริง มีลักษณะที่สำคัญคือใช้วิธีการประเมินกระบวนการคิดที่ซับซ้อน ความสามารถในการปฏิบัติงาน ศักยภาพของผู้เรียนในด้านของผู้ผลิตและกระบวนการที่ได้ผลผลิตมากกว่าที่จะประเมินว่าผู้เรียนสามารถจดจำความรู้อะไร ได้บ้าง

11.2 เป็นการประเมินความสามารถของผู้เรียน เพื่อวินิจฉัยผู้เรียนในส่วนที่ควรส่งเสริมและส่วนควรจะแก้ไขปรับปรุง เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพตามความสามารถ ความสนใจและความต้องการของแต่ละบุคคล

11.3 เป็นการประเมินที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมประเมินผลงานของตนเอง ทั้งตนเองและของเพื่อนร่วมห้อง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักตนเอง เชื่อมมั่นในตนเองสามารถพัฒนาตนเองได้

11.4 ข้อมูลที่ได้จากการประเมินสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการเรียนการสอนและการวางแผนการสอนของผู้สอนว่ามีความสนใจและความต้องการของผู้เรียนได้หรือไม่

11.5 ประเมินความสามารถของผู้เรียนในการถ่ายโอนการเรียนรู้ไปสู่ชีวิตจริงได้

11.6 ประเมินด้านต่าง ๆ ด้วยวิธีที่หลากหลายในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

การจัดและประเมินผลได้สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนผลการประเมิน อาจจะได้มาจากแหล่งข้อมูลและวิธีการ ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : 22-23)

1. สังเกตการแสดงออกเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม
2. ชิ้นงาน ผลงาน รายงาน และกระบวนการ
3. การสัมภาษณ์
4. บันทึกของผู้เรียน
5. การประชุมปรึกษาหารือร่วมกันระหว่างผู้เรียนและครู
6. การวัดและประเมินผลภาคปฏิบัติ (Performance Assessment)
7. การวัดและประเมินผลด้านความสามารถ (Performance Assessment)
8. แฟ้มผลงาน (Portfolio)
9. การประเมินตนเอง
10. การประเมินโดยกลุ่มเพื่อน
11. การประเมินกลุ่ม
12. การประเมินโดยใช้แบบทดสอบทั้งแบบอัตนัยและแบบปรนัย

จากความหมายและลักษณะของการตีค่าความสามารถที่แท้จริงสรุปได้ว่าการประเมินตามสภาพจริง (Authentic Assessment) เป็นกระบวนการวัดและประเมินผลความสามารถ (Performance) ของผู้เรียนในขณะที่ปฏิบัติงานจริงในสภาพแวดล้อมเหมือนชีวิตจริงโดยใช้วิธีการวัดและประเมินหลายอย่างจากผู้ประเมินหลายกลุ่ม เช่น นักเรียนประเมินตนเอง (Self Assessment) โดยใช้แฟ้มสะสมผลงาน (Portfolio) และการเขียนรายงาน (Self - Report) เพื่อนำเสนอความคิดและผลงานของตนเองต่อสาธารณชน ครูประเมินนักเรียนโดยการสังเกต(Observe) การปฏิบัติของนักเรียน เพื่อแนะนำ สนับสนุน กระตุ้นให้นักเรียนสามารถสร้างสมองค์ความรู้และสร้างสรรค์ผลงานให้สำเร็จด้วยตนเองได้ มีอาชีพผู้รู้จริง สัมภาษณ์ (Interview)หรือสังเกต (Observe) การทำงานของนักเรียน เพื่อแนะนำช่วยเหลือให้นักเรียนทำงานสำเร็จและมีคุณภาพระดับมีอาชีพจริงๆ สถานศึกษากำหนดให้มีคณะกรรมการจากบุคคลหลายกลุ่มที่มีส่วนได้เสีย กับผลการทำงานของนักเรียน เช่น ผู้เรียน พ่อแม่ และผู้ปกครอง ผู้สอน ผู้แทนชุมชนและมีอาชีพตามลักษณะผลงานนั้น ร่วมเป็นคณะกรรมการกำหนดเกณฑ์ตัดสิน และประเมินผล

ความรู้เรื่องบายศรีและบายศรีบุญเดือน 6 จังหวัดชัยภูมิ

บายศรี เป็นของสูงเป็นสิ่งที่มีความหมายของคนไทย ตั้งแต่โบราณมาจนถึงปัจจุบันนับตั้งแต่เกิดจะจัดพิธีสังเวยและทำขวัญในวาระต่าง ๆ ซึ่งจะต้อง มีบายศรีเป็นสิ่งสำคัญในพิธีนั้น ๆ บายศรี

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542 (2546 : 865)ได้ให้ความหมายของคำว่าบายศรี หมายถึงเครื่องเชิญขวัญหรือเครื่องรับขวัญทำด้วยใบตองรูปคล้ายกระทงเป็นชั้น ๆ 3,5,7 หรือ 9 ชั้น มีเส้าปักตรงกลางพร้อมเครื่องสังเวยและมีไขว้ขวัญเสียบอยู่บนยอดบายศรี คำว่า บาย เป็นภาษาเขมร แปลว่า ข้าวสุก บาย ภาษาถิ่นอีสาน แปลว่า จีบต้อง สัมผัส ศรี เป็นคำมาจากภาษาสันสกฤตตรงกับ ภาษาบาลี ว่า สิริ แปลว่า มิ่งขวัญ คำว่า “บายศรี” แปลว่า ข้าวขวัญ หรือข้าวที่เป็นสิริมงคล สิ่งที่สัมผัสกับความดีงาม บายศรีจึงมีข้าวเป็นส่วนประกอบ โดยมีใบตองเป็นสิ่งที่รองรับ ใบตองในคติของพราหมณ์ถือเป็นสิ่งบริสุทธิ์ สะอาด ไม่มีมลทินจึงนำมาทำภาชนะใส่อาหาร เป็นรูปกระทง ต่อมาจึงประดิษฐ์ตกแต่งให้สวยงามขึ้น (มณี พยอมยงค์และศิริรัตน์ อาศนะ. 2538 : 8) ได้ให้ความสำคัญของพิธีบายศรีสู่ขวัญไว้ว่า พิธีบายศรีสู่ขวัญ เป็นพิธีที่สำคัญของชาวอีสาน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับขวัญและจิตใจ เพื่อให้เกิดขวัญและกำลังใจที่ดีขึ้น การดำเนินชีวิตของชาวอีสานแทบทุกอย่าง จึงมีการบายศรีสู่ขวัญควบคู่กันไปเสมอ เป็นการเรียกร่องพลังทางจิต ช่วยให้มีพลังใจที่เข้มแข็ง สามารถฟันฝ่าภัยพิบัติต่าง ๆ ได้ การสู่ขวัญช่วยให้เกิดมงคล ทำให้ดำรงอยู่ด้วยความสุขราบรื่น มีโชคลาภมากขึ้น และอาจลดปรารถนาให้ผู้ใดเคราะห์ร้ายพ้นจากสรรพเคราะห์ทั้งปวง ด้วยมูลเหตุแห่งการสู่ขวัญนี้เอง การประกอบพิธีบายศรีสู่ขวัญของชาวอีสาน เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับขวัญและจิตใจ ช่วยก่อให้เกิดขวัญและกำลังใจที่ดีขึ้น ซึ่งชาวอีสานเห็นความสำคัญทางจิตใจเป็นอย่างมาก ดังนั้นวิถีการดำเนินชีวิตแทบทุกอย่างจึงมักจะมีการสู่ขวัญควบคู่กันไปเสมอ การสู่ขวัญจะช่วยให้เกิดสิริมงคล ชีวิตอยู่ด้วยความราบรื่น จิตใจเข้มแข็ง โชคดียิ่งขึ้น ปิดเป่าสิ่งที่ไม่ดี หายจากสรรพเคราะห์ทั้งปวง ทั้งพิธีบายศรีสู่ขวัญมีหลายรูปแบบ แล้วแต่ว่าจะจัดพิธีสู่ขวัญในเรื่องใด พิธีการต่าง ๆ ก็จะแตกต่างกันไปเป็นปลีกย่อย แล้วแต่ลักษณะพิธี ซึ่งประเพณีบายศรีสู่ขวัญในภาคอีสาน เป็นประเพณีที่ประชาชนส่วนมาก ยังนิยมปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป เพราะถือว่าเป็นพิธีที่เป็นสิริมงคล เป็นการมอบความปรารถนาดี และลดบันดาลให้ ผู้รับการทำให้พิธีตลอดจนผู้เกี่ยวข้องมีความสุขความเจริญ และจิตใจสงบสุข และส่งเสริมให้ประชาชนมีความรักใคร่กันเป็นอย่างดี นับเป็นวัฒนธรรมที่ดี ควรแก่การอนุรักษ์ให้อยู่สืบไป

จังหวัดชัยภูมิมีประเพณีที่สืบทอดกันมานานหลายร้อยปี คือพิธีบวงสรวงดวงวิญญาณพระยาภักดีชุมพล (แล) หรือที่ชาวชัยภูมิเรียกสั้น ๆ ว่าเจ้าพ่อพญาแล ท่านเป็นผู้ก่อตั้งเมืองชัยภูมิ เป็นผู้เสียสละตนเองเพื่อบ้านเมือง ชาวชัยภูมิได้ระลึกถึงคุณความดีที่ท่านมีความซื่อสัตย์และเสียสละต่อแผ่นดินจึงได้พร้อมใจกันสร้างศาลขึ้นว่า ศาลาพระยาภักดีชุมพล (แล) ตั้งอยู่บ้านหนองปลาเฒ่าและอนุสาวรีย์ ตั้งอยู่ใจกลางเมืองหน้าศาลากลางจังหวัด เป็นที่เคารพกราบไหว้และถือเป็นปูชนียสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งของจังหวัด เพื่อความเป็นสิริมงคลในการดำเนินชีวิตของชาวชัยภูมิจะมีพิธีบวงสรวงดวงวิญญาณ เจ้าพ่อพญาแล สิ่งที่ชาวชัยภูมินำมาสักการบูชาผู้ที่ถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองชัยภูมิ คือบายศรี ที่มีขนาดตั้งแต่ 1 ชั้น 3 ชั้น 5 ชั้น และ 7 ชั้น พิธีบวงสรวงดวงวิญญาณจะจัดขึ้นปีละ 2 ครั้ง คือทุกวันที่ 12 ของเดือน มกราคม พิธีจะจัดขึ้นที่อนุสาวรีย์เจ้าพ่อพระยาแล ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมืองชัยภูมิ ในเดือนมกราคมนี้บายศรีที่นิยมในพิธีคือ บายศรี ซึ่งมีขนาด 1 ชั้น และ 3 ชั้น อีกพิธีกรรมหนึ่งนั้นจะจัดขึ้นในเดือน 6 เรียกว่าบุญเดือน 6 เจ้าพ่อพญาแล สถานที่จัดคือศาลเจ้าพ่อพระยาแล ในเดือน 6 นี้พิธีจะยิ่งใหญ่มาก ชาวชัยภูมิให้ความสำคัญกับงานบุญเดือน 6 ศาลเจ้าพ่อพระยาแลโดยถือว่าในหนึ่งปีได้มาสักการะเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต โดยการนำบายศรีมาถวาย เพื่อสักการะดวงวิญญาณเจ้าพ่อพระยาแล บายศรีบุญเดือน 6 เจ้าพ่อพญาแลนี้ชาวชัยภูมิทุกชุมชน ทุกอำเภอ ตลอดจนหน่วยงานภาครัฐและเอกชนจะจัดทำเป็นบายศรีที่มีขนาดใหญ่มาก คือ

ขนาด ความกว้าง 1 เมตร ความสูง 2.5 เมตรและมี 7 ชั้นชาวชัยภูมิจะเรียกบายศรีที่มีขนาดใหญ่
นี้ว่า “บายศรีบุญเดือน 6” เป็นประเพณีที่ยิ่งใหญ่และ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สั่งสมของท้องถิ่น
เมืองชัยภูมิเพราะบายศรีบุญเดือน 6 ถือเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดชัยภูมิ

การสอนทักษะปฏิบัติ

มีผู้ให้ความหมาย ดังต่อไปนี้

วีณา ประชากุล และประสาธ เนืองเฉลิม (2552 : 154 -157) ได้กล่าวถึงรูปแบบ
การเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติว่าเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านการปฏิบัติการ
กระทำหรือการแสดงออกต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางกาย การทำงานของกล้ามเนื้ออาจ
ซับซ้อนต้องใช้กล้ามเนื้อหลายส่วนเกิดจากการสั่งของสมอง ซึ่งต้องปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น
ทักษะส่วนใหญ่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ ทักษะปฏิบัตินี้พัฒนาได้ด้วยการฝึกฝนที่ดี มีรูปแบบการ
เรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์ (Harro) เดวิส (Davies) และ
ซิมป์สัน (Simpson) ไว้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harro) เป็นการพัฒนาทักษะ
ปฏิบัติตามขั้นตอนที่ซับซ้อนน้อยไปสู่ซับซ้อนมากมี 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นการเลียนแบบ ผู้เรียนสังเกตการณ์กระทำที่ต้องการให้ทำได้ รับรู้สังเกต เห็น
ว่ามีขั้นตอนอะไรบ้างแม้จะไม่ละเอียดครบถ้วน

ขั้นลงมือทำตามคำสั่งทำตามโดยไม่มีแบบให้เห็น ทำให้ได้ประสบการณ์ในการ
ลงมือทำ อาจค้นพบปัญหาต่าง ๆ ซึ่งช่วยให้เกิดเรียนรู้ และการปรับการกระทำให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น

ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องมีต้นแบบหรือคำสั่ง ทำได้อย่างถูกต้อง

ขั้นการแสดงออก ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกฝนมากขึ้น จนกระทั่งสามารถทำสิ่งนั้นได้
ถูกต้อง สมบูรณ์แบบอย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว ราบรื่นและด้วยความมั่นใจ

ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ ทำอย่างสบาย ๆ อัตโนมัติไม่ต้องใช้ความ
พยายามเป็นพิเศษ จึงต้องอาศัยการปฏิบัติบ่อย ๆ ในสถานการณ์ที่หลากหลายจนชำนาญ

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของแฮร์โรว์
(Harro) เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านทักษะการปฏิบัติ อย่างถูกต้องสมบูรณ์ แสดงออกและ
กระทำอย่างเป็นธรรมชาติ

2. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies)

ทักษะปฏิบัติส่วนใหญ่ จะประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้
ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงเป็นทักษะใหญ่ จะช่วยให้เรียนรู้ได้ดีและ
รวดเร็วขึ้น มีขั้นการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นสาธิตการกระทำ ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนจบ
อย่างเป็นปกติตามธรรมชาติ ไม่ช้า-เร็วเกินไป ผู้เรียนควรได้รับคำแนะนำให้สังเกตจุดสำคัญที่ควรเอา
ใจใส่พิเศษ

ขั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย โดยไม่มีการสาธิตหรือแบบอย่างให้ดู ผู้สอนคอยชี้แนะ ช่วยแก้ไขจนกระทั่งผู้เรียนทำได้ แล้วเริ่มทักษะย่อยใหม่

ขั้นให้เทคนิควิธีการ เมื่อผู้เรียนปฏิบัติได้แล้ว อาจได้รับคำแนะนำเทคนิควิธีการที่มีประโยชน์เพิ่มเติม เช่น ทำได้ประณีตสวยงามขึ้น รวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น ปลอดภัยขึ้น

ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อย ๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ต่อเนื่องจนจบ ฝึกปฏิบัติจนชำนาญ สามารถปฏิบัติทักษะได้สมบูรณ์อย่างสม่ำเสมอ

รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส (Davies) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะที่ประกอบทักษะย่อย ๆ ได้อย่างดี มีประสิทธิภาพสมบูรณ์ และพัฒนาทักษะให้เป็นเลิศ

3. รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson) ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนพัฒนาการปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการเคลื่อนไหวหรือการประสานของกล้ามเนื้อทั้งหลายได้เป็นอย่างดีตามขั้นตอนมี 7 ขั้นตอน

1. ขั้นการเรียนรู้ สังเกตการทำงาน รับรู้การกระทำ
2. ขั้นการเตรียมความพร้อม ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ ให้พร้อมต่อการเคลื่อนไหว หรือแสดงทักษะ
3. ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม อาจให้เลียนแบบหรือลองผิดลองถูกจนสามารถตอบสนองได้ถูกต้อง
4. ขั้นลงมือกระทำจนเป็นกลไกที่ทำได้เอง ช่วยให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ๆ
5. ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดยอัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง
6. ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ช่วยให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้นและประยุกต์ใช้ทักษะในสถานการณ์ ต่าง ๆ
7. ขั้นริเริ่ม หลังจากสามารถปฏิบัติอย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ในสถานการณ์หลากหลาย จะเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ความอดทน การปรับพัฒนาทักษะให้เชี่ยวชาญ มีคุณค่ายิ่งขึ้น

เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำแสดงออกอย่างคล่องแคล่วถูกต้องชำนาญในทักษะที่ต้องการและช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความอดทน การปรับพัฒนาทักษะให้เชี่ยวชาญมีคุณค่ายิ่งขึ้น

การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

มีผู้ให้ความหมาย ดังต่อไปนี้

ทศนา แคมณี (2552 : 244-245) ได้ให้ความหมายการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ว่าเป็นการสอนทักษะการปฏิบัติที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกายในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นจากการสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการและความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำหรือความราบรื่นในการจัดการ การจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน มีรูปแบบการเรียนการสอน ตามขั้นตอนดังนี้

- ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้สิ่ง ที่จะทำ
- ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น
- ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (guided response) เป็นขั้นที่ให้โอกาสผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า
- ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถ กระทำได้เอง (mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบ ผลสำเร็จในการปฏิบัติ
- ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (complex overt response) เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว
- ขั้นที่ 6 ขั้นปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ เกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้ เป็นไปตามที่ตนต้องการ

ศศิกาญจน์ ไชยเสนา (2553 : เว็บไซต์) ให้ความหมายรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนา ทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Instructional Model Based on Simpson's Processes for Psycho-Motor Skill Development)

1. ทฤษฎี/ หลักการ / แนวคิดของรูปแบบ

ซิมป์สัน (Simpson. 1972) กล่าวว่า ทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางกายของผู้เรียน เป็นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อหรือร่างกายในการทำงานที่มีความซับซ้อนและต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน การทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จาก การสั่งงานของสมอง ซึ่งต้องมีความปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่ เกิดขึ้น ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยการฝึกฝน ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีแล้ว จะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน ผลของพฤติกรรมหรือการกระทำสามารถสังเกตได้จากความ รวดเร็ว ความแม่นยำ ความแรงหรือความราบรื่นในการจัดการ

2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือทำงานที่ต้องอาศัยการ เคลื่อนไหวหรือการประสานงานด้านกล้ามเนื้อทั้งหลายได้อย่าง ดีมีความถูกต้อง และมีความชำนาญ

3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ (Perception) เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้สิ่งที่จะทำ โดยการให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานอย่างตั้งใจ การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายจากการสัมผัส โดยเริ่มตั้งแต่ การมีสิ่งเร้ามา กระพบกับอวัยวะสัมผัสทั้งห้า และส่งกระแสประสาท ไปยังสมอง เพื่อการแปลความกระบวนการของการรับรู้ (Process) เป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างเรื่องความเข้าใจ การคิด การรู้สึก (Sensing) ความจำ (Memory) การเรียนรู้ (Learning) การตัดสินใจ (Decision making) Sensing ----> Memory -----> Learning -----> Decision making กระบวนการของการรับรู้ เกิดขึ้นเป็นลำดับดังนี้

สิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานการณ์ มาเร้าอินทรีย์ ทำให้เกิดการสัมผัส (Sensation) และเมื่อเกิดการสัมผัสบุคคล จะเกิดมีอาการแปลการสัมผัสและมีเจตนา (Conation) ที่จะแปลสัมผัสนั้น การแปลสัมผัส จะเกิดขึ้นในสมอง ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การที่เราได้ยินเสียงดัง ปัง ปัง ๆ สมองจะแปลเสียงดังปัง ปัง โดยเปรียบเทียบกับเสียง ที่เคยได้ยินว่าเป็น เสียงของอะไร เสียงปืน เสียงระเบิด เสียงพลุ เสียงประทัด เสียงของท่อไอเสียรถ เสียงเครื่องยนต์ระเบิด หรือเสียงอะไร ในขณะที่เปรียบเทียบ จิตต้องมีเจตนา ปนอยู่ ทำให้เกิดแปลความหมาย และ ต่อไปก็รู้ว่า เสียงที่ได้ยินนั้นคือ เสียงอะไร อาจเป็นเสียงปืน เพราะบุคคลจะแปลความหมายได้ ถ้าบุคคลเคย มีประสบการณ์ในเสียงปืนมาก่อน และอาจแปลได้ว่า ปืนที่ตั้งเป็นปืนชนิดใด ถ้าเขาเป็นตำรวจ จากตัวอย่างข้างต้นนี้ เราอาจสรุป กระบวนการรับรู้ จะเกิดได้จะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. มีสิ่งเร้า (Stimulus) ที่จะทำให้เกิด การรับรู้ เช่น สถานการณ์ เหตุการณ์ สิ่งแวดล้อม รอบกาย ที่เป็น คน สัตว์ และสิ่งของ
2. ประสาทสัมผัส (Sense Organs) ที่ทำให้เกิดความรู้สึกสัมผัส เช่น ตาหู จมูกได้ กลิ่น ลิ้น รส และผิวหนังรู้ร้อนหนาว
3. ประสบการณ์ หรือความรู้เดิมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเร้าที่เราสัมผัส
4. การแปลความหมายของสิ่งที่เรสัมผัส สิ่งที่เคยพบเห็นมาแล้วย่อมจะอยู่ในความทรงจำของสมอง เมื่อบุคคลได้รับสิ่งเร้า สมองก็จะทำหน้าที่ทบทวนกับความรู้ที่มีอยู่เดิมว่า สิ่งเร้านั้นคืออะไร เมื่อมนุษย์เรารู้จักเร้าโดยสิ่งแวดล้อม ก็จะเกิดความรู้สึกจากการสัมผัส (Sensation) โดยอาศัยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 คือ ตา ทำหน้าที่ดูคือ มองเห็น หูทำหน้าที่ฟังคือ ได้ยิน ลิ้นทำหน้าที่รู้รส จมูก ทำหน้าที่ดมคือได้กลิ่น ผิวหนังทำหน้าที่สัมผัสคือรู้สึกได้อย่างถูกต้อง กระบวนการรับรู้ ก็สมบูรณ์แต่จริง ๆ แล้วยังมีการสัมผัสภายในอีก 3 อย่างด้วยที่จะช่วยให้เรารับสัมผัสสิ่งต่าง ๆ

ลำดับขั้นของกระบวนการรับรู้

การรับรู้จะเกิดขึ้นได้ ต้องเป็นไปตามขั้นตอนของกระบวนการดังนี้

- ขั้นที่ 1 สิ่งเร้า (Stimulus) มากระทบอวัยวะสัมผัสของอินทรีย์
- ขั้นที่ 2 กระแสประสาทสัมผัสวิ่งไปยังระบบประสาทส่วนกลาง ซึ่งมีศูนย์อยู่ที่สมองเพื่อสั่งการ ตรงนี้เกิดการรับรู้ (Perception)

ขั้นที่ 3 สมองแปลความหมายออกมาเป็นความรู้ความเข้าใจโดยอาศัยความรู้เดิม ประสบการณ์เดิม ความจำ เจตคติ ความต้องการ ปทัสถาน บุคลิกภาพ เชาวน์ปัญญา ทำให้เกิดการตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง การรับรู้ (Perception)

ตัวอย่าง ขณะนอนอยู่ในห้องได้ยินเสียงร้องเรียกเหมียว ๆ ๆ รู้ว่าเป็นเสียงร้องของสัตว์ และรู้ต่อไปว่าเป็นเสียงของแมว เสียงเป็นเครื่องเร้า (Stimulus) เสียงแล่นมากระทบหู ในหูมีปลายประสาท (End organ) เป็นเครื่องรับ (Receptor) เครื่องรับส่งกระแสความรู้สึก (Impulse) ไปทางประสาทสัมผัส (Sensory nerve) เข้าไปสู่สมอง สมองเกิดความตื่นตัวขึ้น (ตอนนี้เป็นสัมผัส) ครั้นแล้วสมองทำการแยกแยะว่า เสียงนั้นเป็นเสียงคนเป็นเสียงสัตว์ เป็นเสียงของแมวสาวเป็นเสียงแมวหนุ่ม ร้องทำไมเราเกิดอาการรับรู้ ตอนหลังนี้เป็น การรับรู้ เมื่อเรารู้ว่าเป็นเสียงของแมวเรียก ทำให้เราต้องการรู้ว่าแมวเป็นอะไร ร้องเรียกทำไมเราจึงลุกขึ้นไปดูแมวตาม ตำแหน่งเสียงมีได้ยินและขานรับ สมองก็สั่งให้กล้ามเนื้อปากทำการเปล่งเสียงขานรับ ตอนนี้อย่างจิตวิทยา เรียกว่า ปฏิกริยาหรือการตอบสนอง (Reaction หรือ Response) เมื่อประสาทตื่นตัวโดยเครื่องเร้า จะเกิดมีปฏิกริยา คือ อาการตอบสนองต่อสิ่งเร้า

กลไกของการรับรู้

กลไกการรับรู้เกิดขึ้นจากทั้ง สิ่งเร้าภายนอกและภายในอินทรีย์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม อวัยวะรับสัมผัส (Sensory organ) เป็น เครื่องรับสิ่งเร้าของมนุษย์ ส่วนที่รับรู้ความรู้สึกของอวัยวะรับสัมผัสอาจอยู่ลึกเข้าไปข้างใน มองจากภายนอกไม่เห็น อวัยวะรับสัมผัส แต่ละอย่างมีประสาทรับสัมผัส (Sensory nerve) ช่วยเชื่อมอวัยวะรับสัมผัสกับเขตแดนการรับสัมผัส ต่าง ๆ ที่สมอง และส่งผ่านประสาทมอเตอร์ (Motor nerve) ไปสู่อวัยวะมอเตอร์ (Motor organ) ซึ่งประกอบไปด้วยกล้ามเนื้อและต่อมต่าง ๆ ทำให้เกิดปฏิกริยาตอบสนองของอวัยวะมอเตอร์ และจะออกมาในรูปใดขึ้นอยู่กับ การบังคับบัญชาของระบบประสาท ส่วนสาเหตุที่มนุษย์เราสามารถไวต่อความรู้สึกก็เพราะ เซลประสาทของประสาทรับสัมผัส แบ่งแยกแตกออกเป็นกิ่งก้านแผ่ไปติดต่อกับอวัยวะรับสัมผัส และที่อวัยวะรับสัมผัสมีเซลล์รับสัมผัส ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวจึง สามารถทำให้มนุษย์รับสัมผัสได้

จิตใจติดต่อกับโลกภายนอกได้โดยการสัมผัส คนตาบอดเมื่ออธิบายให้ฟังว่า สีแดง สีเขียวเป็นอย่างไร เขาก็จะเข้าใจให้ถูกต้องไม่ได้เลย เพราะเรื่องสีจะต้องรู้ด้วยตา เครื่องมือสัมผัสอย่างหนึ่งที่ทำหน้าที่อย่างหนึ่ง คนหูหนวกย่อมไม่รู้ถึงลีลาความไพเราะของเสียงเพลง ดังนั้นการสอนจึงเน้นว่า "ให้สอนโดยทางสัมผัส" การรับรู้ นับว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ การรับรู้ที่ถูกต้องจึงจะส่งผล ให้ได้รับ ความรู้ที่ถูกต้อง นักเรียนต้องได้รับการรับรู้ที่ถูกต้อง มิฉะนั้นความรู้ที่รับไปก็ผิดหมด อวัยวะสัมผัส กับ การรับรู้มนุษย์ย่อมมีพฤติกรรม สมองตอบสนองสิ่งแวดล้อมกระบวนการของการรับรู้เป็นสิ่งที่มนุษย์สนองตอบต่อ สิ่งแวดล้อมและระบบประสาท อวัยวะสัมผัส เป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการรับรู้ต้องมีความสมบูรณ์จึงจะสามารถรับรู้สิ่ง เร้าได้ดีเพราะอวัยวะสัมผัสรับสิ่งเร้า ที่มากระทบประสาทรับสัมผัสส่งกระแสประสาทไปยังสมองเพื่อให้สมองแปลความหมายออกมา เกิดเป็นการรับรู้ และอวัยวะสัมผัสของมนุษย์ มีขีดความสามารถจำกัด กลิ่นอ่อนเกินไป เสียงเบาเกินไป แสงน้อยเกินไปย่อมจะรับสัมผัสไม่ได้ ดังนั้นประเภท ขนาด คุณภาพของสิ่งเร้าจึงมีผลต่อการรับรู้และการตอบสนอง สิ่งเร้าบางประเภทไม่สามารถกระตุ้นอวัยวะสัมผัสของเราได้ เช่น คลื่นวิทยุ

องค์ประกอบของการรับรู้

1. สิ่งเร้าได้แก่วัตถุ แสง เสียง กลิ่น รสต่าง ๆ

2. อวัยวะรับสัมผัส ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ถ้าไม่สมบูรณ์จะทำให้สูญเสียการรับรู้ได้
3. ประสาทในการรับสัมผัสเป็นตัวกลางส่งกระแสประสาทจากอวัยวะรับสัมผัสไปยังสมองส่วนกลาง เพื่อการแปลความต่อไป
4. ประสบการณ์เดิม การรู้จัก การจำได้ ทำให้การรับรู้ได้ดีขึ้น
5. ค่านิยม ทักษะคติ
6. ความใส่ใจ ความตั้งใจ
7. สภาพจิตใจ อารมณ์ เช่น การคาดหวัง ความดีใจ เสียใจ
8. ความสามารถทางสติปัญญา ทำให้รับรู้ได้เร็ว

การจัดระบบการรับรู้

มนุษย์เมื่อพบสิ่งเร้าไม่ได้รับรู้ตามที่สิ่งเร้าปรากฏแต่นำมาจัดระบบตามหลักดังนี้

1. หลักแห่งความคล้ายคลึง (Principle of similarity) สิ่งเร้าใดที่มีความคล้ายกันจะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน
2. หลักแห่งความใกล้ชิด (Principle of proximity) สิ่งเร้าที่มีความใกล้กันจะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน
3. หลักแห่งความสมบูรณ์ (Principle of closure) เป็นการรับรู้สิ่งที่ไม่สมบูรณ์ให้สมบูรณ์ขึ้น

ความคงที่ของการรับรู้ (Perceptual constancy) ความคงที่ในการรับรู้มี

3 ประการ ได้แก่

1. การคงที่ของขนาด
2. การคงที่ของรูปแบบ รูปทรง
3. การคงที่ของสีและแสงสว่าง

การรับรู้ที่ผิดพลาด แม้ว่ามนุษย์มีอวัยวะรับสัมผัสถึง 5 ประเภทแต่มนุษย์ก็ยังรับรู้ผิดพลาดได้ เช่น ภาพลวงตา การรับฟังความบอกเล่า ทำให้เรื่องบิดเบือนไป การมีประสบการณ์และค่านิยมที่ต่างกัน ดังนั้นการรับรู้ถ้าจะให้ถูกต้อง จะต้องรับรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสหลายทาง ผ่านกระบวนการคิดไตร่ตรองให้มากขึ้น

ขั้นที่ 1 ขั้นการเตรียมความพร้อม (Readiness) เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น หรือเป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหวหรือแสดงทักษะนั้น ๆ และมีจิตใจและสภาวะอารมณ์ที่ดีต่อการที่จะทำหรือแสดงทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 2 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม (Guided response) เป็นขั้นที่ให้ โอกาสผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่ง รับรู้อาจให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรือแสดงทักษะนั้น หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองผิดลองถูก (trial and error) จนกระทั่งตอบสนองได้อย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นการให้ลงมือกระทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถ กระทำตัวเอง (Mechanism) เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบ ผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำ สิ่ง นั้น ๆ

ขั้นที่ 4 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ (Complex overt response) เป็นขั้น ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ เป็นไปโดย อัตโนมัติ และด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นปรับปรุงและประยุกต์ ใช้ เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียน ปรับปรุงทักษะ หรือการปฏิบัติของตนให้ดียิ่งขึ้น และ ประยุกต์ ใช้ในสถานการณ์ ต่าง ๆ

ขั้นที่ 6 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือ กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ อย่างชำนาญ และสามารถประยุกต์ ใช้ ในสถานการณ์ที่หลากหลายแล้ว ผู้ปฏิบัติจะเริ่ม เกิด ความคิดใหม่ๆ ในการกระทำหรือปรับการกระทำนั้นให้ เป็นไปตามที่ตนต้องการ

ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการสอนของซิมพ์สัน ผู้เรียนจะ สามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องให้ผู้เรียนทำได้ นอกจากนั้นยัง ช่วยพัฒนา ความคิดสร้างสรรค์และความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย แนวคิด ของซิมพ์สัน เป็นทักษะปฏิบัติที่ต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อ หลาย ๆ ส่วน ซึ่งการทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสั่งการของสมอง ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับ ความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้องและดีแล้ว จะเกิดความคล่องแคล่ว ความชำนาญการ และแม่นยำในการปฏิบัติ ซึ่งแนวคิดของซิมพ์สัน นี้ เหมาะกับการสอนงานบายศรี

การนำทฤษฎีพหุปัญญามาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน

มีผู้ให้ความหมายดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554 : 39-41) พหุปัญญา คือ ความรู้ ความสามารถ ปัญญา และศักยภาพความสามารถของมนุษย์ที่หลากหลายในการแก้ปัญหาหรือออกแบบผลงานชนิด ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดีในสถานการณ์ธรรมชาติซึ่งเป็นองค์ประกอบในการประสบความสำเร็จในชีวิต ส่วนตัวและหน้าที่การงานของมนุษย์ การส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้โดยใช้ ทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) การ์ดเนอร์ (Gardner. 1993 : 182-184) เป็นผู้บุกเบิกแนวคิดใหม่ เกี่ยวกับสติปัญญา ความสามารถ ความเก่งของมนุษย์ คือทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligence) ได้เสนอไว้ 8 ด้านดังนี้

1. ความสามารถด้านภาษา
2. ความสามารถด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์
3. ความสามารถด้านภาพมิติสัมพันธ์
4. ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว
5. ความสามารถด้านดนตรี
6. ความสามารถด้านมนุษย์สัมพันธ์
7. ความสามารถในการเข้าใจตนเอง
8. ความสามารถในด้านความเข้าใจสภาพธรรมชาติ

แนวคิดดังกล่าวเป็นแนวคิดเกี่ยวกับสติปัญญา ความสามารถ ความเก่งของมนุษย์ คนเก่ง คือ ผู้มีความสามารถด้านใดด้านหนึ่งเฉพาะด้านหรือหลาย ๆ ด้านที่แสดงออกถึงความสามารถได้อย่างเป็นที่ประจักษ์ ดังนั้นในความเป็นคนเก่งของมนุษย์จึงเป็นสิ่งที่ปรารถนาของทุกคนโดยพยายามไขว่คว้าหาวิธีการต่าง ๆ ส่งเสริมให้ตนเอง และคนที่ผูกพันรักใคร่ตลอดจนคนที่ตนต้องดูแลรับผิดชอบในอาชีพเป็นคนเก่งในเชิงประจักษ์ต่อผู้อื่น

พหุปัญญากับการเรียนรู้

กระแส MI หรือ (Multiple Intelligences) ตามแนวคิดทฤษฎีของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ในยุคปัจจุบันถือว่าได้รับความนิยมและได้รับความสนใจจากบุคคลในแวดวงการศึกษามากที่สุด เห็นได้ว่า ในระยะหลังมานี้ได้มีสถานศึกษาหลายแห่ง และหลายระดับชั้น มีการจัดการเรียนรู้การสอนโดยให้ความสำคัญในการพัฒนา MI ของผู้เรียน ดังนั้นการได้เพิ่มพูนความรู้ที่เกี่ยวข้องกับ MI น่าจะเป็นประโยชน์ไม่มากนักสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำไปใช้ให้เกิดรูปธรรม และเพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า MI-Multiple Intelligences หรือ พหุปัญญาที่สามารถได้รับการส่งเสริมและพัฒนาได้ ไม่ใช่ Mission Impossible หรือ ภารกิจ (สิ่ง) ที่เป็นไปไม่ได้ แต่ MI เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนมีอยู่ในตัว และพัฒนาขึ้นได้เสมอหากมีความพยายามโดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามของผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กในการรู้ เข้าใจ และส่งเสริม MI ของเด็กรวมทั้งของตนเอง ควบคู่ไปพร้อม ๆ กัน

ที่มาของพหุปัญญา

ทฤษฎีพหุปัญญา MI (Multiple Intelligences) ได้รับการคิดค้นโดย โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ซึ่งเป็นผู้ปฏิวัติความเชื่อและค่านิยมในเรื่องเกี่ยวกับความฉลาดหรืออัจฉริยภาพของมนุษย์ การ์ดเนอร์ (Gardner) ได้เสนอว่า มนุษย์มีเชาวน์ปัญญามากกว่าแค่เรื่องของภาษาและคณิตศาสตร์ จากจุดนี้ถือว่าได้เป็นการปฏิวัติความรู้ความเข้าใจที่เคยมีมาช้านาน เนื่องจากคนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่า ความฉลาด หมายถึง ความฉลาดทางสติปัญญา หรือ IQ เท่านั้น ซึ่งการวัดระดับ IQ จะครอบคลุมทักษะทางด้านคณิตศาสตร์และภาษาเท่านั้น และอาจรวมถึงทักษะการแก้ปัญหาเข้าไว้ด้วยเพื่อให้การวัดมีมาตรฐานที่ดีขึ้น แต่ทว่าผลการวัดระดับความฉลาดทางสติปัญญาไม่สามารถเป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของมนุษย์ได้อย่างมีคุณภาพ ทำให้สังคมต้องเริ่มตระหนักและหันมามองถึงสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องที่สามารถมีส่วนช่วยสนับสนุนความสำเร็จของชีวิตไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียนรู้ การทำงาน ความรัก รวมถึงการใช้ชีวิตส่วนตัว และสัมพันธภาพกับผู้อื่นในสังคม ด้วยเหตุนี้ IQ จึงกลับกลายเป็นการนิยามความฉลาดของมนุษย์ในมุมมองที่แคบลง เพราะจำกัดความลงไปเฉพาะเรื่องของสติปัญญาเท่านั้น (สุนิย์รัตน์ ลิ้มปนวิริธ. 2552 : 10)

ความหมายของพหุปัญญา

การมองว่ามนุษย์มีความสามารถที่หลากหลาย เป็นมุมมองที่เปิดกว้าง และเปิดโอกาสให้ทุกคนได้แสดงออกถึงศักยภาพที่มีอยู่ตามแนวทางที่ถนัด ความสามารถที่หลากหลายดังกล่าว เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปที่เรียกว่า “พหุปัญญา” หากครูผู้สอนได้มีความรู้ความเข้าใจ และตระหนักดีว่า ผู้เรียนล้วนมีความสามารถด้วยกันทั้งนั้น แต่ความสามารถอาจเหมือนหรือแตกต่างกันไป และ “เด็กเก่ง” ไม่ได้หมายถึงเฉพาะเพียงแค่ “เด็กที่มีผลการเรียนดี ใฝ่คว้าสูง” เท่านั้น สิ่งเหล่านี้จะช่วย

ให้ผู้เรียนได้รับการยอมรับในความสามารถและเกิดแรงจูงใจที่จะพัฒนาความสามารถในด้านอื่น ๆ ที่ยังมีค่อนข้างน้อยให้เพิ่มมากขึ้นได้เช่นกัน

สูนีร์ตัน ลิมนวิวิท (2552 : 10) ได้เสนอความหมายของพหุปัญญา (Multiple Intelligences) ว่าเป็นความชาญฉลาดและเป็นอัจฉริยภาพหลายด้านของมนุษย์ ซึ่งโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีพหุปัญญาได้กล่าวไว้ว่ามนุษย์มีอัจฉริยภาพหลายด้าน และอย่างน้อยของอัจฉริยภาพที่มนุษย์พึงมีและแสดงออกได้ มีทั้งหมด 8 ด้านด้วยกัน ได้แก่

- 1.อัจฉริยภาพด้านภาษา
- 2.อัจฉริยภาพด้านตรรกะคณิตศาสตร์
- 3.อัจฉริยภาพด้านมิติสัมพันธ์
- 4.อัจฉริยภาพด้านดนตรีและจังหวะ
- 5.อัจฉริยภาพด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว
- 6.อัจฉริยภาพด้านการเข้าใจตนเอง
- อัจฉริยภาพด้านการเข้าใจผู้อื่น
- 7.อัจฉริยภาพด้านธรรมชาติ

ในช่วงระยะหลัง ๆ ได้มีการเพิ่มเติมด้านอื่น ๆ อีก เช่น อัจฉริยภาพด้านจิตวิญญาณ อัจฉริยภาพด้านการลงมือปฏิบัติ เป็นต้น

ประเภทของพหุปัญญา

“พหุปัญญา” เป็นเรื่องที่ได้รับการสนใจเป็นอย่างมากจากนักวิชาการหลายท่านทั้งในและต่างประเทศ บางท่านกล่าวถึงเพียงบางด้านเท่านั้น แต่บางท่านเน้นด้านอื่น ๆ ที่เพิ่มเติมจาก 8 ด้านพื้นฐานที่เป็นความสามารถของมนุษย์โดยทั่วไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับช่วงเวลา ที่พหุปัญญา ได้รับการเผยแพร่ รวมถึงจุดมุ่งหมายของการนำไปใช้ โดยอาจพิจารณาถึงระดับอายุของเด็ก และปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ เป็นสำคัญ ด้วยเหตุนี้การนำมากล่าวถึงจึงมีความแตกต่างกันไป

จะเห็นได้ว่าการเพิ่มเติมประเภทความสามารถของมนุษย์ในด้าน ต่าง ๆ จากเดิมในระยะแรก ๆ พหุปัญญาระบุถึงประเภทความสามารถเพียงไม่กี่ด้านเท่านั้น แต่ต่อมาเพิ่มเป็น 8 ด้านเท่าที่เห็นส่วนใหญ่ตามเอกสารที่ปรากฏในช่วงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามยังมีข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่อ้างถึง 9 ด้าน ไปจนถึงมากกว่า 10 ด้าน ด้วยเหตุนี้จึงขอรวบรวมประเภทหรือด้าน ต่าง ๆ ของพหุปัญญาที่ได้มีบุคคลที่สนใจหลายท่านนำไปกล่าวถึง การนำเสนอจะเรียงตามลำดับจากจำนวนน้อยไปมาก ดังนี้

- 1.พหุปัญญา 6 ด้าน
- 2.พหุปัญญา 7 ด้าน
- 3.พหุปัญญา 8 ด้าน
- 4.พหุปัญญา 9 ด้าน
- 5.พหุปัญญา 10 ด้าน
- 6.พหุปัญญา มากกว่า 10 ด้าน

รายละเอียดของพหุปัญญาแต่ละด้าน มีดังต่อไปนี้

พหุปัญญา 6 ด้าน

Essa (2011 : 256) ได้ระบุถึงพหุปัญญา 6 ด้าน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเด็กได้เรียนรู้อะไรบ้างในวิถีทางที่แตกต่างกัน พหุปัญญา 6 ด้าน ดังนี้

1. Linguistic intelligence
2. Logico-mathematical intelligence
3. Musical intelligence
4. Bodily kinesthetic intelligence
5. Visual-spatial intelligence
6. Naturalistic intelligenc

พหุปัญญา 7 ด้าน

โกวิท ประวาลพฤกษ์ (2542 : -133-140)ได้กล่าวถึงลักษณะความสามารถของมนุษย์ทั้งหมด 7 ด้านไว้ดังนี้

1. ปัญญาภาษา (Linguistic Intelligence)
2. ปัญญาดนตรี (Music Intelligence)
3. ปัญญาตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-mathematic Intelligence)
4. ปัญญาเคลื่อนไหวกาย (Bodily-Kinesthetic Intelligence)
5. ปัญญามิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence)
6. ปัญญาตัวเอง (Intrapersonal Intelligence)
7. ปัญญาผู้อื่น (Interpersonal Intelligence)

พหุปัญญา 8 ด้าน

ปีเซนอร์ และพิกเก็ต (2545 : 14 : 15) ได้กล่าวถึงประเภทความสามารถของมนุษย์ตามทฤษฎีของ Howard Garner ไว้ 8 ประเภทดังนี้

1. การใช้ภาษา/ภาษาศาสตร์ (Verbal/Linguistic)
2. คณิตศาสตร์/ตรรกศาสตร์ (Mathematical/Logical)
3. การมอง/มิติสัมพันธ์ (Visual/ Spatial)
4. ดนตรี/ท่วงทำนอง (Musical/ Rhythmic)
5. การใช้กล้ามเนื้อ/การเคลื่อนไหว (Bodily/Kinesthetic)
6. การเข้าใจตนเอง (Intrapersonal)
7. การเข้ากับผู้อื่น (Interpersonal)
8. การเข้าใจในธรรมชาติ (Naturalist)

พหุปัญญา 10 ด้าน

สูนีร์ตัน ลิมนวิวิธ (2552 : 11-13) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีพหุปัญญาตามความฉลาดในแต่ละด้านตามแนวคิดของการ์ดเนอร์ (Gardner) ไว้ 10 ด้าน ดังนี้

1. ความฉลาดด้านภาษา (Linguistic)
2. ความฉลาดด้านตรรกะ (Logical-Mathematical)
3. ความฉลาดด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial)
4. ความฉลาดด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic)
5. ความฉลาดด้านดนตรี (Musical)
6. ความฉลาดภายในตนเอง (Intrapersonal)
7. ความฉลาดในการเข้ากับผู้อื่น (Interpersonal)

8. ความฉลาดด้านความเข้าใจในธรรมชาติ (Naturalist)

9. ความฉลาดด้านจิตวิญญาณ (Spiritual)

10. ความฉลาดด้านการลงมือปฏิบัติ (Practical)

การได้รู้และเข้าใจเกี่ยวกับพหุปัญญาด้าน ต่าง ๆ เหล่านี้ จะช่วยให้ผู้สอนได้รู้จักผู้เรียน ในหลายแง่มุมของความสามารถมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้เข้าใจเกี่ยวกับความสามารถใน หลากหลายด้านของผู้เรียน ทำให้ผู้สอนสามารถมองเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอน ต่าง ๆ ได้สอดคล้องกับ พหุปัญญาของผู้เรียนแต่ละคน เพราะผู้เรียนคือ บุคคลที่มีความสำคัญที่สุดนั่นเอง

ลักษณะบุคคลที่มีพหุปัญญา

บุคคลที่มีความสามารถในด้าน ต่าง ๆ มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันไปตามที่ได้กล่าวไว้ ข้างต้นแล้วว่า พหุปัญญา เป็นความสามารถในด้าน ต่าง ๆ ซึ่งมีหลายด้านด้วยกัน แต่อย่างน้อยควรมีความสามารถ 8 ด้าน ซึ่งมีผู้ได้ศึกษาและกล่าวเกี่ยวกับลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถ ดังต่อไปนี้

อารี สันทรวี (2552 : 7-9) ได้จำแนกลักษณะของบุคคลตามลักษณะของพหุ ปัญญาที่แตกต่างกันและสังเกตได้ดังต่อไปนี้

1. Linguistic Intelligence บุคคลมีความสามารถด้านการอ่าน การเขียน เป็น นักอ่าน นักเขียน เขียนหนังสือได้ดี จับความหมายของสิ่งพิมพ์และสื่อ ต่าง ๆ ได้ ชัดเจน มักใช้ คำพูดในการให้ความบันเทิง โต้แย้ง สอนสั่งและมักจะชอบเล่นกับเสียงของภาษา เช่น คำพ้องเสียง ปริศนา เกมภาษา คนที่มีปัญญาด้านนี้สูง เช่น นักหนังสือพิมพ์ นักเล่นนิทาน กวี นักกฎหมาย เป็นต้น

2. Logical-Mathematical Intelligence บุคคลมีความสามารถด้านจำนวน ตัวเลขและเหตุผล การให้เหตุผล การให้เหตุผล การจัดลำดับ การคิดหาสาเหตุและผลลัพธ์ การ สร้างสมมุติฐาน การค้นหารูปแบบ แบบแผน และมักใช้ชีวิตอย่างมีเหตุมีผล คนที่มีปัญญาสูงด้านนี้ เช่น นักวิทยาศาสตร์ นักบัญชี โปรแกรมเมอร์ เป็นต้น

3. Spatial Intelligence บุคคลมีความสามารถด้านการมองเห็นรายละเอียด และจำลองภาพไว้ในสมองได้ดีจนสามารถเขียนหรือวาดออกมาได้ชัดเจน มีความสามารถในการมองสิ่ง ต่าง ๆ ได้ทั้งสามมิติมากกว่าบุคคลอื่น ๆ คนที่มีปัญญาสูงด้านนี้ได้แก่ สถาปนิก ช่างภาพ ศิลปิน วาดภาพ นักบิน วิศวกรช่างกล

4. Musical Intelligence บุคคลมีความสามารถด้านดนตรี ไวต่อเสียง มีเสียง ร้องเพราะ มีจังหวะดีแยกเสียงดนตรี ต่าง ๆ ได้ดี ชื่นชมในเสียง จังหวะ ทำนอง สามารถผลิต เสียง ทำนองและจังหวะได้ดี คนที่มีความสามารถสูงด้านนี้ ได้แก่ นักดนตรี นักแต่งเพลง

5. Bodily-Kinesthetic Intelligence บุคคลมีความสามารถในการควบคุมการ เคลื่อนไหวของร่างกาย ใช้ร่างกายแสดงล้อเลียน การใช้มือในการจัดกระทำกับสิ่งของ มีความสามารถ ด้านงานไม้ งานตัดเย็บเสื้อผ้า ผู้ที่มีความสามารถด้านนี้สูง ได้แก่ นักกีฬา นักประดิษฐ์ ช่าง เครื่องยนต์ ศัลยแพทย์ นักแสดงตลกที่ใช้ร่างกายล้อเลียน เป็นต้น

6. Interpersonal Intelligence บุคคลมีความสามารถสังเกต และรับรู้อารมณ์ ความคิด ความปรารถนาของผู้อื่น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถเข้าใจผู้อื่นได้อย่างลึกซึ้ง

มีความรับผิดชอบทางสังคมสูง ผู้ที่มีความสามารถด้านนี้สูง ได้แก่ โกดี้ ผู้บริหาร ผู้นำ นัก
ประสานงาน นักเจรจา นักสร้างเครือข่าย ครู เป็นต้น

7. Intrapersonal Intelligence บุคคลมีความสามารถรู้จิตใจของตนเอง
ประเมินและเข้าใจอารมณ์ของตนเองได้ดี สามารถแยกสภาพจิตใจและอารมณ์ของตนเองสามารถนำ
ความสามารถในการเข้าใจตนเองไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี มักฟังตนเอง ชอบอิสระและมี
วินัยในตนเองสูง ชอบทำงานตามลำพัง มักชอบคิดไตร่ตรองชอบนั่งสมาธิ และชอบคิดค้นและค้นคว้า
เรื่องเกี่ยวกับจิต ผู้ที่มีความสามารถด้านนี้สูง เช่น พระสงฆ์ นักสอนศาสนา นักแนะแนว เจ้าของ
กิจการ เป็นต้น

8. Naturalist Intelligence บุคคลมีความสามารถในการสังเกตเห็นลักษณะ
ธรรมชาติของพันธุ์พืช สัตว์ ตลอดจนลักษณะภูมิศาสตร์ ดิน หิน แร่ ท้องฟ้า เมฆ ดวงดาว ชอบ
ศึกษาความสัมพันธ์ของธรรมชาติที่แวดล้อมตัว สามารถจำแนกพืชพันธุ์ สัตว์ มักชอบอยู่กลางแจ้ง
และช่างสังเกตรูปแบบลักษณะพิเศษของสิ่งแวดล้อม ชื่นชมและมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งแวดล้อมอย่าง
ลึกซึ้ง ผู้ที่มีความสามารถด้านนี้ เช่น นักธรรมชาติวิทยา นักเดินป่า เป็นต้น

9. Existential Intelligence บุคคลมีความสามารถในการศึกษาความหมายของ
ชีวิตและจักรวาล ความตาย ประสบการณ์อันลึกซึ้งเกี่ยวกับความรัก ความเมตตาและศิลปะ บุคคลที่
มีความสามารถด้านนี้เช่น นักปรัชญา นักบวช เป็นต้น

ปรัชญาด้านที่ 8 และ 9 เป็นปัญญาที่การ์ดเนอร์ได้เพิ่มเติมขึ้นมาภายหลัง

สุนิย์รัตน์ ลมปนวิวิธ (2552 : 11-13) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีหุปัญญาตาม
ความฉลาดในแต่ละด้านที่การ์ดเนอร์ได้นิยามไว้ดังนี้

1. ความฉลาดด้านภาษา (Linguistic) ชอบศึกษาถ้อยคำและเรื่องเล่าต่าง ๆ
สนใจคำตลกขบขัน กระจายใคร่ที่จะอ่าน มีคำศัพท์สะสมไว้มากกว่ามี "คลังแห่งคำศัพท์" เพลิดเพลิน
ไปกับการเรียนรู้ภาษาต่าง ๆ ชอบเรื่องการเขียน สามารถจดจำรายการคำศัพท์ มักเล่าเรื่องราวต่าง ๆ
ได้ดี

2. ความฉลาดด้านตรรกะ (Logical-Mathematical) ชอบหาความสัมพันธ์
ท่ามกลางสิ่งที่มีความแตกต่างกัน ชื่นชอบตัวเลข ชอบแก้ปัญหาที่มีลักษณะนามธรรมสูง สนุกสนาน
เพลิดเพลินกับการไขปัญหาชวนคิดและคำปริศนา ชอบความมีแบบแผน ชอบจัดหมวดหมู่และวางแผน
ระบบ มักจดรายการขั้นตอนต่าง ๆ

3. ความฉลาดด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial) ชอบสังเกตสี รูปแบบ และวัสดุที่ใช้ใน
เนืองงานต่าง ๆ มักจะใช้รูปภาพเพื่อใช้ในการจดจำ ชอบวาดหรือทำแผนผัง แผนที่ ฯลฯ สามารถ
วาดภาพระบายสี หรือปั้นรูปได้ดี

4. ความฉลาดด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic) ชอบการ
ออกกำลังกาย กีฬา และเต้นรำ สามารถแสดงออกได้ดีแม้จะเป็นครั้งแรกที่ได้ทำเตรียมพร้อมและ
สามารถรับมือกับสถานการณ์ที่มีการต่อสู้ได้เป็นอย่างดี

5. ความฉลาดด้านดนตรี (Musical) รู้สึกคุ้นเคยและเข้าใจเสียงและจังหวะที่ได้ยิน
ชอบการร้องเพลงและฟังเพลงตั้งแต่เด็ก จดจำบทเพลงและท่วงทำนองได้ดี เพลงมีผลต่ออารมณ์
ความรู้สึกอย่างมาก

6. ความฉลาดภายในตนเอง (Intrapersonal) เข้าใจตนเองและรับรู้ตนเองอย่างถูกต้อง ชอบบันทึกประสบการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกและความคิดลงใจสมุดบันทึกมักเพลิดเพลินไปกับการคิดกับตัวเอง เข้าใจและจัดการกับอารมณ์ของตนเองได้ดี

7. ความฉลาดในการเข้ากับผู้อื่น (Interpersonal) ชอบรู้จักเพื่อนหรือผู้คนใหม่ๆ ชอบไปงานเลี้ยงสังสรรค์ ยินดีที่จะร่วมทีมเล่นเกมส์/กีฬาต่าง ๆ และเข้าสังคมโดยไม่ขัดเขิน มักจะแสดงความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

8. ความฉลาดด้านความเข้าใจในธรรมชาติ (Naturalist) มักหลงใหลกับธรรมชาติ เห็นเสน่ห์ของธรรมชาติในขณะที่ยืนมองผ่านเลนส์ ชอบกิจกรรมกลางแจ้งและรักสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ ให้ความสนใจกับสภาพแวดล้อมทั้งภายในและนอกบ้าน

9. ความฉลาดด้านจิตวิญญาณ (Spiritual) ชอบค้นหาคำตอบของการดำรงอยู่ มีแนวโน้มที่จะทำตามหลักการของตนเอง โดยอาจตั้งข้อสงสัยถึงสิ่งที่ทำตามกันมามากจะยึดมั่นกับความเชื่อที่ได้รับการบ่มเพาะมาอย่างดี จนทำให้พร้อมที่จะยืนหยัดต่อสู้ภายใต้ความเชื่อนั้น ๆ

10. ความฉลาดด้านการลงมือปฏิบัติ (Practical) ชอบสร้างสรรค์ผลงานมักจะถูกเรียกตัวให้ไปซ่อม แกะไข หรือประกอบสิ่งต่าง ๆ หรือไม่ก็คิดหาหนทางแก้ไขปัญหามากมาย ยินดีที่จะลงมือปฏิบัติในสิ่งที่สมควรได้รับการดำเนินการ

จันทิตา พุกพานานนท์ (2552 : 57-59) ได้นำเสนอลักษณะความเก่งหรือความสามารถพิเศษของเด็กที่มีความแตกต่างกันไป ซึ่งพอจะจำแนกได้ดังนี้

1. ด้านการใช้ภาษา เด็กที่มีความสามารถด้านนี้มักจะสามารถพูดแสดงความคิดเห็นของตนได้ดี ใช้ภาษาและคำศัพท์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ชอบอ่าน ชอบเขียน และเล่าเรื่อง ชอบเล่นเกมทายคำ ท่องอาขยานหรือคำศัพท์ต่าง ๆ

2. ด้านการคิดเป็นเหตุเป็นผลและคณิตศาสตร์ เด็กสามารถคิดคำนวณในใจได้อย่างรวดเร็ว ชอบหาความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ จัดสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบและแยกเป็นกลุ่ม ๆ คิดและทำงานอย่างเป็นระบบระเบียบ มักจะหาวิธีทำการทดลอง เพื่อทดสอบข้อสังเกตและความคิดของตน ชอบเล่นเกมที่ต้องใช้กฎเกณฑ์เหตุผลและวางแผน เช่น หมากรุก ฯลฯ สามารถใช้คอมพิวเตอร์ได้ดี ชอบตั้งคำถามที่ลึกซึ้งเกินไวกว่า เช่น "เวลาคืออะไร"

3. ด้านมิติสัมพันธ์ รูปทรงและโครงสร้าง เด็กจะรับรู้ถึงความสัมพันธ์ของการจัดวางสิ่งของ ต่าง ๆ ได้ดี ชอบศิลปะ และสามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ จากจินตนาการได้อย่างง่ายดาย แต่ถ้าต้องเรียนอะไรที่มีเนื้อหา คำพูด คำศัพท์ต่าง ๆ มาก ๆ แล้ว จะรู้สึกเบื่อแล้วรู้สึกเบื่อขึ้นมาง่าย ๆ ได้เช่นกัน

4. ด้านดนตรี มีความไวในการรับรู้สิ่งต่าง ๆ สามารถจดจำเสียงเพลงหรือท่วงทำนองต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว แสดงความสามารถพิเศษด้านดนตรีตั้งแต่อายุยังน้อย สนใจที่จะฟังหรือเล่นเครื่องดนตรีต่าง ๆ ในเด็กโตบางคนอาจจะต้องเปิดเพลงฟังตลอดเวลาในช่วงอ่านหนังสือ

5. ด้านกีฬาและการเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างคล่องแคล่ว ชอบออกกำลังกาย มีทักษะทางการกีฬา มักจะอยู่ไม่นิ่ง ขยับเท้าหรือทำท่าเดินไปตามจังหวะต่าง ๆ ได้ดี ชอบแสดงออกเด่น และป็นปาย

6. ด้านการเข้าสังคมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กมีทักษะในการพูดคุยโต้ตอบกับคนอื่น ๆ ได้อย่างเป็นธรรมชาติและเหมาะสม รับรู้และเข้าใจได้ว่าคนอื่น ๆ มีความคิด

และความรู้สึกอย่างไร ชอบที่จะอยู่ในกลุ่มคนเพื่อพูดคุย รับฟัง และแก้ปัญหาต่าง ๆ มักได้รับเลือกให้เป็นผู้นำของกลุ่ม ชอบช่วยเหลือและมีทักษะในการเจรจาต่อรองการประยุกต์ใช้ความรู้เกี่ยวกับพหุปัญญา

ทิสนา แคมมณี (2553 : 89-90) ได้เสนอการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการเรียนการสอนไว้หลายแนวทาง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความเชี่ยวชาญปัญญาด้านไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ควรมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายที่สามารถส่งเสริมเชาวน์ปัญญาหลาย ๆ ด้าน มิใช่มุ่งพัฒนาแต่เพียงเชาวน์ปัญญาด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น ดังเช่น ในอดีต เรามักจะมีการเน้นการพัฒนาด้านภาษาและด้านคณิตศาสตร์หรือด้านการใช้เหตุผลเชิงตรรกะ อันเป็นการพัฒนาสมองซีกซ้ายเป็นหลัก ส่งผลให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสพัฒนาเชาวน์ปัญญาด้านอื่น ๆ เท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้เรียนที่มีเชาวน์ปัญญาด้านอื่นสูง มักจะขาดโอกาสที่จะเรียนรู้และพัฒนาในด้านที่ตนมีความสามารถหรือถนัดเป็นพิเศษ ด้วยเหตุผลนี้การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการของสติปัญญาหลาย ๆ ด้าน จะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสที่จะพัฒนาดตนเองอย่างรอบด้าน พร้อมทั้งช่วยส่งเสริมอัจฉริยภาพหรือความสามารถตนของผู้เรียนไปในตัว

2. เนื่องจากผู้เรียนมีระดับพัฒนาการในเชาวน์ปัญญาด้านไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการในแต่ละด้านของผู้เรียน ตัวอย่างเช่น เด็กที่มีเชาวน์ปัญญาด้านดนตรีสูงจะพัฒนาปัญญาด้านดนตรีของตนเองไปได้อย่างรวดเร็วต่างจากเด็กคนอื่น ๆ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กที่มีขั้นพัฒนาด้านในด้านหนึ่งสูง ควรต้องแตกต่างไปจากเด็กที่มีขั้นพัฒนาการในด้านนั้นต่ำกว่า

3. เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเชาวน์ปัญญาด้านไม่เหมือนกัน การผสมผสานความสามารถด้าน ต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่เท่ากันนี้ ทำให้เกิดเป็นเอกลักษณ์ (uniqueness) หรือลักษณะเฉพาะของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกันหรืออีกนัยหนึ่งเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลทำให้แต่ละคนแตกต่างกัน และความแตกต่างที่หลากหลาย (diversity) นี้สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวม ดังนั้นระบบความคิดที่ว่าคนนั้นฉลาดหรือเก่งกว่าคนนั้นจึงควรจะไป การสอนควรเน้นการส่งเสริมการเป็นเอกลักษณ์ของผู้เรียน ครูควรสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนค้นหาเอกลักษณ์ของตน ภาควิชาใจในเอกลักษณ์ของตนเอง และเคารพในเอกลักษณ์ของผู้อื่น รวมทั้งเห็นคุณค่าและเรียนรู้ที่จะใช้ความแตกต่างของแต่ละบุคคล ให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เช่นนี้ผู้เรียนก็จะเรียนรู้อย่างมีความสุข มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เห็นคุณค่าในตนเองแต่ในขณะเดียวกันก็มีความเคารพผู้อื่นและอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูลกันได้

4. ระบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนไปจากแนวคิดเดิม ที่ใช้การทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางเชาวน์ปัญญาเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น และที่สำคัญคือ ไม่สัมพันธ์กับบริบทที่แท้จริง ที่ใช้ความสามารถนั้น ๆ ตามปกติ วิธีการประเมินผลการเรียนการสอนที่ดี ควรจะมีการประเมินหลาย ๆ ด้าน และในแต่ละด้านควรเป็นการประเมินในสภาพการณ์ของปัญหาที่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยอุปกรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับเชาวน์ปัญญาด้านนั้น ๆ การประเมินจะต้องครอบคลุมความสามารถในการแก้ปัญหา หรือการสร้างสรรค์ผลงานโดยใช้อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเชาวน์ปัญญาหลาย ๆ ด้าน และสังเกตดูว่า ผู้เรียนเลือกใช้เชาวน์ปัญญาด้านใด หรือศึกษาและใช้อุปกรณ์สอดคล้องกับเชาวน์ปัญญาด้านใดมากน้อยเพียงใด

กิจกรรมที่ส่งเสริมพหุปัญญา

ปีเชเนอร์ และพิกเก็ต (2545 : 35-284) ได้เสนอกิจกรรมที่ส่งเสริมพหุปัญญา ทั้ง 8 ด้านไว้ดังนี้

1. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านภาษา เช่น มีอะไรอยู่ในชื่อ/บทร้อยกรองคล้องจองคำ / เรอคิดอะไรได้อีกบ้าง / ฟังฟังฟัง / จำแนก แยกแยะ / ทวนความเก่า แล้วเล่าต่อ / ต้มยำ ทำกลอน / เวทีวาที / ไม่เท่าเล่าเรื่อง / เป็นต้น
2. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ เช่น เรขาคณิต ปิดตาแล้วลงมือ / แก้ม กลมเกลียว / มีสิ่งฟังบรรจบให้ครบบาท / ทวนลำดับ สับเปลี่ยนเลข / ชื่อสิ่งใดใช้เหตุผล / จัดรู้สึมหัดนับให้ครบ / กราฟของพวกเรา เป็นต้น
3. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านมิติสัมพันธ์ เช่น ปั่นดินให้เป็นดาว / จินตนาการจากภาพวาด / ทางแก้ปัญหาหมากับแมว / เส้นรอบนอก บอกความนัย / จับคู่ดูแล้ววาด / แก้อั้วแห่งพลัง / ตาข่ายไหมพรม ระดมความพยายาม / สามัคคีสร้างที่หลบฝน เป็นต้น
4. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านดนตรีและจังหวะ เช่น ถูเครื่องดนตรี / นักแปลงแต่งเนื้อเพลง / เสียงแห่งความเจ็บ / วาทยกรน้อย คอยคุมวง / ประมื่ออย่างไรให้สัมพันธ์ / หาใครซักคนเป็นต้นเสียง / ชุมทางหางเครื่อง / จังหวะของจังหวะ เป็นต้น
5. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เช่น ห่อเอาไว้ ไม่ให้หลุด / วงกลมแห่งความเชื่อมั่น / เรียนผูก ให้เรียนแก้ / ละครบี้ หายคำพูด / กระจกเงาระหว่างเราและเพื่อน / สัมผัสแล้วหมุน / ก้าวพร้อมล้อมวง เป็นต้น
6. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านการเข้าใจตนเอง เช่น บอกเล่าเก้าสิบ / ฉันทำได้! / นางฟ้า-เทวดาประจำตัว / ของโปรด / ภาพที่เลือก / ครั้งหนึ่งในชีวิต / ฉันคิดว่าฉันสามารถจะ / นามบัตรแสดงตัวตน เป็นต้น
7. กิจกรรมด้านการส่งเสริมการเข้าใจผู้อื่น เช่น แนะนำตัว / เรียกแล้วโยน โยนครบวง / ดาวดวงเด่น / สายลับ จับตามอง / อยากรู้จักเธอจังเลย / หัวร่อ งอหาย เป็นต้น
8. กิจกรรมที่ส่งเสริมด้านการเข้าใจธรรมชาติ เช่น ฤดูกาลที่แตกต่าง / การพยากรณ์อากาศ / สูตรสำเร็จของธรรมชาติ / หากฉันเป็นวิหคเหินฟ้า / ธาตุทั้งสี่ / สัตว์จากวัสดุธรรมชาติ / สายตรวจจับขยะ / ตามล่า หาส่วนของพืช เป็นต้น

วนิชา เรข (2550) ได้เสนอกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาอัจฉริยภาพทั้ง 8 ด้าน ดังนี้

1. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านภาษา เช่น ฟังอย่างลึกซึ้ง ฝึกทำหน้าที่ผู้จัดบันทึก ฟังและออกเสียงตามภาษาอื่น ๆ เลือกฟังเพลงหลาย ๆ ภาษา เคี้ยวอาหารให้ละเอียด ถามความหมายศัพท์ใหม่ อ่านสารบัญหนังสือขายดี สรุปการประชุมเป็นคำคล้องจอง หัดทำ Mind Map เล่าเรื่องซ้ำชั้น ชวนคุย
2. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว เช่น หายใจให้ถูกต้อง จัดกระดูกสันหลังให้ตรง ซ่อมแซมข้าวของเครื่องใช้ กินอาหารให้ครบส่วนและกินอาหารสุขภาพ ทำสิ่งที่ไม่เคยทำ (ว่ายน้ำ ขี่จักรยาน พายเรือ ฯลฯ)
3. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ เช่น หัดทำ Mind Map วาดแผนที่ ฝึกจัดดอกไม้ จัดกระเป๋ บ้าน หรือโต๊ะ ให้เป็นระเบียบ รื้อ-สำรวจ-ประกอบอุปกรณ์ที่เสียแล้ว ใช้กราฟแผนภูมิ แผนผัง

4. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ เช่น ฝึกบวกค่าอาหาร หัดทำ Mind Map บวกละเลขทะเบียนรถ อ่านหนังสือเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ ติดตามข่าววิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ฝึกเล่นเกมที่ต้องวางแผน และจัดระบบ ทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายประจำวัน จัดหมวดหมู่สิ่งของ ฝึกเล่นเกมทายสิททายลี

5. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเข้าใจในตน เช่น ทบทวนชีวิตในวันนี้ Self SWOT Analysis เขียนอัตชีวประวัติ ลองทำแบบทดสอบสนุก ๆ เพื่อวิเคราะห์ตนเอง ยืมให้กับตนเองก่อนออกจากบ้าน มีกิจกรรมวันของฉัน (วันพิเศษกำหนดขึ้นเพื่อให้เราทำสิ่งที่อยากจะทำ)

6. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ เช่น ยืม อ่าน ความหมายจากใบหน้า ฟังอย่างลึกซึ้ง ขวนคุยในเรื่องเขา บอกเล่าเรื่องของเร หรือพูดคุยในเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายสนใจ ร่วมกิจกรรมกลุ่มในโอกาสต่าง ๆ คิดแบบชนะ-ชนะ หรือแก้ปัญหาแบบชนะ-ชนะ นั่งดูผู้คน (เพื่อให้ได้แง่คิด) เพื่อนสอนเพื่อน

7. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านการเข้าใจธรรมชาติ เช่น ออกไปอยู่นอกห้องปรับอากาศ ไปดูดาวที่ท้องฟ้าจำลอง จิบชา (โดยจินตนาการถึงที่มาของชา) ไปตลาดต้นไม้ ทำศิลปะภาพพิมพ์ หัดทำอาหาร กอดต้นไม้ในสวน ทำสมุดทักใบไม้ดอกไม้ ปลุกต้นไม้ในที่ทำงาน ใช้ผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ ถอดรองเท้าเดินบนพื้นดิน ทราย หรือหย้า

8. กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถด้านดนตรี เช่น ฟังเสียงในสวน ร้องเพลงในห้องน้ำ ร้องคาราโอเกะ ฝึกอ่านออกเสียงเป็นจังหวะ เพิ่มสไตล์ฟังหลายแนวเพลง เปิดเพลงบรรเลงเบา ๆ คลอระหว่างอ่านหนังสือ เปลี่ยนเนื้อเพลงเป็นสนุก

สุนัยรัตน์ ลิมนวิวิธ (2552 : 14) ได้สรุปตัวอย่างแนวทางการพัฒนาหุปัญญาไว้ดังนี้

1. ด้านภาษา เช่น เข้าร่วมชมรมหนังสือ เรียนภาษา
2. ด้านการเคลื่อนไหวร่างกายและกล้ามเนื้อ เช่น เรียนเต้นรำ
3. ด้านภายในตนเอง เช่น บันทึกไดอารี่ ฝึกฝนทำสมาธิ
4. ด้านความเข้าใจในธรรมชาติ เช่น เรียนการออกแบบสวน

จะเห็นได้ว่ากระบวนการพัฒนาหุปัญญาที่มีความจำเป็นยิ่งที่จะช่วยให้ความฉลาดหรืออัจฉริยภาพของบุคคลได้รับการส่งเสริมอย่างเต็มที่ที่ราบเท่าที่ศักยภาพของบุคคลผู้นั้นจะสามารถพัฒนาได้ และแนวทางเพื่อการพัฒนาความฉลาดแต่ละด้านนั้นมีอยู่หลากหลายแนวทาง ขึ้นอยู่กับความสะดวก เหมาะสมในการนำไปประยุกต์ใช้ของแต่ละบุคคล รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องที่สามารถมีส่วนช่วยเหลือและผลักดันให้กระบวนการพัฒนานั้นบรรลุผลสำเร็จล่วงไปได้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2554 : 36) แนวทางการนำทฤษฎีหุปัญญามาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้มีดังนี้

1. ควรจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถส่งเสริมเขาวนปัญญาหลาย ๆ ด้าน มิใช่พัฒนาแต่เพียงด้านใดด้านหนึ่ง เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเขาวนปัญญาแต่ละด้านไม่เหมือนกัน ดังนั้นการพัฒนาเขาวนปัญญาด้านใดด้านหนึ่งอาจจะทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสพัฒนาเขาวนปัญญาด้านอื่น ๆ และขาดโอกาสที่จะเรียนรู้และพัฒนาในด้านที่ตนเองมีความสามารถพิเศษหรือถนัดเป็นพิเศษ

2. ควรจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับขั้นพัฒนาการในแต่ละด้านของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนมีระดับพัฒนาการในเขาวนปัญญาแต่ละด้านไม่เท่ากัน เช่น เด็กที่มีเขาวนปัญญาด้านดนตรีสูงจะพัฒนาปัญญาด้านดนตรีของตนไปอย่างรวดเร็วต่างไปจากคนอื่น ๆ ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กที่มีพัฒนาการด้านใดด้านหนึ่งสูง ควรแตกต่างไปจากเด็กที่มีขั้นพัฒนาการในด้านนั้นต่ำกว่า

3. เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีเขาวนปัญญาแต่ละด้านไม่เหมือนกัน การผสมผสานของความสามารถด้านต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่เท่ากันนี้ ทำให้เกิดเป็นเอกลักษณ์ (Uniqueness) หรือลักษณะเฉพาะของแต่ละคนซึ่งไม่เหมือนกัน ดังนั้นระบบความคิดที่ว่าคนนี้โง่ ฉลาด หรือ เก่งกว่าคนนั้นคนนี้จึงควรจะเปลี่ยนไป ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนค้นหาเอกลักษณ์ของตน ภาควมใจในเอกลักษณ์ของตน และเคารพในเอกลักษณ์ของผู้อื่น รวมทั้งเห็นคุณค่าและเรียนรู้ที่จะใช้ความแตกต่างของแต่ละบุคคลให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม เรียนรู้อย่างมีความสุข มีทัศนคติที่ดีต่อตนเอง เห็นคุณค่าในตนเอง ในขณะเดียวกันก็มีความเคารพในผู้อื่น และอยู่ร่วมกันอย่างเกื้อกูล

4. ระบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนไปจากแนวคิดเดิมที่ใช้การทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางเขาวนปัญญาเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น มาเป็นการประเมินหลาย ๆ ด้าน และในแต่ละด้านควรเป็นการประเมินในสภาพการณ์ของปัญหา ที่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยอุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเขาวนปัญญาด้านนั้น ๆ การประเมินจะต้องครอบคลุมความสามารถในการแก้ปัญหา หรือการสร้างสรรค์ผลงานโดยใช้อุปกรณ์ที่สัมพันธ์กับเขาวนปัญญาด้านนั้น ๆ

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2549 : 297) ได้ให้ความหมายไว้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้สอนจัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการสอนของกรมวิชาการทำให้ผู้สอนทราบว่าสอนเนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด สอนอย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดประเมินผลโดยวิธีใดสรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การเตรียมการสอนของผู้สอนที่เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างมีระบบ และเป็นเครื่องมือที่จะส่งผลให้การจัดการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ตั้งไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

มีผู้ให้ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2544 : 5) ได้กล่าวถึง แผนการสอน คือ การนำรายวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์ที่ทำการสอนตลอดภาคเรียนมาสร้างเป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์การสอน การวัดผลและประเมินผล

รุจิร ภูสาระ (2545 : 159) ได้กล่าวถึง แผนการเรียนรู้เป็นเครื่องมือ แนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542 : 2) ได้กล่าวถึง การจัดทำแผนการสอนจะก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและการเตรียมการล่วงหน้า เป็นการนำเทคนิควิธีการเรียนรู้สื่อเทคโนโลยี และจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสานประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมด้าน ต่าง ๆ
2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอนการเลือกใช้สื่อ การวัดและประเมินผล ตลอดจนประเด็น ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจำเป็น
3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับตัวครูผู้สอนและครูที่สอนแทนนำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ
4. เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนต่อไป
5. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของครูผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ

สมคิด สร้อยน้ำ (2543 : 256) ให้ความสำคัญของแผนการการสอน ดังนี้

1. ช่วยให้การสอนมีทิศทางที่แน่นอน ครูเลือกเนื้อหา เลือกใช้วิธีการสอนสื่อการเรียน การวัดผลประเมินผลไว้ล่วงหน้าอย่างรอบคอบ
2. ครูมีความมั่นใจในการสอน สามารถจัดกิจกรรมได้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเป็นไปตามลำดับขั้นตอน
3. เป็นการป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ประหยัดเวลาในการสอน
5. ช่วยให้สามารถติดต่อประสานกับบุคลากรและแหล่งวิทยาการอื่นได้ดี
6. นักเรียนมีความศรัทธาในตัวครูผู้สอน
7. ครูคนอื่นสามารถนำแผนการสอนที่เตรียมไว้ไปใช้สอนแทนได้ เมื่อมีเหตุจำเป็น
8. ถือเป็นผลงานการปฏิบัติการสอนของครูเป็นหลักฐานที่ใช้สำหรับปรับปรุงแก้ไขงานการสอนนั้น ๆ ในครั้งต่อไปได้

มีนักการศึกษาหลายท่าน ให้แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2534 : 11) ได้ให้ความหมายไว้ว่า กระบวนการ คือ แนวทางดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีขั้นตอน ซึ่งวางไว้อย่างเป็นลำดับตั้งแต่ต้น จนถึงเสร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ขั้นตอนดังกล่าวเป็นขั้นตอนที่มีผู้เสนอไว้ โดยมีการทดลองใช้แล้วแสดงว่าเป็นขั้นตอนที่ช่วยให้การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพและนำไปสู่ความสำเร็จตามจุดประสงค์และเป้าหมายได้โดยใช้เวลาและทรัพยากรน้อย

กรมวิชาการ (2534 : 37) ได้กล่าวว่า การนำกระบวนการไปใช้สอนเด็กนั้นมีลำดับเหตุการณ์ 5 ขั้น คือ

1. ครูรู้และเข้าใจ

2. ครูนำผู้เรียนผ่านขั้นตอน ต่าง ๆ ของทักษะกระบวนการ (ครูสอน)
3. ผู้เรียนเข้าใจและรับรู้ (ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้)
4. ผู้เรียนนำไปใช้ได้
5. ผู้เรียนติดนิสัยการใช้ทักษะกระบวนการ

กรมวิชาการ (2534 : 16) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับกระบวนการว่า ในเรื่องกระบวนการเราควรจะสอนให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาคุณสมบัติ ต่าง ๆ ในตัวเอง ทั้งด้านความรู้ ความคิด ด้านคุณลักษณะและด้านความคล่องแคล่วทางกายภาพตามศักยภาพ และอีกประการหนึ่งคือ ให้เกิดคุณลักษณะที่จะติดตัวไป เพื่อใช้ประโยชน์ในอนาคต อันได้แก่ สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ จริยธรรม คุณธรรม ค่านิยม และ คุณลักษณะ ต่าง ๆ สรุปได้ว่า เรามุ่งหวังให้กระบวนการเป็นตัวก่อกองของการเรียนรู้ ที่ผู้เรียนจะนำ ติดตัวไปใช้ เพื่ออนาคตของเขา นั่นเอง และยังได้กล่าวถึง กระบวนการกับหลักสูตร ฉบับปรับปรุงใหม่ที่ต้องการเน้นกระบวนการ มีจุดเน้นสำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. การสอนที่เน้นกระบวนการ
2. การตอบสนองความต้องการของท้องถิ่น
3. การให้เลือกรเรียนตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล

กรมวิชาการ (2534 : 34 – 35) ได้กล่าวว่า เป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กระบวนการ ก็คือ การสอนที่ครูหลีกเลี่ยงการเป็นผู้บอกความรู้แก่เด็กโดยตรง แต่จัดให้เด็กได้ทำกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ ต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เหมาะสมกับธรรมชาติ และวัยของเด็ก เหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชา และ เหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและชีวิตจริง

เอกรินทร์ สิมมहाศาล และคณะบริษัทอักษรเจริญทัศน์ ได้ให้ข้อมูลการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยข้อมูล PDCA ซึ่งมีขั้นตอนการทำแผนการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ดังนี้

ขั้นวางแผน (Plan)

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียน
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปี กำหนดหน่วยการเรียนรู้
3. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน
4. ศึกษาเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและการผลิตสื่อ นวัตกรรม
5. ศึกษาเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน ตำรา คู่มือและจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ
6. ศึกษาวิธีวัดและประเมินผลที่เน้นการประเมินจากสภาพจริงและพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียน
7. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและกำหนดเกณฑ์การผ่าน

8. กำหนดการวัดผลประเมินผลตามสภาพจริง การนำเครื่องมือมาใช้ การชี้แจงทำความเข้าใจกับผู้เรียน

ขั้นตอนการ (Do)

1. จัดทำแผนจัดการเรียนรู้ที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญคือ มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัดชั้นปี หลักฐานที่เป็นผลการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาหรือสร้างสื่อการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับกิจกรรมที่จัดและจัดสร้างเครื่องมือวัดและประเมินผล ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ซึ่งกระบวนการในการวางแผนการจัดการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม

2. ออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยยึดรูปแบบวิธีการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิด ซึ่งมีลำดับกิจกรรมคือ ขั้นเตรียมความพร้อม ขั้นปฏิบัติกิจกรรม ขั้นฝึกทักษะหรือปฏิบัติ ขั้นนำไปใช้

3. ออกแบบการประเมินผลอิงมาตรฐานการเรียนรู้ตามลำดับดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 จัดทำคำอธิบายรายวิชา

ขั้นตอนที่ 2 ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้และประเมินผลรายวิชา

(Course Design)

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดวิธีการบันทึกผล รายงานผลและออกแบบหลักฐานการรายงานผล

การวัดและประเมินผลแบ่งเป็น

1. ออกแบบวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงโดยเน้นการประเมินจากผลงานที่สะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียน กำหนด Rubric ในการประเมินให้ครอบคลุมในมิติที่สำคัญเช่นการพัฒนาทักษะการคิดการสืบค้นความรู้เป็นต้น

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้แก่ แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะและความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดชั้นปีที่กำหนดไว้เพียงใด

4. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้และเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตรวจสอบ (Check)

1. สังเกตพฤติกรรมขณะเรียน

2. วิเคราะห์สภาพปัญหาจากการบันทึกผลหลังสอนแต่ละครั้งแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขโดยสร้างเครื่องมือหรือนวัตกรรมเพิ่มขึ้นเพื่อแก้ปัญหา

3. ประเมินผลการทำงานรายบุคคล รายกลุ่ม

4. ประเมินผลจากแบบฝึกหัด ใบงาน ชิ้นงาน แบบทดสอบ

5. ตรวจสอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และสื่อ ด้วยการหาข้อเด่น

ข้อด้อย ปัญหาและอุปสรรค

6. นำข้อมูลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาวิเคราะห์เพื่อหาประสิทธิภาพของเครื่องมือดังกล่าว

7. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่ตั้งไว้

ขั้นปรับปรุงและพัฒนางาน (Action) (ด้านแผนการจัดการเรียนรู้และสื่อ)

1. แก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อนวัตกรรมเพื่อการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. นำแผนการจัดการเรียนรู้และสื่อนวัตกรรมที่ปรับปรุงแล้วไปจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มใหม่ต่อไป
3. (ด้านผู้เรียน) นำผลการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนมาศึกษาวิเคราะห์และจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริม จัดกิจกรรมการเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

แบบการวัดภาคปฏิบัติ

ความหมายของการวัดผลภาคปฏิบัติ

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการวัดผลภาคปฏิบัติไว้หลายประการ ดังนี้

นิโบล นิมกัรตัน (2531 : 1) ให้ความหมายของการวัดผลภาคปฏิบัติว่าหมายถึง การวัดความสามารถของบุคคลในการทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจจะเริ่มวัดตั้งแต่ขั้นเตรียม ขั้นลงมือปฏิบัติ ขั้นของผลงาน ทั้งนี้และทั้งนั้นอาจขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัดแต่ละครั้ง

เฟียน ไชยสร (2526 : 37) ได้ให้ความหมายของการวัดทักษะภาคปฏิบัติว่า เป็นการวัดความสามารถของบุคคลในการทำงานอย่างหนึ่ง โดยบุคคลนั้นได้ลงมือปฏิบัติการจัดกระทำ (Materials or Physical Object) โดยทางการหรือการรับรู้ทางประสาทสัมผัส

สมนึก ภัททิยธานี (2553 : 50) กล่าวว่า การวัดผลงานภาคปฏิบัติ เป็นการวัดผลงานที่ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติ ซึ่งสามารถวัดได้ทั้งกระบวนการและผลงาน ในสภาพตามธรรมชาติ (ตามสถานการณ์จริง) หรือในสภาพที่กำหนดขึ้น (สถานการณ์จำลอง) และกล่าวได้ว่าเป็นการวัดทักษะที่แบบทดสอบชนิดให้เขียนตอบไม่สามารถวัดได้

จากความหมายของการวัดผลงานภาคปฏิบัติดังกล่าว อาจสรุปได้ว่าการวัดภาคปฏิบัติ หมายถึง การวัดความสามารถของบุคคลที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมทางพุทธิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัย ที่ได้จากการปฏิบัติ

ความหมายของแบบวัดภาคปฏิบัติ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบวัดภาคปฏิบัติไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2546 ก : 9) ได้กล่าวไว้ว่าแบบวัดภาคปฏิบัติหมายถึงชุดของข้อคำถามหรือสิ่งที่นักเรียนจะต้องปฏิบัติ ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ครูกำหนดขึ้นอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่อง โดยมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ชัดเจน เพื่อตรวจสอบพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกให้สังเกตเห็นได้ในขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านั้นเป็นพฤติกรรมของนักเรียนผู้ที่มีความรู้ความสามารถ จริยธรรม คุณธรรม และค่านิยมตามที่กำหนดไว้ ในจุดประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชานั้น

ไพศาล หวังพานิช (2526 : 89) ให้ความหมาย ของการวัดผลการปฏิบัติหรือความสามารถของการปฏิบัติ ว่าเป็นการที่ให้ผู้เรียนได้แสดงพฤติกรรมออกมาด้วยการกระทำโดยถือว่า

การปฏิบัติความสามารถในการผสมผสานหลักการ วิธีการ ต่าง ๆ ที่ได้รับการฝึกฝนมาให้ปรากฏเป็นความสามารถทักษะของผู้เรียน

กรมวิชาการ (2546 ก : 6) แบบวัดภาคปฏิบัติหมายถึง แบบทดสอบที่วัดความสามารถในการทำงานของบุคคลภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด โดยจะวัดทั้งวิธีการและผลงาน ที่ผู้ถูกทดสอบแสดงการกระทำออกมา

ตามที่มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายแบบวัดภาคปฏิบัติไว้นั้นสรุปได้ว่า แบบวัดภาคปฏิบัติหมายถึงสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นเพื่อวัดพฤติกรรมของผู้เรียนตามเงื่อนไขที่ผู้สอนหรือครูกำหนดขึ้น โดยดูจากการกระทำและผลงานของผู้เรียนชนิดของแบบวัดทักษะปฏิบัติ

สุนันท์ ศลโกสม (2532 : 103 3 104) ได้แบ่งประเภทของแบบวัดภาคปฏิบัติตามลักษณะของงานที่กำหนดแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Identification) เป็นการทดสอบลักษณะที่กำหนดเงื่อนไขของการปฏิบัติให้คล้ายคลึงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อพิจารณาถึงวิธีการหรือการกระทำที่ได้ผลลัพธ์ของงาน การทดสอบมักจะเป็นการกำหนดขึ้นงานเป็นแบบให้แก่ผู้ถูกสอบพิจารณา เพื่อให้ผู้ถูกสอบทำงานได้ถูกต้องเหมือนกับแบบที่กำหนดให้หรืออาจจะกำหนดแบบใดแบบหนึ่งให้มีความจริงหรือผิดปกติไปจากหลักเกณฑ์ที่แท้จริงแล้วให้ผู้ถูกทดสอบแก้ไขแบบนั้น ๆ ให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การวัดแบบนี้ไม่ใช่การวัดภาคปฏิบัติโดยตรง เพราะไม่สามารถวัดประสิทธิภาพในการทำงานได้เป็นการวัดพฤติกรรมด้านทักษะมากกว่าลักษณะของการทดสอบการเลียนแบบ ได้แก่ การพิมพ์ดีด การดูสไลด์ การคัดลายมือตามแบบหรือข้อความที่กำหนด การตัดเสื้อตามแบบ

2. การสร้างสถานการณ์ (Simulated Situation) เป็นการทดสอบที่กำหนดสถานการณ์จำลองให้เหมือนจริงมากที่สุด เพื่อผู้ถูกสอบได้ลงมือปฏิบัติให้ได้ผลงานตามจุดมุ่งหมายของสถานการณ์จำลองนั้น ๆ เช่น การฝึกขับรถยนต์ในสนาม หลักสำคัญของการกำหนดสถานการณ์จำลองนั้นต้องให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริงคือ ให้เป็นไปตามธรรมชาติหรือตามสภาพแวดล้อมที่แท้จริงและต้องมีเครื่องมือให้เหมือนกับสภาพที่ใช้จริง นอกจากนั้นการปฏิบัติสถานการณ์จำลองผู้ปฏิบัติจะได้รับการพิจารณาพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งวิธีการปฏิบัติและผลผลิตที่เกิดขึ้นในการสอบภาคปฏิบัติโดยใช้สถานการณ์จำลอง ผู้ประเมินจะต้องชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำงานให้แก่ผู้ถูกประเมินทราบล่วงหน้าและต้องใช้เวลาในการประเมินเป็นระยะ ๆ พร้อมทั้งชี้แจงให้ผู้ถูกประเมินทราบถึงจุดบกพร่องเพื่อให้ผู้ถูกประเมินแก้ไข

3. การกำหนดงาน (Work Sample) เป็นการกำหนดงานให้ทำเป็นโครงการหรือเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีการวางแผนการปฏิบัติงาน เป็นการดูความสามารถในการทำงานของบุคคลทั้งความสามารถด้านการจัดการ วิธีดำเนินการและด้านผลผลิตที่ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2543 : 55-56) ได้จำแนกแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติตามลักษณะของงานที่กำหนดให้เป็น 3 ชนิดหรือ 3 ประเภทดังนี้

1. แบ่งจำแนก (Recognition or Identification) เป็นแบบที่วัดความสามารถในการจำแนกลักษณะที่จำเป็นของการกระทำ ผลงาน หรือจำแนกสิ่งของ ลักษณะของการวัด เช่น จะทำให้เครื่องมือมีความบกพร่อง ผิดเพี้ยนไปจากสภาพปกติ (อาจปรับไว้ไม่ดี หรือนำบางชิ้นออก) ให้ผู้สอบจำแนกจุดบกพร่องนั้น เป็นการวัดการรู้จักถึงความผิดพลาด ความถูกต้องของเครื่องมือ

กระบวนการหรือการผลิต ลักษณะของการวัดอีกลักษณะหนึ่งคือ ให้ผู้สอนพิจารณาตัดสินเลือกผลงานที่ดีและที่ด้อย อาจเป็นผลงานทางศิลปะ ผลงานการเขียนเรียงความ

2. แบบใช้สถานการณ์จำลอง (Simulated Situation) เป็นการวัดที่ไม่ใช้สถานการณ์จริง แต่จำลองสถานการณ์หรือการปฏิบัติที่มุ่งวัด เช่น วัดความสามารถในการบังคับทิศทางพวงมาลัย และปฏิกิริยาในการหยุดรถ โดยใช้เครื่องจำลองไม่ได้ขับรถยนต์จริงตามท้องถนน แม้ว่าจะไม่ใช่สถานการณ์จริงแต่มีข้อดีหลายประการ เช่น มีความประหยัด สะดวกและปลอดภัยกว่าสถานการณ์จริงมาก แบบทดสอบประเภทนี้บางครั้งเรียกว่า Miniature Test

3. แบบใช้ตัวอย่างงาน (Work Sample) เป็นการปฏิบัติตามภาวะปกติของการปฏิบัติงานประเภะนั้น อาจกำหนดให้ปฏิบัติตามลำดับที่สมบูรณ์ของพฤติกรรมหรือการกระทำที่จำเป็นในการปฏิบัติงานนั้น หรืออาจเลือกเพียงตัวอย่างของพฤติกรรมการทำงานก็ได้ เนื่องจากงานบางอย่างจำเป็นจะต้องใช้เวลา และมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย โดยทั่วไปจึงนิยมเลือกตัวอย่างของการปฏิบัติ ซึ่งสามารถพยากรณ์พฤติกรรมทั้งหมดได้เพียงพอ งานบางอย่างจะมีความถูกต้องอย่างชัดเจน เช่น การปาเป้า การสอบพิมพ์ดีด การให้คะแนนการปฏิบัติงานประเภ่นี้ จะมีความเป็นปรนัย แต่งานบางอย่างให้คะแนนยาก ขึ้นอยู่กับการพิจารณาของผู้ประเมิน เช่น การเล่นเกมดนตรี หรือคุณภาพของการปฏิบัติที่สะท้อนจากผลงานที่ปรากฏ เช่น การวาดภาพ ฯลฯ

ประเภทของการวัดภาคปฏิบัติ ผู้ศึกษาค้นคว้าเห็นว่าการปฏิบัติในสถานการณ์จริงจะสามารถวัดความสามารถที่แท้จริงของผู้ปฏิบัติได้ ดังนั้นในการวัดทักษะปฏิบัติงานบายศรี ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงให้ผู้เรียนปฏิบัติในสถานการณ์จริง

ความพึงพอใจ

1. ความหมายความพึงพอใจ

กาญจนา ภาสุพันธ์ (2531 : 39) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกหรือความนึกคิดต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ได้รับตามที่คาดหวังหรือมากกว่าที่คาดหวัง

สุเทพ เมฆ (2541 : 39) กล่าวว่า ความพึงพอใจในบรรยากาศการเรียนการสอน หมายถึง ความรู้สึกพอใจในสภาพการจัดองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน ซึ่งมีความสำคัญในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีชีวิตชีวา มีความเจริญงอกงาม มีความกระตือรือร้นเพื่อจะเรียนให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง

ไชยยณ ชาญปริชาร์ตน์ (2543 : 52) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจ ไว้ว่า ความพึงพอใจหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องานที่ปฏิบัติในทางบวก คือ รู้สึกชอบ รัก พอใจ หรือเจตคติที่ดีต่องาน ซึ่งเกิดจากการได้รับการตอบสนองความต้องการทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจ เป็นความรู้สึกที่มีความสุข เมื่อได้รับความสำเร็จตามความต้องการหรือแรงจูงใจ

อานนท์ กระบอกโท (2543 : 33) ได้สรุปความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงานนั้น เช่น ความรู้สึกชอบ ภูมิใจ สุขใจ เต็มใจ และยินดี จะมีผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน มีการเสียสละ อุทิศร่างกาย แรงใจ และสติปัญญาให้แก่งานอย่างแท้จริง

มอร์ส (ศุภสิริ โสมมาเกตุ. 2544 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Morse. 1955 : 27) ได้ให้ความหมายไว้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถถ่ายทอดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้น้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมาก จะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงานและความเครียดนี้มีผลมากต่อความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องต่อการตอบสนอง ความเครียดก็จะลดน้อยลงหรือหมดไป ความพึงพอใจก็จะมากขึ้น

จากความหมายความพึงพอใจที่นักการศึกษาให้ความหมายไว้ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความพอใจของบุคคลที่มีต่องานหรือกิจกรรมซึ่งสามารถเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ

ในการปฏิบัติงานใด ๆ ก็ตาม การที่ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจ ต่อการทำงานนั้นมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในงานที่มีอยู่ การสร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การปฏิบัติงานนั้นๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ดังนี้

Scott.(1970 : 124) ได้เสนอแนะแนวคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะส่งผลเชิงปฏิบัติ มีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว งานนั้นจะมีความหมายสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นจะต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงาน จะต้องมีลักษณะดังนี้
 - 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
 - 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
 - 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

Maslow. (1970 : 67-80) ได้เสนอทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Needs) นับว่าเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ซึ่งตั้งอยู่บนสมมติฐานที่ว่า “มนุษย์เรามีความต้องการอยู่เสมอ ไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อความต้องการได้รับการตอบสนองหรือพึงพอใจอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ความต้องการสิ่งอื่น ๆ ก็เกิดขึ้นมาอีก ความต้องการของคนเราอาจจะซ้ำซ้อนกัน ความต้องการอย่างหนึ่งอาจยังไม่ทันหมดไป ความต้องการอีกอย่างหนึ่งอาจเกิดขึ้นได้” ความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เน้นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ความต้องการพักผ่อน
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความมั่นคงในชีวิต ทั้งที่เป็นอยู่ปัจจุบันและอนาคต ความเจริญก้าวหน้า อบอุ่นใจ
3. ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นสิ่งจูงใจที่สำคัญต่อการเกิดพฤติกรรม ต้องการให้สังคมยอมรับตนเองเข้าเป็นสมาชิก ต้องการความเป็นมิตร ความรักจากเพื่อนร่วมงาน

4. ความต้องการมีฐานะ (Esteem Needs) มีความอยากเด่นในสังคม มีชื่อเสียง อยากให้บุคคลยกย่องสรรเสริญตนเอง อยากมีความเป็นอิสระเสรีภาพ

5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต (Self-Actualization Needs) เป็นความต้องการในระดับสูง อยากให้ตนเองประสบความสำเร็จทุกอย่างในชีวิตซึ่งเป็นไปได้ยาก

ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้รับมอบหมายหรือต้องการปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือให้คำแนะนำปรึกษาจึงจะต้องคำนึงถึงความพึงพอใจ ในการเรียนรู้การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ หรือการปฏิบัติงานมีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน 2 ลักษณะ คือ

1. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติ

การตอบสนองความต้องการผู้ปฏิบัติงานจนเกิดความพึงพอใจ จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง กล่าวคือ ครูผู้สอนที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางบรรลุผลสำเร็จ จึงต้องคำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียนให้มีความแรงจูงใจในการทำกิจกรรมจนบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

2. ผลของการปฏิบัติงานไปสู่ความพึงพอใจ

สมยศ นาวิการ (2529 : 199) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจและผลการปฏิบัติงานที่ดี จะนำไปสู่ผลตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจผลการปฏิบัติย่อมได้รับการตอบสนองในรูปของรางวัลหรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็นผลตอบแทนใน (Intrinsic Rewards) และตอบแทนภายนอก (Extrinsic Rewards) โดยผ่านการรับรู้เกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

สกอตต์. (ศุภสิริ โสมาเกต. 2544 : 49 ; อ้างอิงมาจาก Scott. 1970 : 124) ได้เสนอแนวคิดในเรื่อง จูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลเชิงปฏิบัติมีลักษณะดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัวงานนั้นมีความสำคัญสำหรับผู้ทำ
2. งานนั้นต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจและเป้าหมายของงานจะต้องมีลักษณะดังนี้

- 3.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย
- 3.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง
- 3.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

เมื่อแนวคิดที่มาประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนมีส่วนในการเลือกเรียนตามความสนใจ และมีโอกาสร่วมกันตั้งจุดประสงค์หรือความมุ่งหมายในการทำกิจกรรมได้เลือกวิธีแสวงหาความรู้ด้วยวิธีที่ผู้เรียนถนัดและมีความสามารถค้นหาคำตอบได้

จากข้อความที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความชอบที่แสดงออกมาในด้านความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยแสดงพฤติกรรมออกมา 2 ลักษณะ คือ ทางบวก

ซึ่งแสดงในลักษณะของความชอบความพึงพอใจ ความสนใจ เห็นด้วย ทำให้อยากทำงาน ปฏิบัติกิจกรรมอีกลักษณะหนึ่ง คือ ทางลบซึ่งจะแสดงออกในลักษณะของความเครียด ไม่ประสงค์ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย หรืออาจจะแสดงออกในลักษณะความเป็นกลางก็ได้ เช่น รู้สึกเฉย ๆ ไม่รัก ไม่ชอบ ไม่น่าสนใจในสิ่งนั้น ๆ

ดังนั้นความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบ ความพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

ความคิดเห็นมีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ความคิดเห็นตามความหมายในพจนานุกรมการศึกษา หมายถึง ความเชื่อการตัดสินใจ ความคิด ความรู้สึกประทับใจที่ไม่ได้เกิดจากการพิสูจน์ หรือการชั่งน้ำหนักกว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่

ความคิดเห็น หมายถึง ความเชื่อที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความรู้สึกในใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่จะพิจารณาตัดสินใจเพื่อการประเมินคุณค่าของสิ่งต่างๆ (ชาญณรงค์ คำเพชร. 2549 : 7)

สุชา จันทรเฒ (2522 : 104) กล่าวว่า เราไม่สามารถแยกทัศนคติและความคิดเห็นออกจากกันได้ เพราะทัศนคติและความคิดเห็นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ลักษณะของความคิดเห็นจะไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติ

จุมพล นิภาเกษม (2526 : 96) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นหมายถึงความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยพื้นฐาน ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อม ของแต่ละบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องในการแสดงออก

กลมรัตน์ หล้าสุขษ์ (2527 : 29) ให้แนวคิดว่า ความคิดเห็น (Opinion) เป็นการแสดงออกโดยการพูด หรือเขียนเกี่ยวกับ เจตคติ ความเชื่อ หรือ ค่านิยมของบุคคลและสรุปไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกที่เกิดจากความรู้สึกภายในต่างๆ ซึ่งความรู้สึกภายในนั้นอาจเป็นเพียงเจตคติ ความเชื่อหรือค่านิยม ถ้าจะกล่าวในลักษณะของพฤติกรรมในแง่จิตวิทยาก็กล่าวไว้ว่าเจตคติ ความเชื่อ และค่านิยมเป็นพฤติกรรมภายในที่ไม่มีผู้ใดสังเกตหรือทราบได้นอกจากตัวของเขาผู้นั้นแต่ความคิดเห็นเป็นพฤติกรรมภายนอกที่ผู้อื่น สามารถสังเกต หรือทราบได้อย่างชัดเจน ดังนั้นคนที่มีเจตคติหรือความเชื่อหรือค่านิยมอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเขาไม่แสดงความคิดเห็นออกมาก็จะไม่มีผู้ใดทราบเลยว่าเขามีเจตคติหรือความเชื่อหรือ ค่านิยมเช่นใด

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2531 : 13) กล่าวว่า ความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นการแสดงออกด้านเจตคติอย่างหนึ่ง แต่หากลงความเห้นนั้น มักมีอารมณ์ เป็นส่วนประกอบและเป็นส่วนที่จะมีปฏิกริยาต่อสถานการณ์ภายนอก 8 สรุปได้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านความรู้สึก ความนึกคิด ความเชื่อ ซึ่งมาจากประสบการณ์ การเรียนรู้ ความรู้และสภาพแวดล้อมที่ได้พบเจอมา ซึ่งความคิดเห็นของแต่ละบุคคลอาจเป็นที่ยอมรับ หรืออาจปฏิเสธจากบุคคลอื่นก็ได้

องค์ประกอบของความคิดเห็น

จากการศึกษาเรื่ององค์ประกอบของความคิดเห็น Triandis. (1971 : 2-3) ได้อธิบายว่าองค์ประกอบของความคิดเห็นมี 3 ส่วน ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) ได้แก่ ความรู้และความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นบุคคล กลุ่มหรือสภาวะการณ์ใดๆ ความรู้และความคิดดังกล่าว

จะเป็นส่วนกำหนดลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และการติดต่อกับสิ่งเร้าได้ครบถ้วนแล้ว บุคคลจะมีความคิดเห็นต่อสิ่งเร้าในทางบวกหรือลบชัดเจนขึ้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใด บุคคลก็จะมีความคิดเห็นในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกไม่ดีต่อสิ่งใด บุคคลจะมีความคิดเห็นในทางลบ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior Component) คือ พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งบอกลักษณะและทิศทางของความคิดเห็นของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกต่อสิ่งเร้านั้นชัดเจนแน่นอน ความคิดเห็นก็ย่อมมีลักษณะเป็นบวกหรือลบชัดเจนแน่นอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยภายในประเทศ

วิชชุกร เกสรบัว (2554 : 119) ได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน (Simpson's Model) เป็นการจัดการเรียนรู้ทางด้านทักษะที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางร่างกาย การใช้กล้ามเนื้อหลาย ๆ ส่วน ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเรียนเป็นลำดับขั้น ทำให้สามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติงาน ให้เกิดความชำนาญและความคงทน การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้มีความมุ่งหมาย (1) เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้เวลาทดลอง 14 ชั่วโมง ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.04/83.19

2. ดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์มีค่าเท่ากับ 0.6067 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน ร้อยละ 60.67

3. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมป์สัน มีประสิทธิภาพ

ประสิทธิผล สามารถใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนเกิดทักษะ ความคล่องแคล่ว ชำนาญและความคงทน จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

มยุรี หนูอินทร์ (2554 : 177) ได้ค้นหาวิธีการจัดการเรียนการสอน ที่นอกจากจะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ควรจะพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบด้วย โดยหาวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีความมุ่งหมายดังนี้ (1) เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส และซิมพ์สัน ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสและซิมพ์สัน (3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสกับซิมพ์สัน (4) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์และการคิดเป็นระบบ ก่อนและหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส และซิมพ์สันและ (5) เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส และซิมพ์สัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลสกลนคร ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 46 คนได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุเหลือใช้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามรูปแบบของเดวิสและซิมพ์สัน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 90.32/85.59 และ 89.75/84.71 ตามลำดับ
2. แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิส และซิมพ์สัน เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จากวัสดุเหลือใช้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าดัชนีประสิทธิผลในการเรียนรู้เท่ากับ 0.7700 และเท่ากับ 0.7500 ตามลำดับ หมายความว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 77.00 และร้อยละ 75.00 ตามลำดับ
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของเดวิสกับซิมพ์สัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบไม่แตกต่างกัน ($p > .05$)
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนตามรูปแบบของเดวิส และนักเรียนที่เรียนตามของซิมพ์สัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบ หลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน ($p < .003$)
5. นักเรียนมีความชอบ สนใจเรียนดีมาก เตรียมวัสดุ อุปกรณ์มาครบทุกกลุ่มการเรียนมีความสนุกสนาน และมีความภูมิใจในผลงานของตนเอง ผลงานของนักเรียนมีความประณีตสวยงาม เหมือนจริง และนักเรียนเต็มใจที่จะปรับปรุงผลงานให้ดีขึ้นโดยสรุป การจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบของเดวิสกับซิมพ์สัน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสม นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิด เป็นระบบเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน จึงควรส่งเสริมให้ครูนำไปใช้จัดการเรียนการสอนต่อไป

จันทร์เพ็ญ ภัทรมานนท์. (2553 : บทคัดย่อ) แนวคิดของซิมพ์สัน เป็นทักษะปฏิบัติที่ต้องอาศัยความสามารถในการใช้กล้านเนื้อหลาย ๆ ส่วน ซึ่งการทำงานดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการสังเกตของสมอง ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้องและดีแล้ว

จะเกิดความคล่องแคล่ว ความเชี่ยวชาญในการปฏิบัติ ซึ่งแนวคิดของซิมพ์สัน นี้ เหมาะกับการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้ ซึ่งมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ใน 1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ 2) ด้านความสามารถในการปฏิบัติทักษะ สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมพ์สัน 3) ด้านผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ ตามแนวคิดของซิมพ์สัน โดยมีครูผู้ศึกษาค้นคว้า 1 คน ผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า จำนวน 1 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 28 คน ผลการศึกษาค้นคว้าปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมีผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านความรู้ความเข้าใจ เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพิ่มมากขึ้น สังเกตจากผลทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนหลังเรียน นักเรียนผ่านเกณฑ์ 100 %

2. นักเรียนมีความสามารถในการปฏิบัติทักษะ เรื่อง รำวงมาตรฐาน เพิ่มมากขึ้น โดยสังเกตจากผลจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติที่ประเมินการปฏิบัติทำรำวงมาตรฐาน จำนวน 3 เพลง คือ เพลงชาวไทย ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 25.00 เพลงหญิงไทยใจงาม ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 37.51 และเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า ซึ่งมีผลการประเมินอยู่ในระดับคุณภาพ ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 53.58 และผลการประเมินระดับคุณภาพ ดีมาก มีผลการประเมินเพิ่มมากขึ้นแสดงว่านักเรียนมีทักษะในการปฏิบัติรำวงมาตรฐานสูงขึ้น

3. ผลการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนนาฏศิลป์ตามแนวคิดของซิมพ์สัน ทำให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้ เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรมทุกกิจกรรมที่ผู้สอนเตรียมให้ และมีความสนุกสนานในการเรียน และส่งผลให้นักเรียนมีทั้ง เก่ง ดี และมีสุข โดยสรุปผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ตามแนวคิดของซิมพ์สัน ในด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในการปฏิบัติทักษะ ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด ของซิมพ์สัน สารนาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามพาดพิทยาคาร ตามแนวคิดของซิมพ์สัน ส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ มีความสามารถในการปฏิบัติทักษะรำวงมาตรฐานได้ดียิ่งขึ้น และทำให้นักเรียนเป็นคนเก่ง คนดี มีความสุข ในการเรียน

เยาวรัตน์ พรหมณ์แต่ง (2550 : 97) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการเรียนรู้ เรื่อง ศิลปะพื้นบ้านของไทย กลุ่มสาระศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านทุ่งวัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 25 คน ผลการศึกษพบว่า

1. แผนการเรียนรู้ เรื่อง ศิลปะพื้นบ้านของไทย กลุ่มสาระศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาที่ผู้ศึกษาค้นคว้าพัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.07/82.60 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้ เรื่อง ศิลปะพื้นบ้านของไทย กลุ่มสาระศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา มีค่าเท่ากับ 0.6836 หรือคิดเป็นร้อยละ 68.36 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนร้อยละ 68.36

ประดิษฐ์ คิอินิ (2552 : 100) ได้วิจัยเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่อง การละเล่นพื้นบ้านชาติพันธุ์โย้ย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ประยุกต์

ใช้ทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ เรื่องการละเล่นพื้นบ้านชาติพันธุ์ โย้ย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.56/83.36 และ 84.48/81.43 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการละเล่นพื้นบ้านชาติพันธุ์ โย้ย โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบปกติ มีค่าเท่ากับ 0.6676 และ 0.6302 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีเจตคติต่อการเรียน สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .017$)

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Han (2000 : 1796-A) ได้ทำการศึกษาเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 109 คน เพื่อตรวจสอบเชิงประจักษ์ (1) ความสัมพันธ์ระหว่างการปฏิบัติใน 3 ด้านของเด็กเหล่านี้ และ (2) ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ทั่วไปของเด็กกับการปฏิบัติเชิงสร้างสรรค์ของเด็กใน 3 ด้าน วิธีการศึกษาทำการประเมินการปฏิบัติเชิงสร้างสรรค์ของเด็ก ๆ ใน 3 ด้าน (ภาษา ศิลปะ และคณิตศาสตร์) โดยการเล่านิทาน การทำภาพศิลปะแปะติด และงานสร้างสรรค์ ปัญหาคณิตศาสตร์ แล้วให้กรรมการผู้เชี่ยวชาญ 9 คนตัดสิน ทำการวัดทักษะการคิดเชิงสร้างสรรค์ทั่วไปของเด็กโดยใช้แบบทดสอบย่อย 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบการคิดสร้างสรรค์ของ Wallach Kogan และแบบทดสอบการคิดที่แยกย่อยออกไปของโลกจริง ผลการศึกษครั้งนี้ สนับสนุนว่า ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในเด็กเล็กค่อนข้างจะจำเพาะด้าน เด็ก ๆ แสดงความสามารถเชิงสร้างสรรค์กลุ่มสาขาวิชา ต่าง ๆ มากกว่าความสามารถเชิงสร้างสรรค์อย่างเดียวในสาขาที่หลากหลาย ซึ่งแสดงว่ามีความแปรผันระหว่างแต่ละบุคคลมากพอสมควรในความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในแต่ละด้าน แบบวัดการคิดที่แยกย่อยออกไปไม่ได้มีอำนาจในการพยากรณ์การปฏิบัติเชิงสร้างสรรค์อย่างน้อยที่สุด 2 ใน 3 ด้าน ที่ได้ประเมินแล้ว แสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะพยากรณ์ความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของเด็กที่เชื่อมั่นได้ในเพียงด้านเดียว ซึ่งต้องอาศัยความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของเด็กในด้านอื่น ๆ ด้วย หรือต้องอาศัยความสามารถในการคิดที่แยกย่อยออกไปโดยรวมของเด็ก

Clack (2001 : 2014-A) ได้ศึกษาครูประถมศึกษาชั้นที่ 1 ที่เปลี่ยนแปลงการปฏิบัติการสอนของเธอ ตามแนวคิดทฤษฎีของซิมพ์สัน โดยแบ่งการศึกษา ออกเป็น 3 ระยะ เก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้การสังเกตในชั้นเรียน พบว่า อุปสรรคที่พบในการสอนตามแนวคิดทฤษฎีของซิมพ์สัน คือ 1) การจัดการพฤติกรรมทำลายกับนักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ 2) การวางแผนในระยะเวลาที่จำกัดของหลักสูตรภาคบังคับ 3) การเผชิญกับอุปสรรคจากบรรยากาศภายในโรงเรียนที่มุ่งเน้นการสอนโดยตรงเกี่ยวกับทักษะในการเตรียมตัวสอบ

Thompson (2001 : 85-A) ได้ศึกษาระดับความเชื่อมั่นในตนเอง ผลสัมฤทธิ์ทางด้านวิชาการและทัศนคติในเรื่องเกี่ยวกับการใช้สิ่งเร้าในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งใช้กิจกรรมบอร์ดเกมในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และทักษะการคิดสร้างสรรค์เมื่อเข้าร่วมในโปรแกรม Mente Program ผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนโดยใช้บอร์ดเกมสามารถช่วยพัฒนาระดับความสามารถของผู้เขียนในการใช้ความคิด จินตนาการ และพบว่าวิธีสอนโดยใช้บอร์ดเกมสามารถช่วยพัฒนากลวิธี และทักษะการคิดสร้างสรรค์ของเด็กได้โดยการจัดฝึกอบรมให้พวกเขาเกิดความสนใจ ดังนั้น นักจิตวิทยาของโรงเรียนจึงควรจะทำให้ความสำคัญกับวิธีการสอนโดยใช้บอร์ดเกมในฐานะที่เป็นวิธีการ

สนับสนุนสิ่งแวดล้อมทางด้านการวิชาการในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อช่วยให้เด็กนักเรียนของ พวกเขาได้พัฒนาทักษะที่สำคัญ ๆ ด้าน ต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน เช่น ทักษะด้านความตั้งใจในการ ปฏิบัติงาน ทักษะด้านสร้างทีมงานและทักษะในการจัดกลุ่ม เพื่อการปฏิบัติงานนั่นเอง

Owen (2002 : 563-A) ได้ศึกษาความสามารถในการเชื่อมโยง ทฤษฎีกับการปฏิบัติ เพื่อศึกษาว่านักศึกษาครู จำนวน 2 คน ว่าสามารถเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่ได้รับการสอนใน ระดับอุดมศึกษา กับสิ่งที่ได้สังเกตจากการปฏิบัติจริง ในห้องเรียนระดับประถมศึกษา โดยใช้การ ปฏิรูปที่อาศัยแนวคิด เชิงพัฒนาการของซิมพ์สัน มาใช้ในการเรียนการสอน เก็บข้อมูลโดยการ สัมภาษณ์และสังเกต พบว่า การกำหนดกรอบการปฏิบัติงานการสอนทฤษฎีของซิมพ์สัน สามารถ นำไปใช้ร่วมกับการปฏิบัติจริงได้นักศึกษามีความคิดเชิงบวกต่อแนวคิด ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา เพิ่มขึ้น แต่ปัญหาที่พบได้แก่ เวลาในการเขียนแผนการสอน และการขาดต้นแบบให้ศึกษา

Simpson และ Du (2004 : 123-136). ตรวจสอบผลของรูปแบบการเรียนรู้ในชั้น เรียนการมีส่วนร่วมของนักเรียนและความเพลิดเพลินในการเรียนแบบทักษะปฏิบัติ ในการศึกษาที่ ทั้งหมดผู้เข้าร่วมถูกละทิ้งเรียนในหลักสูตรแบบทักษะปฏิบัติ เป็นครั้งแรก เริ่มประเมินสัปดาห์ การเรียนรู้ของผู้เข้าร่วม โดยประเมินที่จุดเริ่มต้นของหลักสูตร เรื่องการมีส่วนร่วมของนักเรียนและความ เพลิดเพลิน และวัดที่ส่วนท้ายของหลักสูตร ผลของซิมพ์สันและ Du พบระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนและระดับความบันเทิง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ผู้เรียนต้องการสภาพแวดล้อม ที่เสริมการเรียนรู้ และได้รับมากที่สุดเมื่อปฏิบัติ ผู้เรียนมีการสะท้อนกลับมากขึ้น

Toth (2003 : 3846-A) ได้วิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับเรื่องการรับรู้ และการนำวิธีสอน แบบพหุปัญญาไปใช้ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สิ่งที่น่าสนใจในการวิจัยครั้งนี้ มีอยู่ 5 ประการ คือ 1) วิธีการสอนแบบพหุปัญญาที่ครูใช้สอนในโรงเรียน 2) ขอบเขตของครูที่ใช้ทฤษฎีการ สอนแบบพหุปัญญาของฮาวาร์ด การ์ดเนอร์ ในการสอนในห้องเรียน 3) ขอบเขตของครูที่นำวิธีการ สอนแบบพหุปัญญาไปใช้ในห้องเรียน 4) กิจกรรมที่เชื่อมโยงกับวิธีการสอนแบบพหุปัญญาที่ครู ต้องการนำไปใช้ในการสอนในอนาคตของพวกเขา 5) การรับรู้ของครูที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุน แหล่งข้อมูลที่ต้องนำไปใช้ และปรับปรุงวิธีสอนแบบพหุปัญญาในการฝึกทักษะของพวกเขา การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้ การสัมภาษณ์และการสำรวจ โดยในการสัมภาษณ์เบื้องต้นสัมภาษณ์ ผู้บริหารโรงเรียนที่ทำการศึกษาลำดับข้อเกี่ยวกับวิธีสอนแบบพหุปัญญาตามแนวทฤษฎีของฮาวาร์ด การ์ดเนอร์ ที่พวกเขาเชื่อว่า เป็นยุทธศาสตร์การสอนที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้ผลการวิจัยแสดงให้เห็น ว่า ครูได้นำเอาวิธีสอนแบบพหุปัญญาไปใช้อย่างหลากหลาย แต่แนวโน้มจะเน้น การสอนพหุ ปัญญาทางด้านภาษาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์มากกว่า สิ่งที่พบจากการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ครูมีความ เข้าใจวิธีสอน แบบพหุปัญญามากขึ้น

Sohn (2004 : 2768-4) ได้ศึกษาโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญากับนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของวิธีการและเครื่องมือที่ใช้กับนักเรียนดังกล่าวผลการศึกษาพบว่า การที่นักเรียนเป็นผู้วินิจฉัยพหุปัญญาของตนเอง ช่วยให้นักเรียนสามารถเลือกยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ค้นหาความสามารถเบื้องต้นในการแก้ปัญหา ด้วยตนเอง ช่วยให้นักเรียนกำหนดและเลือกวิธีการหรือยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุดที่จะช่วยในการแก้ปัญหา คณิตศาสตร์ การช่วยให้นักเรียนเข้าใจว่าปัญหาคืออะไร ต้องการความรู้อะไรที่เกี่ยวข้อง ควรใช้

วิธีการทางคณิตศาสตร์ในเรื่องใดตลอดจนการใช้ปฏิบัติการทางคณิตศาสตร์ได้ และพบว่านักเรียนจำนวนมากสามารถเลือกใช้ยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับพหุปัญญา

Rondinaro (2004 : 1253-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพหุปัญญา ด้านมนุษยสัมพันธ์กับการใช้วิธีการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยครู จำนวน 103 คน จากกลุ่มโรงเรียน 2 กลุ่ม ในรัฐเพนซิลวาเนีย และโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย คาทอลิก เอกชนอีก 1 โรงเรียน เก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบสำรวจการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบวัดการพัฒนาพหุปัญญา พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างพหุปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ กับการใช้วิธีการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน ครูที่สอนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย มีเจตคติต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแตกต่างกัน โดยครูประถมศึกษา มีเจตคติทางบวกมากกว่าครูมัธยมศึกษาตอนปลาย และครูทั้ง 3 กลุ่มรับรู้ว่าคุณลักษณะของตนเอง มีเจตคติทางบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือแตกต่างกัน โดยครูประถมศึกษารับรู้ว่าคุณลักษณะของตนเอง มีเจตคติทางบวกต่อการเรียนรู้ดังกล่าวมากกว่าครูมัธยมศึกษาตอนต้นและครูมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากนี้ยังพบว่ามี ความสัมพันธ์เชิงสถิติระหว่างจำนวนปีที่สอนหนังสือกับเจตคติต่อการเรียนรู้ แบบร่วมมือและครูชอบใช้รูปแบบการสอนของ จอห์นสัน (Johnson) มากกว่าของ สลาวิน (Slavin) จากการศึกษา งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศสามารถสรุปได้พหุปัญญา 8 ด้าน ได้แก่ พหุปัญญาด้านภาษา ด้านตรรกะคณิตศาสตร์ ด้านดนตรี ด้านร่างกาย-การเคลื่อนไหว ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการเข้าใจตนเอง และด้านความเข้าใจธรรมชาติที่สามารถ ที่จะพัฒนาได้และการวัดพหุปัญญา สามารถวัดได้หลากหลายวิธี

Wu และ Chien (2007 : 723 - 725) มหาวิทยาลัยแห่งชาติไต้หวัน ได้วิเคราะห์ จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และนำมาประยุกต์ใช้ในการประเมินทักษะของ ภาควิชา วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ในโรงเรียนอาชีวศึกษา การศึกษาครั้งนี้ได้ ดำเนินการเพื่อแก้ปัญหาในการประเมินผลการศึกษาทักษะทางวิชาการและวิชาชีพในไต้หวัน วัดจุดประสงค์ของการศึกษา คือ 1) เพื่อสำรวจ หลักการของการประเมินผลทักษะปฏิบัติ 2) เพื่อวิเคราะห์ เนื้อหาของจุดประสงค์ การเรียนรู้ด้านทักษะการปฏิบัติของซิมพ์สัน 3) เพื่อประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านทักษะ การปฏิบัติของซิมพ์สัน 4) เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของการประเมินจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านทักษะการปฏิบัติของซิมพ์สัน ในการประเมินระหว่างเรียนและการตัดสินผลการเรียน 5) เพื่อให้มีรูปแบบทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ตามการประเมินผลการศึกษาสายอาชีพทางเทคนิค ผลการศึกษาพบว่า (1) ยืนยันความเป็นไปได้ของการประเมินทักษะ Simpson - Based (2) สามารถสร้างรูปแบบของการประเมินผลการศึกษาทักษะปฏิบัติ (3) การสร้าง Simpson - Based Test การเรียนการสอนทักษะ วิชาชีพ (4) Simpson - Based สามารถการปรับปรุงประสิทธิภาพของการประเมินผล ความสามารถในการศึกษาทางวิชาการและวิชาชีพ

สำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้นำความรู้ที่ได้จากการศึกษาไปใช้วางแผนการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ การสร้างแบบแสดงความคิดเห็นและการหาคุณภาพของเครื่องมือ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องม.1/3-ม.1/6 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน ที่เลือกเรียนวิชาเพิ่มเติม งานบายศรี โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน ภาคเรียนที่ 2 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. แบบวัดทักษะปฏิบัติ
4. แบบวัดความพึงพอใจ
5. แบบแสดงความคิดเห็น

วิธีสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด สาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ของ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามกรอบของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของกรมวิชาการ (2551 : 1-10)

1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีของซิมพ์สัน จากหนังสือศาสตร์การสอน (ทศนา แคมณี. 2551 : 243-245)

1.3 ศึกษาหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เพื่อวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา วิชางานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ทั้งหมด 8 หน่วยการเรียนรู้ ดังตาราง 1

ตาราง 1 การกำหนดหน่วยการเรียนรู้รายวิชางานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

หน่วยการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
1	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับบายศรี	2
2	วัสดุอุปกรณ์ในการทำบายศรี	2
3	การประดิษฐ์เครื่องตกแต่งบายศรี	8
4	พับจับจิบกลีบใบตอง	2
5	การประดิษฐ์ตัวแมงดา	2
6	การประดิษฐ์กรวยใบตอง	4
7	การประดิษฐ์ตัวบายศรี	12
8	การประกอบพานบายศรี	4
รวม		36

1.4 วิเคราะห์เนื้อหาที่จะเขียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้หน่วยการเรียนรู้ ที่ 7 การประดิษฐ์ตัวบายศรี แบ่งสาระการเรียนรู้เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ดังตาราง 2

ตาราง 2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จำนวนชั่วโมงของ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้งานบายศรี

การจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
1	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าข้าง	2
2	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าาค	2
3	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าาคซ้อน	2
4	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าาคยกขึ้น	2
5	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าาค ยอดกริช	2
6	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าาค ยอดข้อฟ้า	2
รวม		12

ตาราง 3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติของชมพ้ชั้น กับการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อจัดทำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชมพ้ชั้น เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผน

แผนที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้ ทักษะปฏิบัติของ ชมพ้ชั้น	สอดคล้องกับ พหุปัญญา
1	การประดิษฐ์ การทำตัว บายศรีแบบ หน้าข้าง	ความรู้เรื่องตัว บายศรีแบบหน้า ข้างชนิดของ ใบตอง ลักษณะ พิเศษ ส่วนของ ใบตอง ที่ นำมาใช้ในการ ทำตัวบายศรี แบบหน้าข้าง อุปกรณ์ในการ เย็บและ การตัด วิธีการเก็บรักษา และการนำไปใช้ งานบายศรี	1. นักเรียนบอก ความสำคัญของการทำตัว บายศรีแบบหน้าข้างการ นำไปใช้กับงานบายศรี 2. นักเรียนบอกชื่อชนิด ของใบตองที่นำมาประดิษฐ์ การทำตัวบายศรีแบบหน้า ข้างได้ 3. นักเรียนบอกชื่อ อุปกรณ์ที่ใช้ทำงาน ประดิษฐ์การทำตัวบายศรี แบบหน้าข้างได้	ขั้นที่ 1 ขั้นการ รับรู้ นักเรียนดูภาพตัว บายศรีแบบหน้าข้าง และภาพบายศรีที่มี ตัวบายศรีแบบหน้า ข้างเป็น ส่วนประกอบ ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความ พร้อม นักเรียนร้องเพลง “เราพร้อมแล้ว”	-ด้านภาพมิติ สัมพันธ์ -ด้านดนตรี

ตาราง 3 (ต่อ)

แผนที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของชีพิชั่น	สอดคล้องกับพหุปัญญา
			4. นักเรียนปฏิบัติการประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้าช้าง ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา	ขั้นที่ 3 แสดงทักษะ ขั้นที่ 4 ลงมือกระทำ ขั้นที่ 5 กระทำอย่างชำนาญ ปฏิบัติการทำตัวบายศรีแบบหน้าช้าง ตามขั้นตอน ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม สรุปการเรียนรู้การนำไปใช้ ดอกไม้ กลีบใบตอง ที่นักเรียนรู้จักมาประดิษฐ์ตัวบายศรีแบบหน้าช้าง	-ด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว -ด้านมนุษยสัมพันธ์ -ด้านความเข้าใจสภาพธรรมชาติ -ด้านภาพมิตีสัมพันธ์
2	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้า	ความรู้เรื่องตัวบายศรีแบบหน้า นาคชนิดของใบตอง ลักษณะพิเศษ ส่วนของใบตอง ที่นำมาใช้ในการทำตัวบายศรีแบบหน้า นาค อุปกรณ์ในการเย็บและ การมัด วิธีการเก็บรักษาและการนำไปใช้งานบายศรี	1.นักเรียนบอกความสำคัญของการทำตัวบายศรีแบบหน้า นาคการนำไปใช้กับงานบายศรี 2.นักเรียนบอกชื่อชนิดของใบตองที่นำมาประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้า นาคได้ 3.นักเรียนบอกชื่ออุปกรณ์ที่ใช้ทำงานประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้า นาคได้ 4.นักเรียนปฏิบัติการประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้า นาค ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา	ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ นักเรียนดูภาพตัวบายศรีแบบหน้า นาคและภาพบายศรีที่มีตัวบายศรีแบบหน้า นาคเป็น ส่วนประกอบ ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม นักเรียนร้องเพลง “เราพร้อมแล้ว” ขั้นที่ 3 แสดงทักษะ ขั้นที่ 4 ลงมือกระทำ ขั้นที่ 5 กระทำอย่างชำนาญ ปฏิบัติการทำตัวบายศรีแบบหน้า นาค ตามขั้นตอน ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและประยุกต์ใช้	-ด้านภาพมิตีสัมพันธ์ -ด้านดนตรี -ด้านร่างกาย และการเคลื่อนไหว -ด้านมนุษยสัมพันธ์ -ด้านความเข้าใจสภาพธรรมชาติ -ด้านภาพมิตีสัมพันธ์

ตาราง 3 (ต่อ)

แผนที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ซัน	สอดคล้องกับ พหุปัญญา
				ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม สรุปการเรียนรู้การนำ กลีบใบตอง ที่นักเรียน รู้จักมาประดิษฐ์ระหว่าง ผ่าน่งตัวบายศรีแบบหน้า นาค	
3	การ ประดิษฐ์ การทำตัว บายศรี แบบหน้า นาคซ้อน	ความรู้เรื่องตัว บายศรีแบบหน้า นาคซ้อนชนิดของ ใบตอง ลักษณะ พิเศษ ส่วนของ ใบตอง ที่นำมาใช้ ในการทำตัว บายศรีแบบหน้า นาคซ้อน อุปกรณ์ในการเย็บ และ การตัด วิธีการเก็บรักษา และการนำไปใช้ งานบายศรี	1.นักเรียนบอกความสำคัญ ของการทำตัวบายศรีแบบ หน้านาคซ้อนการนำไปใช้ กับงานบายศรี 2.นักเรียนบอกชื่อชนิดของ ใบตองที่นำมาประดิษฐ์การ ทำตัวบายศรีแบบหน้านาค ซ้อนได้ 3.นักเรียนบอกชื่ออุปกรณ์ ที่ใช้ทำงานประดิษฐ์การทำ ตัวบายศรีแบบหน้านาค ซ้อนได้ 4.นักเรียนปฏิบัติการ ประดิษฐ์การทำตัวบายศรี แบบหน้านาคซ้อน ได้ ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา	ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ นักเรียนดูภาพตัวบายศรี แบบหน้านาคซ้อนและ ภาพบายศรีที่มีตัวบายศรี แบบหน้านาคซ้อนเป็น ส่วนประกอบ ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม นักเรียนร้องเพลง “เราพร้อมแล้ว” ขั้นที่ 3 แสดงทักษะ ขั้นที่ 4 ลงมือกระทำ ขั้นที่ 5 กระทำอย่าง ชำนาญ ปฏิบัติการทำตัวบายศรี แบบหน้านาคซ้อน ตาม ขั้นตอน ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและ ประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม สรุปการเรียนรู้การนำ กลีบใบตอง ที่นักเรียน รู้จักมาประดิษฐ์ระหว่าง ผ่าน่งตัวบายศรีแบบหน้า นาคซ้อน	-ด้านภาพมิติ สัมพันธ์ -ด้านดนตรี -ด้านร่างกาย และการ เคลื่อนไหว -ด้านมนุษย์ สัมพันธ์ -ด้านความ เข้าใจสภาพ ธรรมชาติ -ด้านภาพมิติ สัมพันธ์

ตาราง 3 (ต่อ)

แผนที่	เรื่อง	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของ ชมพู่ชั้น	สอดคล้องกับพหุ ปัญญา
		เก็บรักษาและการนำไปใช้งาน บายศรี	4.นักเรียนปฏิบัติการประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดกริช ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา	ขั้นที่ 5 กระทำอย่างชำนาญ ปฏิบัติการทำตัวบายศรีแบบหน้านาค ยอดกริชตามขั้นตอน ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม สรุปการเรียนรู้การนำดอกไม้ ใบไม้ ที่มีสีสวยงามมาห่อนี้วบายศรีและส่วนของยอดกริช	-ด้านมนุษยสัมพันธ์ -ด้านความเข้าใจสภาพ ธรรมชาติ -ด้านภาพ มิติสัมพันธ์
6	การประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้นยอดช่อฟ้า	ความรู้เรื่องตัวบายศรีแบบหน้านาค ยอดช่อฟ้า ชนิดของใบตอง ลักษณะพิเศษ ส่วนของใบตอง ที่นำมาใช้ในการทำตัวบายศรีแบบหน้านาค ยอดช่อฟ้า อุปกรณ์ในการเย็บและ การตัด วิธีการเก็บรักษาและการนำไปใช้งาน บายศรี	1.นักเรียนบอกความสำคัญของการทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าการนำไปใช้กับงานบายศรี 2.นักเรียนบอกชื่อชนิดของใบตอง ที่นำมาประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าได้ 3.นักเรียนบอกชื่ออุปกรณ์ที่ใช้ทำงานประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าได้ 4.นักเรียนปฏิบัติการประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้า ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา	ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ นักเรียนดูภาพตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าและภาพบายศรีที่มีตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าเป็นส่วนประกอบ ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม นักเรียนร้องเพลง “เราพร้อมแล้ว” ขั้นที่ 3 แสดงทักษะ ขั้นที่ 4 ลมมือกระทำ ขั้นที่ 5 กระทำอย่างชำนาญ ปฏิบัติการทำตัวบายศรีแบบหน้านาค ยอดช่อฟ้าตามขั้นตอน ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและประยุกต์ใช้ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม สรุปการเรียนรู้การนำดอกไม้ ใบไม้ ที่มีสีสวยงามมาห่อนี้วบายศรีและส่วนของยอดช่อฟ้า	-ด้านภาพ มิติสัมพันธ์ -ด้านดนตรี -ด้านร่างกายและการ เคลื่อนไหว -ด้านมนุษยสัมพันธ์ -ด้านความเข้าใจสภาพ ธรรมชาติ -ด้านภาพ มิติสัมพันธ์

1.5 ดำเนินการจัดทำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จัดทำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 แผน

1.6 นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 แผนเสนอ ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาคณะคณาจารย์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของ การจัดการ เรียนรู้และความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ประเมินคุณภาพและความเหมาะสมกับ ความสามารถของผู้เรียนและความเหมาะสมด้านเวลา ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย

1.7.1 นางวิยะดา ธีรรัตน์คุณากร ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านค่ายวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30

1.7.2 นางสุนทรี วังศรี ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชัยภูมิภักดีชุมพล สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30

1.7.3 นางวิชชุกร เกสรบัว ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปราสาทวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 33

1.8 โดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ยประกอบการตัดสินผลการประเมินแผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 103)

ค่าเฉลี่ย ระดับคุณภาพและความเหมาะสม

- 4.51 – 5.00 มีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด
- 3.51 – 4.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมมาก
- 2.51 – 3.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมปานกลาง
- 1.51 – 2.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อย
- 1.00 – 1.50 มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อยที่สุด

1.9 นำ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการตรวจสอบ พิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1.9.1 นำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบ การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน จำนวน 25 คน ที่เลือกเรียนวิชา งานบายศรีในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ เวลาเรียน

1.9.2 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทดลองใช้ (try out) แล้วมาปรับปรุง แก้ไขและเสนออาจารย์ที่ปรึกษาคณะคณาจารย์เพื่อขอความเห็นชอบจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไป

เป็นเครื่องมือใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน จำนวน 25 คนที่เลือกเรียนรายวิชางานบายศรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ชนิดปรนัย เลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตร สารการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน

2.2 ศึกษาทฤษฎี เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากหนังสือ การวิจัยเบื้องต้น ของบุญชม ศรีสะอาด (2545: 53-66) หนังสือวัดผลการศึกษา ของสมนึก ภัททิยธนี (2537: 55-139) และสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์ ของบุญชม ศรีสะอาด (2535 : 56-63)

2.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสารการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ จุดประสงค์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้มีความเที่ยงตรงในเชิงสารการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4 กำหนดสารการเรียนรู้ และพฤติกรรมที่ต้องการวัด เพื่อสร้างข้อสอบให้ครอบคลุมสาระ การเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ

2.5 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องงานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสารการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ ต้องการใช้จริง 40 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาคณาจารย์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและข้อบกพร่องแล้วทำการแก้ไขปรับปรุงและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงในเรื่องการเขียนข้อสอบ โดยเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทำการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมกับ ข้อ 1.7 ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินความสอดคล้อง ดังนี้ (สมนึก ภัททิยธนี. 2553: 221)

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่วัดตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2.8 วิเคราะห์ข้อมูลค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ คัดเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80 – 1.00 แล้วนำไปทดลองใช้และหาคุณภาพของข้อสอบต่อไป

2.9 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วพิมพ์เป็นฉบับทดลองใช้กับนักเรียน ซึ่งเป็นนักเรียนกลุ่มทดลอง (try out) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนรายวิชางานบายศรี ภาคเรียนที่ 1

ปีการศึกษา 2555 จำนวน 25 คน แล้วใช้สูตรวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแบบอิงเกณฑ์ โดยใช้วิธีของ เบรนนัน (Brennan) (บุญชม ศรีสะอาด. 2543: 87)

2.10 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ โดยใช้โปรแกรม B – Index จำนวน 40 ข้อซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.85 และค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.94

2.11 จัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนงานบายศรีในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 25 คน

3. การสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติ

แบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่องงานบายศรี ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการสร้างแบบวัดทักษะเรื่องงานบายศรีเป็นแบบมิตติคุณภาพ ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติจากหนังสือแนวทางการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของกรมวิชาการ

3.2 กำหนดขั้นตอนและคะแนนการปฏิบัติงานที่จะวัด กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง การทำตัวบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 4 ด้าน ดังนี้

ด้านการเตรียมวัสดุอุปกรณ์ 5 คะแนน

ด้านความถูกต้องของการปฏิบัติงานตามขั้นตอน 10 คะแนน

ด้านกิจนิสัย 5 คะแนน

ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน 20 คะแนน

3.3 สร้างแบบวัดทักษะปฏิบัติของนักเรียน เรื่องงานบายศรี ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ขอรายการในแต่ละขั้นตอนการปฏิบัติงานและกำหนดน้ำหนักสำหรับแต่ละขอรายการ โดยให้น้ำหนักแต่ละทุกๆ ข้อในด้านหนึ่ง ๆ รวมกันซึ่งมี 4 ด้าน รวม 18 ข้อ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความยากของงานและความสำคัญของกิจกรรมที่ปฏิบัติ ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งมี 4 ระดับ ดังนี้

ระดับ 4 ดีมาก

ระดับ 3 ดี

ระดับ 2 พอใช้

ระดับ 1 ต้องปรับปรุง

3.4 นำแบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่อง งานบายศรีที่สร้างขึ้น จำนวน 4 ด้าน รวม 18 ข้อ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความสอดคล้อง ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่องงานบายศรี ที่สร้างขึ้น เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญชุดเดียวกันกับประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อพิจารณาความสอดคล้อง(IC) รายการประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละด้านของการปฏิบัติงาน การพิจารณาตัดสินความสอดคล้องของข้อคำถามของแบบประเมินทักษะการปฏิบัติงาน มีเกณฑ์การให้คะแนนประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามทักษะปฏิบัติ
เรื่องงานบายศรี

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงตามทักษะปฏิบัติ
เรื่องงานบายศรี

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่ตรงตามทักษะปฏิบัติ
เรื่องงานบายศรี

3.6 นำแบบวัดทักษะปฏิบัติที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ข้อมูลการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IC) ระหว่างข้อคำถามของแบบวัดทักษะปฏิบัติ เป็นแบบวิเคราะห์ค่า IC เลือกข้อคำถามที่มีค่า IC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 ซึ่งเป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ ผลปรากฏว่า ได้แบบวัดทักษะปฏิบัติที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์ทั้ง 18 ข้อ มีค่า IC ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00

3.7 นำแบบวัดทักษะปฏิบัติเรื่องงานบายศรีที่ได้รับการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและแก้ไขปรับปรุงแล้วพิมพ์เป็นฉบับทดลองใช้กับนักเรียนเป็นนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3.8 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบวัดทักษะปฏิบัติ เรื่องงานบายศรี มาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายของแบบวัดทักษะปฏิบัติเรื่องงานบายศรี ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยใช้สูตรวินัยและดี แอล ซาเบอร์ และนำมาหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะปฏิบัติเรื่องงานบายศรี โดยใช้สูตรการหาค่าอำนาจจำแนก (D) ของ วินัยและ ดี แอล ซาเบอร์

3.9 นำแบบวัดทักษะปฏิบัติเรื่องบายศรี ไปหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ ตามวิธีของครอนบาคโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 96)

3.10 จัดพิมพ์เป็นแบบวัดทักษะการปฏิบัติฉบับจริงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจ

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการสร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์สัน) เรื่องงานบายศรี โดยจัดทำเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 อันดับ จำนวน 30 ข้อและคัดเลือกไว้ใช้จริง จำนวน 20 ข้อ ตามลำดับชั้น ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับ วิธีสร้างแบบสอบถามและการสร้างเครื่องมือชนิด ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า จากหนังสือการวิจัยเบื้องต้นของ บุญชม ศรีสะอาด (2545: 63-70) รวมทั้งเอกสารองค์ความรู้เกี่ยวกับความพึงพอใจ

4.2 วิเคราะห์พฤติกรรมชีวิตด้านความพึงพอใจของนักเรียนโดยพิจารณาว่าเป็นพฤติกรรมชีวิตความพึงพอใจของนักเรียนด้านการจัดกิจกรรม ด้านเนื้อหา

4.3 กำหนดรูปแบบของคำถามที่ครอบคลุมกิจกรรมเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีชิมพ์สัน

4.4 สร้างแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีชิมพ์สัน เพื่อให้ทราบความคิดเห็นของนักเรียนภายหลังการเรียนรู้เรื่อง งานบายศรี จำนวน 20 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิเคอร์ท (Likert)

ซึ่งแบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103)

พึงพอใจมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
พึงพอใจมาก	ให้ 4 คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
พึงพอใจน้อย	ให้ 2 คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

กำหนดเกณฑ์ ระดับคะแนนเฉลี่ย ผลการวัดแบบสอบถามความพึงพอใจตามเกณฑ์ การแปลความหมาย ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
ระดับคะแนนเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก
ระดับคะแนนเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
ระดับคะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

4.5 นำแบบวัดความพึงพอใจเสนออาจารย์ที่ปรึกษาค้นคว้าอิสระ เพื่อพิจารณา

ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความชัดเจนของข้อคำถาม แล้วปรับปรุงแก้ไขก่อนนำเสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงของแบบวัดความพึงพอใจหรือค่า IC โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับที่ประเมินความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมชี้วัดความพึงพอใจ นำข้อเสนอแนะไปพิจารณาปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้มีความชัดเจนและความเหมาะสมของข้อคำถามมากยิ่งขึ้น

4.6 นำแบบวัดความพึงพอใจ ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมแบบประเมินความเหมาะสมระหว่างข้อคำถามกับเนื้อหาของแบบวัดความพึงพอใจเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรง (Validity) โดยพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องของแบบสอบถามแต่ละข้อกับเนื้อหาที่ต้องการวัด ในการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความพึงพอใจ โดยวิธีการหาค่า IC ข้อคำถามที่มีค่า IC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 เป็นข้อคำถามที่อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2551 : 60-63) และเกณฑ์พิจารณา ดังนี้

- +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
- 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
- 1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด

ผลปรากฏว่า ได้แบบประเมินความพึงพอใจที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์ทั้ง 20 ข้อ มีค่า IC ตั้งแต่ 0.67 ถึง 1.00

4.7 นำแบบวัดความพึงพอใจที่ได้ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 25 คน ที่เรียนใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน

4.8 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจเป็นรายข้อ ได้แก่ การหาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธี Item Total Correlation โดยใช้วิธีการคำนวณด้วยโปรแกรม B – Index

ที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ถึง 1.00 ผลปรากฏว่าแบบวัดความพึงพอใจมีค่าอำนาจจำแนกรายข้อผ่านเกณฑ์ จำนวน 20 ข้อ

4.9 นำแบบวัดความพึงพอใจ ทั้ง 20 ข้อ ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach)

4.10 จัดพิมพ์แบบวัดความพึงพอใจ เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยต่อไป

5. การสร้างแบบแสดงความคิดเห็น

แบบแสดงความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้หุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ศึกษาค้นคว้า ทารา เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อ

รวบรวมข้อมูล และรายละเอียดต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

5.2 นำข้อมูลมาสร้างแบบแสดงความคิดเห็นให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ทุกด้าน

5.3 นำแบบแสดงความคิดเห็นที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา ตรวจสอบ เพื่อแก้ไข ปรับปรุง

5.4 นำแบบแสดงความคิดเห็นที่แก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

5.5 นำแบบแสดงความคิดเห็นที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 25 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบถาม โดยหาค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.92

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เลือกเรียนงานบายศรี จำนวน 25 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่องงานบายศรี แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 แผน เวลาเรียน 12 ชั่วโมง ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2555 ถึงเดือน มกราคม พ.ศ. 2556 โดยผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองทุกขั้นตอน มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80 โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพและดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี
3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ในจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี
4. วิเคราะห์แบบแสดงความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 หาค่าความเที่ยงตรง (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สูตรดัชนีค่าความสอดคล้อง IOC
 - 1.2 หาค่าความยากง่ายของแบบวัดความพึงพอใจ ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยใช้สูตรดังนี้ วิธินัย และดี แอล ซาเบอร์
 - 1.3 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดความพึงพอใจ โดยใช้สูตรการหาค่า อำนาจจำแนก (D) ดังนี้ วิธินัย และดี แอล ซาเบอร์
 - 1.4 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบวัดทักษะปฏิบัติ แบบวัดความพึงพอใจ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย (r_{xy}) ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม
 - 1.5 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดทักษะปฏิบัติและแบบวัดความพึงพอใจและแบบแสดงความคิดเห็น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)
2. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการพรรณนา
 - 2.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2.3 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคน

2.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 X แทน คะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม
 $\sum$ แทน ผลรวม

ดังนี้

3. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามเกณฑ์ 80/80 คำนวณจากสูตร

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนของการประเมินทักษะปฏิบัติ
 A แทน คะแนนเต็มของการประเมินทักษะปฏิบัติ
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	ΣF	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

4. การหาดัชนีประสิทธิผลของ ใช้สูตรดังนี้

$$E.I. = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนทดสอบหลังเรียน} - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}{(\text{จำนวนนักเรียน}) (\text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนทดสอบก่อนเรียน}}$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาค้นคว้าได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในสิ่งที่สื่อความหมายข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
E.I.	แทน	ดัชนีประสิทธิผล

ลำดับชั้นในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการตามลำดับชั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้
ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์
ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี
พหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎี
พหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้
ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80

ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 25 คน โดยทำการทดสอบก่อน
เรียนแล้วจึงดำเนินการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน
ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการเรียนรู้ได้
ประเมินทักษะการปฏิบัติงาน และทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทำการวิเคราะห์
หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สิ้นสุดลงดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)
ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติ
ของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แผนการ จัดการเรียนรู้ที่	คะแนนเต็ม		คะแนนที่ได้		คะแนน รวม	$\bar{x}$	S.D.
	กระบวนการ ทำงาน	ความสมบูรณ์ ของชิ้นงาน	กระบวนการ ทำงาน	ความสมบูรณ์ ของชิ้นงาน			
1	20	20	471	453	924	36.96	1.27
2	20	20	466	464	930	37.20	0.76
3	20	20	472	464	936	37.44	0.75
4	20	20	474	466	940	37.60	0.74
5	20	20	470	461	931	37.24	0.79
6	20	20	473	462	935	37.40	0.76
รวม	120	120	2826	2770	5596	223.84	5.07

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย 93.27

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) 93.27

จากตาราง 4 พบว่า คะแนนจากกระบวนการทำงานและความสมบูรณ์ของชิ้นงาน มี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 223.84 คิดเป็นร้อยละ 93.27 แสดงว่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) 93.27

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนนทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเต็ม 40)	จำนวนนักเรียน	คะแนนรวม
37	2	74
36	2	72
35	8	280
34	6	204
33	5	165
32	1	32
31	-	-
30	1	30
รวม	25	857

คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) 34.28

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 1.54

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย 85.70

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) 85.70

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34.28 คิดเป็นร้อยละ 85.70 แสดงว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 85.70

ตาราง 6 ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ผลการเรียน	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)	240	37.30	5.07	93.27
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	40	34.28	1.54	85.70

จากตาราง 6 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 93.27 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 85.70 ดังนั้น แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 93.27/85.70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 7

ตาราง 7 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	ผลรวมของคะแนน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)		ดัชนีประสิทธิผล E.I.
	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	
25	546	857	0.6850

จากตาราง 7 พบว่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.6850 หรือคิดเป็นร้อยละ 68.50

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 8

ตาราง 8 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิम्พ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านสาระการเรียนรู้			
1. การทำบายศรีเป็นเรื่องที่ฉันสนใจ	4.40	0.49	มาก
2. ฉันภูมิใจที่มีส่วนช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมการทำบายศรี	4.68	0.47	มากที่สุด
3. นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.44	0.57	มาก
4. การเรียนโดยใช้พหุปัญญาเป็นการเรียนรู้ที่หลากหลาย	4.60	0.49	มากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
5. ฉันมีส่วนร่วมในการวางแผนการปฏิบัติงานกลุ่ม	4.48	0.50	มาก
6. มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน	4.40	0.63	มาก
7. ขั้นตอนของกิจกรรมช่วยให้ฉันเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	4.40	0.57	มาก
8. วิธีการสอน เหมาะสมกับนักเรียน	4.56	0.50	มากที่สุด

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
9. การอธิบาย ขั้นตอนในการทำบายศรีชัดเจน	4.48	0.50	มาก
10. ฉันให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน	4.56	0.57	มากที่สุด
11. ผลงานสำเร็จของกลุ่มทำให้ฉันเกิดความภาคภูมิใจ	4.40	0.57	มาก
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้			
12. เครื่องมือและอุปกรณ์มีจำนวนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน	4.56	0.50	มากที่สุด
13. ใบกิจกรรมฝึกให้ฉันและเพื่อนได้แสดงความคิดเห็น	4.52	0.50	มากที่สุด
14. ใบความรู้มีภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหาอ่านเข้าใจง่าย	4.40	0.57	มาก
15. ใบงานจัดลำดับขั้นตอนของภาพสอดคล้องกับเนื้อหาที่น่าสนใจ	4.60	0.49	มากที่สุด
16. ฉันสามารถใช้วัสดุที่มีในธรรมชาติมาจัดทำบายศรีได้	4.60	0.49	มากที่สุด
ด้านการประเมินผลการเรียนรู้			
17. การนำเสนอผลงานสำเร็จทำให้ฉันเข้าใจเนื้อหามากขึ้น	4.72	0.45	มากที่สุด
18. ฉันมีโอกาสประเมินผลงานของกลุ่มเพื่อน	4.48	0.57	มาก
19. ฉันพอใจกับวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้.	4.56	0.50	มากที่สุด
20. ฉันพอใจที่ครูบอกชนิดของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน			
พร้อมเกณฑ์การวัด และประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้ง	4.36	0.62	มาก
รวม	4.51	0.52	มากที่สุด

จากตาราง 8 พบว่าผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน จำนวน 25 คน ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีค่าเฉลี่ยความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.51$ S.D. = 0.52) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อ 17 การนำเสนอผลงานสำเร็จทำให้ฉันเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ($\bar{x} = 4.72$ S.D. = 0.45) ข้อที่มีค่าต่ำสุด ได้แก่ ข้อ 20 ฉันพอใจที่ครูบอกชนิดของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน พร้อมเกณฑ์การวัด และประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้ง ($\bar{x} = 4.36$ S.D. = 0.62)

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตาราง 9

ตาราง 9 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประเด็นคำถาม	ความถี่	อันดับ
1) การประดิษฐ์ตัวบายศรีเป็นกิจกรรมที่สามารถเขียนขั้นตอนการทำและตั้งชื่อตัวบายศรีแบบต่างๆ ได้	21	5
2) การประดิษฐ์ตัวบายศรีสามารถคำนวณการใช้ใบตองพร้อมอุปกรณ์ในการเย็บและคิดต้นทุนในการทำได้	22	4
3) การประดิษฐ์ตัวบายศรีมีรูปแบบที่หลากหลาย นักเรียนสามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้	25	1
4) การประดิษฐ์ตัวบายศรี ร่างกายจำเป็นต้องใช้กล้ามเนื้อส่วนใดบ้างและแต่ละส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กันอย่างไร	25	1
5) การร้องเพลงเพื่อเป็นสัญญาณในการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน การเตือนขณะเรียน และหลังเรียนนักเรียนรู้สึกอย่างไร	23	3
6) การทำบายศรี เป็นกิจกรรมที่ควรอนุรักษ์	24	2
7) นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำบายศรีหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มอย่างไร	22	4
8) วัสดุชนิดใดที่มีในท้องถิ่น สามารถนำมาใช้ทำบายศรีได้	25	1

จากตาราง 9 พบว่าการวิเคราะห์ ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ชัน เรื่องงานบายศรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้เสนอความคิดเห็นด้านพหุปัญญาครบทั้ง 8 ด้าน ด้านที่ให้ความสำคัญสูงสุดได้แก่ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวและด้านความเข้าใจในธรรมชาติและมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

1. การประดิษฐ์บายศรีถ้ามีความรู้พื้นฐานในเรื่องงานใบตองแล้วเราสามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้ และสามารถตั้งชื่อใหม่ได้ตามจินตนาการ
2. การควบคุมความเคลื่อนไหวของร่างกาย ในการประดิษฐ์บายศรีได้อย่างสัมพันธ์กัน การประสานงานกันระหว่างมือ ตา และสมอง ใช้มือในการหยิบ การจับ การตัด และการเย็บ ใช้สมองในการคิดประดิษฐ์
3. การเข้าใจในธรรมชาติช่วยให้สามารถเลือกใช้วัสดุในท้องถิ่นในการทำบายศรีได้อย่างประหยัดและคุ้มค่า

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า และสรุปผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี
4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรี

สรุปผล

ผู้ศึกษาค้นคว้านำการจัดการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้พัฒนาขึ้นซึ่งผ่านการประเมินจากผู้มีประสบการณ์และได้ปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์แล้ว นำไปใช้ทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 30 จำนวน 25 คน ผลปรากฏดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.27/85.70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้
2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6850 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของchimพ์ชัน ร้อยละ 68.50

3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี โดยรวมและเป็นรายด้านทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านสาระการเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ นักเรียนมีความพึงพอใจค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) โดยรวมเท่ากับ 4.51 อยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.52

4. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญา ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แสดงความคิดเห็นด้านพหุปัญญาครบทั้ง 8 ด้าน ด้านที่แสดงความถี่สูงสุดได้แก่ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวและด้านความเข้าใจในธรรมชาติ

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การหาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.27/85.70 หมายความว่า นักเรียนได้คะแนนจากการประเมินทักษะปฏิบัติงาน ทั้ง 6 แผน คิดเป็นร้อยละ 93.27 และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคิดเป็นร้อยละ 85.70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ทั้งนี้การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เน้นทักษะการฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ซึ่งหากได้รับการฝึกฝนที่ดีจะเกิดความถูกต้อง คล่องแคล่ว ความชำนาญและความคงทน โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) ผู้เป็นเจ้าของทฤษฎีพหุปัญญาได้กล่าวไว้ว่ามนุษย์มีอัจฉริยภาพหลายด้าน และอย่างน้อยของอัจฉริยภาพที่มนุษย์พึงมีและแสดงออกได้ มีทั้งหมด 8 ด้าน และทิสนา แคมณี (2553 : 89-90) ได้เสนอการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาในการเรียนการสอนไว้ว่า ผู้เรียนแต่ละคนมีเขาวนปัญญาแต่ละด้านไม่เหมือนกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายที่สามารถส่งเสริมเขาวนปัญญาหลายๆ ด้าน มิใช่มุ่งพัฒนาเขาวนปัญญาด้านใดด้านหนึ่ง แสดงให้เห็นว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิชชุกร เกสรบัว (2554 : 119) อุไรวรรณ หนูพันธ์ (2549 : 80-82) มยุรี หนูอินทร์ (2554 : 177) เยวรัตน์ พรหมณ์แต่ง (2550 : 97) และประดิษฐ์ คีอินธิ (2552 : 100) ที่พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดของซิมพ์สัน และทฤษฎีพหุปัญญา มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ดัชนีประสิทธิผลของ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6850 แสดงว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ทำให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้าในการเรียน คิดเป็นร้อยละ 68.50 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้ศึกษาค้นคว้าได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งตรงกับอารี สันทรวี (2552 : 7-9) กล่าวว่าบุคคลแต่ละคนมีความแตกต่างกันสอดคล้องกับสุนิย์รัตน์ ลิมนวิวิธ ที่สรุปลักษณะของบุคคลที่มีความฉลาดแต่บุคคลแตกต่างกัน นักเรียนได้ฝึกทักษะกระบวนการทำงานอย่างเป็นระบบ และผู้ศึกษาค้นคว้าได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิชชุกร เกสรบัว (2554 : 120) อุไรวรรณ หนูพันธ์ (2549 : 80-82) โกศล พิพัฒน์โยธะพงศ์ (2551 : 84) ธิติรัตน์ นวลมณี (2551 : 110) เยาวรัตน์ พรหมณ์แต่ง (2550 : 97) ที่พัฒนาแผนการพัฒนากิจการการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สัน มีค่าดัชนีประสิทธิผล เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

3. ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี โดยรวมและเป็นรายด้านทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านสาระการเรียนรู้ ด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียน และด้านการวัดและประเมินผล พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ ค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดกิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สันมีกิจกรรมที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข ได้ลงมือปฏิบัติทำให้ผลงานที่ทำประสบผลสำเร็จ ซึ่งการจัดกิจกรรมตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สัน มีความสอดคล้องกับการศึกษาของวีรศักดิ์ แก้วทอง (2551 : 81) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการปฏิบัติทางช่างเรื่อง การเชื่อมโลหะด้วยไฟฟ้า กลุ่มสาระการงานอาชีพ มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของวิชชุกร เกสรบัว (2554 : 120) ที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนมทองถิ่นสุรินทร์ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สัน มีประสิทธิภาพประสิทธิผล สามารถใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนได้ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนเกิดทักษะ ความคล่องแคล่ว ชำนาญและความคงทน จึงมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียนต่อไป

4. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้เสนอความคิดเห็นด้านพหุปัญญาครบทั้ง 8 ด้าน ด้านที่ให้ความสำคัญสูงสุดได้แก่ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหวและด้านความเข้าใจในธรรมชาติและมีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. การประดิษฐ์บายศรีถ้ามีความรู้พื้นฐานในเรื่องงานใบตองแล้วเราสามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้ และสามารถตั้งชื่อใหม่ได้ตามจินตนาการ
2. การควบคุมความเคลื่อนไหวของร่างกาย ในการประดิษฐ์บายศรีได้อย่างสัมพันธ์กัน ใช้มือในการหยิบ การจับ การตัด และการเย็บ ใช้สมองในการคิดประดิษฐ์และการประสานงานกันระหว่างมือ ตา และสมอง
3. การเข้าใจในธรรมชาติช่วยให้สามารถเลือกใช้วัสดุในท้องถิ่นในการทำบายศรีได้อย่างประหยัดและคุ้มค่า

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้

1.2 ก่อนที่ครูผู้สอนจะนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้สอนในชั้นเรียนนั้น ครูผู้สอนจะต้องเตรียมนักเรียน โดยการให้นักเรียนจัดเตรียมวัตถุดิบ สื่อ อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ให้พร้อมก่อนล่วงหน้า เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่องงานบายศรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้สอนควรยืดหยุ่นเวลาตามความเหมาะสมของแต่ละกิจกรรม และควรฝึกให้นักเรียนได้รู้จักคิดวิเคราะห์งานและวางแผนการปฏิบัติงานก่อนที่จะลงมือปฏิบัติจริงตามลำดับขั้นตอน และควรมีการวัดและประเมินผลการปฏิบัติงานของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้และทักษะการปฏิบัติ มีการพัฒนาปรับปรุงงานอยู่เสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ในเนื้อหาสาระและระดับอื่น ๆ แล้วนำไปสอนเปรียบเทียบกับการสอนแบบอื่น ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามปกติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2545.
- _____. ข้อคิดเบื้องต้นในการสอนและสอบที่เน้นทักษะกระบวนการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2534.
- _____. คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2544.
- _____. แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2546ก.
- _____. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2546ข.
- กระทรวงศึกษาธิการ. การจัดการเรียนการสอนกลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2546ก.
- _____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2551.
- _____. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2545.
- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2527.
- กาญจนา ภาสุรพันธ์. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยอาชีวศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 8. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- โกวิท ประวาลพุกษ์. การประเมินผลในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535
- โกศล พิพัฒน์โยธะพงศ์. การพัฒนาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นทักษะกระบวนการกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การเขียนแบบรูปไอโซเมตริก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.
- จันทจิรา พุกขานานนท์. “เด็กกับปัญหาการเรียน พ่อแม่ ครู แพทย์ และเด็ก แก้ไขได้,” หมอชาวบ้าน. 31(364) : 28-34 ; สิงหาคม, 2552.
- จุมพล นิภาเกษม. ความคิดเห็นของเกษตรกรตำบลต่อการดำเนินโครงการปรับปรุง ระบบแผน และพัฒนาเกษตรกรในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2526.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : แดเน็กซ์ อินเตอร์คอร์ปอเรชั่น, 2554

- ไชยยันต์ ชาญปรีชารัตน์. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนเทคโนโลยีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2543.
- ทิตินา แคมมณี. “การพัฒนากระบวนการคิด แนวทางหลากหลายสำหรับครู,” วารสารครุศาสตร์. 15(10) : 48- 49 ; มกราคม- มีนาคม, 2552.
- _____. ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์, 2553.
- ธิดารัตน์ นวลมณี. การพัฒนาหลักสูตรตามภูมิปัญญาท้องถิ่นกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่อง การประดิษฐ์ชิ้นหมากเบง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการจัดกิจกรรมแบบทักษะกระบวนการ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.
- นิโลบล นิ้มกิ่งรัตน์. การวัดผลงานภาคปฏิบัติ. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2531.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2543.
- _____. การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2551.
- _____. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545.
- ประสาธน์ เนิ่งเฉลิม. “การเรียนรู้วิทยาศาสตร์แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น,” วารสารวิชาการ. 10(4) : 25-30 ; ตุลาคม-ธันวาคม, 2550.
- ประดิษฐ์ คิณธิ. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ เรื่องการละเล่นพื้นบ้านชาติพันธุ์โย้ย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญากับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2552.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.
- เผียน ไชยศรี. “การวัดภาคปฏิบัติ,” วารสารการวัดผลการศึกษา. 8(23) : 37 - 61 ; กันยายน - ธันวาคม, 2529.
- ไพศาล หวังพานิช. การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.
- มนิรัตน์ จันทนะพะลิน. มรดกไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, 2536.
- มยุรี หนูอินทร์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการคิดเป็นระบบ เรื่อง การประดิษฐ์ดอกไม้จันทน์จากวัสดุเหลือใช้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามรูปแบบของเดวิสกับซิมป์สัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- เยาวรัตน์ พรหมมณีแต่ง. การพัฒนาแผนการเรียนรู้ เรื่อง ศิลปะพื้นบ้านของไทย กลุ่มสาระศิลปะชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.
- รุจิรี ภูสาระ. การเขียนแผนการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : พอยท์, 2542.
- วัฒนาพร กระจุกทุกข์. แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คอมพิวเตอร์กราฟิก, 2542.

- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ช้างทอง, 2549.
- _____. นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- วิษุกร เกสรบัว. การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีซิมพ์สัน กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เรื่องการทำขนมท้องถิ่นสุรินทร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- วีณา ประชากุล และประสาธ เนืองเฉลิม. รูปแบบการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2552.
- วีรศักดิ์ แก้วทอง. การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการปฏิบัติทางการช่าง เรื่อง การเชื่อมโลหะด้วยไฟฟ้า กลุ่มการงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.
- วนิษา เรช. อัจฉริยะสร้างได้. ปทุมธานี : Red , 2550
- สมยศ นาวิการ. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหาร. กรุงเทพฯ : ดวงกมล, 2522.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2552.
- สุนิย์รัตน์ ลิมนวิวิช. 52 ทักษะพัฒนาสมอง Boost Your Mind Power Week By Week. กรุงเทพฯ : บิสิต, 2552.
- สุชา จันทรเอม. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : แพร์พิตยา, 2522.
- สุทธิ เหล่าฤทธิ. ประวัติเมืองชัยภูมิ. กรุงเทพฯ : ชมรมรักษ์ชัยภูมิ, 2545.
- สุนันท์ ศลโกสม. “การวัดผลปฏิบัติ,” วารสารการวัดผลการศึกษา. 31(1) : 65-76 ; พฤษภาคม - สิงหาคม, 2532.
- สุเทพ เมฆ. “การนิเทศภายในโรงเรียน,” วารสารกองทุนส่งเสริมการศึกษาเอกชน. 7(72) : 37-41 ; มกราคม, 2541.
- สมนึก ภัททิยธนี. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 7. กาฬสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2553.
- สมคิด สร้อยน้ำ. การพัฒนาตัวแบบองค์การแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2543.
- เสถียรพงษ์ วรรณปก. “การรักษาพระพุทธศาสนา,” ไลฟ์ แอนด์ แฟมิลี. 4(40) : 38-41, 2542.
- อุทุมพร จามรมาน. “การตรวจสอบภาคปฏิบัติ,” วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 3(16) : 60-73 ; กรกฎาคม - กันยายน, 2529.
- อุไรวรรณ หนูพันธ์. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะการจัดการ เรื่อง การแกะสลักผักและผลไม้ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- Clark, Ann-Marie. “Implementing the Project Approach : A Beginner’s Perspective,” Dissertation Abstracts International. 62(6) : 2014-A ; December, 2001.

- Han, Ki-Soon. "Varieties of Creativity : Investigating the Domain-specificity of Creativity in Young Children," Dissertation Abstracts International. 61(05) : 1796-A ; November, 2000
- Owen, Pamela Mae. "Bridging Theory and Practice : Student Teachers use the Project Approach," Dissertation Abstracts International. 63(2) : 563-A ; August, 2002.
- Rondinaro, Peter Dominick. "The Role of Interpersonal Multiple Intelligence on the Usage Of Cooperrative Learning Teaching Methods," Dissertation Abstracts International. 65(4) : 1253-A ; October, 2004.
- Simpson, C. and Y. Du. "Effects Of Learning Styles and Class Participation on Students' Enjoyment Level in Distributed Learning Environments," Journal of Education for Library and Information Science. 45(2) : 123-136, 2004.
- Sohn, Sheila Cutler. "A Method for Introducing Gardner's Theory of Multiple Intelligences to Middle School Students," Dissertation Abstracts International. 64(8) : 2768 -A ; February, 2004.
- Toth, Kara Robin. "A Study of Teachers' Perceptions and Implementation of Multiple Intelligences-Centered Instruction in a Connecticut Elementary School," Dissertation Abstracts International. 63(11) : 3846-A ; May, 2003
- Thompson, Kara Patrice. "An Investigation of Self-esteem, Academic Achievement And Visual Perception of Abstract Stimuli Amongst Urban Elementary School Children Who Participated in the use of Board Games in Developing Strategic and Visual Thinking Skills as Utilized in the Mental Program," Dissertation Abstracts International. 62(01) : 85-A ; July, 2001.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ 0530.5(2)/ ๖๖๒

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรียน อาจารย์สุนทรี วังศรี

ด้วย นางอุทัยวรรณ แกมคำ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีปัญหาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมสัน (Simson) เรื่องงานบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” โดยมี อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

เพื่อให้การทำการค้นคว้าอิสระเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ เพื่อที่นิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชุกาแพง)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
โทร.0-4374-3143 โทรสาร. 0-4372-1764

ที่ ศธ 0503.5(2)/จ๑๓๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2555

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเขวาสีอุไทย

ด้วย นางอุทัยวรรณ แกมคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพุทธิปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมสัน (Simson) เรื่องงานบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้า อิสระในครั้งนี้

เพื่อให้การทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขออนุมัติครุภัณฑ์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ นางอุทัยวรรณ แกมคำ ทดลองใช้เครื่องมือจากนักเรียนในสังกัดของท่าน ทั้งนี้จะทดลองใช้เครื่องมือ ดังกล่าว ตั้งแต่เดือน..... เป็นต้นไป เพื่อที่นิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์
โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ ๑๖1๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรียน อาจารย์วิยะดา อีร์รัตน์คุณากร

ด้วย นางอุทัยวรรณ แกมคำ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีปัญหาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมสัน (Simson) เรื่องงานบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” โดยมี อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เพื่อให้การทำการค้นคว้าอิสระเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ เพื่อที่นิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
โทร.0-4374-3143 โทรสาร. 0-4372-1764

ที่ ศธ 0503.5(2)/ ๑31๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2555

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน

ด้วย นางอุทัยวรรณ แกมคำ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำการศึกษาค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมสัน (Simson) เรื่องงานบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต(กศ.ม.) โดยมี อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้า อิสระในครั้งนี้

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้ นางอุทัยวรรณ แกมคำ เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนในสังกัดของท่าน ทั้งนี้จะเก็บรวบรวมข้อมูล ดังกล่าว ตั้งแต่เดือน..... เป็นต้นไป เพื่อที่นิสิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูกำแพง)

รองคณบดีฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง

ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง คณะศึกษาศาสตร์

โทร. 0-4375-4322 ถึง 40 ต่อ 6076

ที่ ศธ 0530.5(2)/ ๑๖๓๐

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

8 ตุลาคม 2555

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรียน อาจารย์วัชกร เกษรบัว

ด้วย นางอุทัยวรรณ แกมคำ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีทฤษฎีประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมสัน (Simson) เรื่องงานบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” โดยมี อาจารย์ ดร.ศิริพร พึ่งเพชร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

เพื่อให้การทำการค้นคว้าอิสระเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การศึกษาค้นคว้าอิสระครั้งนี้ เพื่อที่นิตจะได้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชุกก่าแพง)
รองคณบดีฝ่ายวิชาการและจัดการศึกษานอกที่ตั้ง
ปฏิบัติราชการแทน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ฝ่ายวิชาการบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
โทร.0-4374-3143 โทรสาร. 0-4372-1764

ภาคผนวก ข
แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 14

กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การประดิษฐ์ตัวบายศรี
เรื่อง การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น

รายวิชางานบายศรี ง 21261
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
เวลา 2 คาบ

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

สาระที่ 1 การดำรงชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน ง 1.1 เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะกระบวนการทำงาน ทักษะการจัดการ ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรม และลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

สาระที่ 4 การอาชีพ

มาตรฐาน ง 4.1 เข้าใจ มีทักษะที่จำเป็น มีประสบการณ์ เห็นแนวทางในงานอาชีพ ใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาอาชีพ มีคุณธรรม และมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ

1. เป้าหมายการเรียนรู้

1.1 ผลการเรียนรู้

ข้อที่ 4 ปฏิบัติการทำตัวบายศรี

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกความสำคัญของการทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้นการนำไปใช้กับงานบายศรี
2. นักเรียนบอกชื่อชนิดของใบตองที่นำมาประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้นได้
3. นักเรียนบอกชื่ออุปกรณ์ที่ใช้ทำงานประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้นได้
4. นักเรียนปฏิบัติการประดิษฐ์การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น ได้ถูกต้องตามขั้นตอน ทำงานด้วยความรับผิดชอบ ขยัน ซื่อสัตย์ สะอาด และตรงเวลา

1.2 สาระสำคัญ

บายศรีประกอบไปด้วยส่วนประกอบสำคัญ 3 ส่วนคือ ตัวบายศรี ตัวแมงดา และกรวยใบตอง ตัวบายศรีแบ่งออกเป็น 2 แบบคือแบบโบราณและแบบประยุกต์ ส่วนสำคัญของตัวบายศรีแบบโบราณมี 2 ส่วนคือนิวบายศรีกับผ้านุ่งบายศรีแบบประยุกต์มี 3 ส่วนคือนิวบายศรี ผ้านุ่งและ ส่วนหัวหรือส่วนยอดให้เกิดความสวยงาม

1.3 สาระการเรียนรู้

ความรู้

- 1) ความรู้เรื่องตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น
- 2) ชนิดของใบตอง ดอกไม้ ใบไม้ ที่นำมาทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น
- 3) อุปกรณ์ที่ใช้ในการทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น
- 4) ขั้นตอนการทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกขึ้น

ทักษะกระบวนการ

- ทักษะกระบวนการทำงาน
- ทักษะการจัดการ
- ทักษะกระบวนการแก้ปัญหา
- ทักษะการทำงานร่วมกัน

1.4 สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- ความสามารถในการคิด
- ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
- ความสามารถในการแก้ปัญหา
- ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

1.5 คุณลักษณะที่พึงประสงค์

- ซื่อสัตย์สุจริต
- มีวินัย
- ใฝ่เรียนรู้
- อยู่อย่างพอเพียง
- มุ่งมั่นในการทำงาน
- รักความเป็นไทย
- มีจิตสาธารณะ

2. การประเมินผลรวบยอด

2.1 ภาระงาน/ชิ้นงาน

ภาระงานได้แก่

นำ ใบตองดอกไม้ ใบบัว พร้อมอุปกรณ์การเย็บและการตัดมาปฏิบัติงาน
ชิ้นงานได้แก่ตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้นจำนวน 2 ตัว

2.2 วิธีการวัดผล / ประเมินผล

วิธีการวัดผล / ประเมินผล

สิ่งที่ต้องการวัด	วิธีการวัด	เครื่องมือการวัด	เกณฑ์การประเมิน
1.ด้านการเตรียมวัสดุ- อุปกรณ์ 2. ด้านความถูกต้อง ของการปฏิบัติงานตาม ขั้นตอน 3.ด้านความสมบูรณ์ ของชิ้นงาน 4.ด้านกิริยา	1. ตรวจผลงาน 2 สังเกตพฤติกรรม	1. เกณฑ์การ ประเมินผลการ ปฏิบัติงาน 2. แบบบันทึก คะแนนผลการ ปฏิบัติงาน 3. แบบสังเกต พฤติกรรม	เกณฑ์การผ่าน ผู้เรียน ปฏิบัติได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

2.3 เกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงาน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
1.ด้านการเตรียมวัสดุ-อุปกรณ์(5 คะแนน) 1.ใบตอง 2.ดอกไม้ 3.ใบไม้ 4.อุปกรณ์ในการเย็บ 5.อุปกรณ์ในการตัด	นำมาครบทุกรายการ	นำมา4รายการ	นำมา 3รายการ.	นำมา 1-2รายการ.
2. ด้านความถูกต้องของการปฏิบัติงานตามขั้นตอน (10 คะแนน)	ทำได้ครบทุกข้อ 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2.การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3. การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ 4.การปฏิบัติงานตามขั้นตอน 5. ผลงานเสร็จทันเวลา	ทำได้ข้อ 1-4 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2. การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3. การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ 4. การปฏิบัติงานตามขั้นตอน	ทำได้ข้อ1-3 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2. การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3.การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ	ทำได้ข้อ 1-2 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2.การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน
3.ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน(20คะแนน)	1. มีชิ้นงาน 2.ชิ้นงานถูกต้อง 3.ชิ้นงานมีความสมบูรณ์ 4.ชิ้นงานมีความประณีตสวยงาม	1. มีชิ้นงาน 2.ชิ้นงานถูกต้อง 3.ชิ้นงานมีความสมบูรณ์	ชิ้นงานถูกต้อง	มีชิ้นงาน
4.ด้านกีนีสัย (5คะแนน)	1.จัดเก็บอุปกรณ์กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาดบริเวณที่ทำงาน 3 .ความสะอาดบริเวณกลุ่ม 4. เทพยะของกลุ่ม	1.จัดเก็บอุปกรณ์กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาดบริเวณที่ทำงาน 3 .ความสะอาดบริเวณกลุ่ม	1.จัดเก็บอุปกรณ์กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาดบริเวณที่ทำงาน	1.จัดเก็บอุปกรณ์กลางและนำส่ง

2.4 เกณฑ์การตัดสิน 40 คะแนน

2.5 เกณฑ์การผ่าน 32 คะแนน ขึ้นไป

3. การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้(Perception)

3.1 ครูนำตัวอย่างตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น ภาพบาศรีปากขามและบาศรีใหญ่ที่มีตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้นมาให้แก่นักเรียนดู บอกลักษณะและจุดเด่นของตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น

3.2 แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบว่าการเรียนเรื่องการประดิษฐ์ตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้นผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับ วัสดุอุปกรณ์ ขั้นตอนวิธีทำ ลักษณะของตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น และการนำไปใช้

ขั้นที่ 2 ขั้นเตรียมความพร้อม(Readiness)

3.3 แบ่งกลุ่มนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คนเพื่อปฏิบัติกิจกรรมและเพื่อให้เด็กนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่ม คละความสามารถ (เก่ง กลาง อ่อน) และมีทั้งหญิงและชายจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม (การจัดกลุ่มจัดครั้งเดียวใช้กลุ่มเดิม)

3.4 สมาชิกในกลุ่มคัดเลือกประธานกลุ่ม รองประธานกลุ่ม และเลขานุการกลุ่ม

3.4.1 ประธานกลุ่มทำหน้าที่รับใบความรู้และเอกสารประกอบการสอนและนำส่ง

3.4.2 รองประธานกลุ่มทำหน้าที่รับอุปกรณ์กลางและนำส่ง

3.4.3 เลขานุการกลุ่ม ทำหน้าที่ คอยอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของกลุ่ม

3.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมารับใบความรู้ และเอกสารประกอบการสอน เรื่องการทำตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น

3.6 ใ้เวลานักเรียนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์และฉีกใบตองตามคำชี้แจงในเอกสารประกอบการสอน 10 นาที หมดเวลานักเรียนทุกคนยืนขึ้น ร้องเพลง“เราพร้อมแล้ว”

ขั้นที่ 3 ขั้นตอบสนองภายใต้การควบคุม(Guided response)

3.7 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้น ครูอธิบายเพิ่มเติม

3.8 ครูสาธิตการทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้น นักเรียนปฏิบัติตาม ครูคอยสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ลงมือกระทำ(Mechanism)

3.9 นักเรียนปฏิบัติการทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้นตามขั้นตอนในเอกสารประกอบการสอน ครูคอยให้คำแนะนำในการปฏิบัติงาน นักเรียนที่ทำได้ช่วยแนะนำเพื่อนในกลุ่ม

ขั้นที่ 5 กระทำอย่างชำนาญ(Complex overt response)

3.10 นักเรียนปฏิบัติการทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้นจนเสร็จสมบูรณ์

ขั้นที่ 6 ปรับปรุงและประยุกต์ใช้

3.11 นักเรียนปฏิบัติการทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้นตัวที่ 2 แล้วนำมาเปรียบเทียบ เพื่อดูการพัฒนาของชิ้นงานระหว่างขั้นที่ 1กับขั้นที่ 2นักเรียนนำเสนอผลงาน เหลือเวลาประมาณ 20 นาทีครูเปิดเพลง “ใกล้หมดเวลา” เพื่อเตือนให้นักเรียนรักษาเวลาในการทำงาน

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม

3.12 ขั้นนี้ครูนำผลงานที่นักเรียนนำเสนอมาวางรวมกัน สรุปการเรียนรู้การทำบาศรีแบบหน้าคยกชั้นครูใช้คำถามนักเรียนว่านักเรียนสามารถที่จะนำไปใช้ ดอกไม้ในท้องถิ่นใดบ้างมาประยุกต์ใช้บาศรีแบบหน้าคยกชั้นเกิดสีสันที่สวยงาม หากเรารู้จักนำมาประยุกต์ใช้เป็นการริเริ่มสร้างสรรค์ชิ้นงานใหม่ได้

3.13 นักเรียนนำเสนอความรู้และเอกสารประกอบการสอน อุปกรณ์กลาง และทำความสะอาดบริเวณ

3.14 ครูนัดหมายการนำวัสดุอุปกรณ์ในการเรียนครั้งต่อไป
(ครูและนักเรียนร้องเพลง “ก่อนจาก”

4. สื่อการเรียน / แหล่งเรียนรู้

- 4.1 ตัวอย่างของจริงตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น
- 4.2 รูปภาพบาศรีและบาศรีปากขามที่มีตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น
- 4.3 ใบความรู้เรื่องตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น
- 4.4 เอกสารประกอบการสอนขั้นตอนการทำตัวบาศรีแบบหน้าคยกชั้น

5. กิจกรรมเสนอแนะ

ในการเตรียมสื่อ/แหล่งเรียนรู้ เช่น ใบความรู้ เอกสารประกอบการสอนจะต้องเพียงพอกับจำนวนผู้เรียน และควรจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานกรณีที่นักเรียนลืม เพื่อประโยชน์สูงสุดต่อผู้เรียน

6. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

6.1 ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

6.2 ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

6.3 วิธีการแก้ปัญหา/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(ผู้บันทึกผลการเรียนรู้)

(นางอุทัยวรรณ แกมคำ)

...../...../.....

7. ข้อเสนอแนะของผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นายวีรยุทธ ปรงชัยภูมิ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน

เอกสารประกอบการสอน

รายวิชางานบายศรี ง 21261 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 การประดิษฐ์ตัวบายศรี
เรื่อง การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้น

ใบความรู้ที่ 14

เรื่อง ตัวยาศรีแบบหน้านาคยกขึ้น

ตัวยาศรีแบบหน้านาคยกขึ้นเป็นตัวยาศรี ที่ประยุกต์ขึ้นมาจาก บายศรีแบบหน้านาค โดยการนำเอาใบตองมาห่อนี้วบายศรีเป็นชั้นๆ ลักษณะการห่อเหมือนการนุ่งผ้าตัวยาศรี แตกต่างกันตรงที่นำใบตองมาห่อที่นี้วบายศรีแต่ละนี้วก่อนแล้วจึงนำไปเข้าตัวยาศรี อีกครั้ง การห่อนิยมห่อเป็นเลขคู่ จะห่อด้วยใบตองทั้งหมดทุกชั้น หรือเพิ่มสีสันด้วยการห่อด้วยใบกระป๋องหรือลั่นกระป๋องเพื่อให้นี้วบายศรีมีสีแดง ห่อด้วยใบตองอ่อนหรือยอดตองจะได้สีเขียวอ่อนหรือจะห่อชั้นละสีก็ได้การนุ่งผ้าจะนุ่งทุกชั้น ตัวยาศรีแบบหน้านาคยกขึ้นจะมีความสวยงามมาก อยู่ที่ความละเอียดของชั้นที่นี้วใบตอง การเย็บจะเย็บยากกว่าตัวยาศรีที่ผ่านมาทุกแบบ เพราะตัวยาศรีจะหนาและมีน้ำหนัก ปัจจุบันตัวยาศรีแบบประยุกต์จะนิยมใช้วิธีเย็บด้วยลวดเย็บกระดาษ กับ เครื่องเย็บกระดาษหรือที่เรียกว่า STAPLER เพราะทำได้เร็วและตัวยาศรีจะแข็งแรง คนทำไม่ต้องออกแรงในการเย็บมาก ประหยัดเวลาในการทำ ตัวยาศรีแบบหน้านาคยกขึ้นเป็นที่นิยมกันมากในปัจจุบันและสามารถนำไปประยุกต์เป็นแบบต่างๆได้มากมาย อยู่ที่ว่าผู้ออกแบบของผู้ทำ ตัวยาศรีแบบหน้านาคยกขึ้น ใช้ได้กับบายศรีปากชาม และบายศรีใหญ่เพราะสามารถเพิ่มขนาดของจำนวนนี้วได้ ตามความสูงของภาชนะที่นำมาตกแต่ง

การทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้น

วัสดุ

1. ใบตองตานี	1/2 กิโลกรัม
2. ใบตองสีเขียวอ่อน(ยอดตอง)	1 ทาง
3. ใบกระป้อ	5 ใบ

อุปกรณ์

1. ลวดเย็บกระดาษเบอร์ 10	1 แผง
2. เครื่องเย็บกระดาษเบอร์ 10(STAPLER)	1 อัน
3. กรรไกรขนาดใหญ่	1 ด้าม

วิธีการเตรียมใบตอง

1. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งผึ่งใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ ดังนี้
2. สำหรับพานบายศรี ขนาด 12 เซนติเมตร 5 ชั้น
3. สำหรับพานผ้าขนาด 8 เซนติเมตร 5 ชั้น
4. สำหรับหอนบายศรี ขนาด 2 เซนติเมตร 5 ชั้น (ยอดตอง)
5. สำหรับหอนบายศรี ขนาด 2 เซนติเมตร 10 ชั้น

วิธีทำตัวบายศรี

1. จับใบตองมุมบนขวามือพับม้วนแบบแน่นเฉียงลงมาที่ริมใบตองด้านล่าง

2. พับใบตองม้วนต่อลงมาจนถึงกึ่งกลางของใบตองพับปลายเก็บ

3. ม้วนต่อจนหมดเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาษ

4. ทำจวนครบทั้ง 5 นิ้ว

วิธีห่อนิ้ว

1. นำใบตองสีอ่อนห่อชั้นแรกห่างจากปลายนิ้วบายศรี ประมาณ 2 เซนติเมตร

2. ใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือประคองนิ้วบายศรี ใช้นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มืออีกข้างจับใบตองห่อพับปลายทบกัน ด้านหน้า

3. นำใบกระป๋องห่อชั้นที่ 2

4. นำใบตองสีเข้มห่อต่ออีก ชั้น

5. เย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาษ

6. ทำจนครบ 5 นิ้ว

วิธีนุ่งผ้าถุงบายศรี

1. นำนิ้วบายศรีด้วยอดและตัวรอง ให้ปลายห่างกันเล็กน้อย

2. นำผ้าถุงมาวางทาบเข้าด้านหน้าของตัวรอง แล้วพับให้ทับซ้อนกันที่ด้านหลัง

3. นุ่งผ้าจากด้านหน้าไปด้านหลัง ดูระยะห่างให้เท่ากัน

4. นุ่งผ้าถุงเช่นเดียวกันจนครบทั้ง 5 ชั้น ระยะของนิ้วแต่ละชั้นควรเท่ากัน

เกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงาน การทำตัวบยศรีแบบหน้าาคยกชั้น
เกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติงาน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
1. ด้านการเตรียมวัสดุ-อุปกรณ์ (5 คะแนน) 1.ใบตอง 2.ดอกไม้ 3.ใบไม้ 4.อุปกรณ์ในการเย็บ 5.อุปกรณ์ในการตัด	นำมาครบทุกรายการ	นำมา 4 รายการ	นำมา 3 รายการ.	นำมา 1-2 รายการ.

ระดับคุณภาพ 4 = 5 คะแนนระดับคุณภาพ 3 = 4 คะแนน

ระดับคุณภาพ 2 = 3 คะแนนระดับคุณภาพ 1 = 2 คะแนน

ประเด็นการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
2. ด้านความถูกต้องของการปฏิบัติงานตามขั้นตอน (10 คะแนน)	ทำได้ครบทุกข้อ 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2.การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3. การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ 4.การปฏิบัติงานตามขั้นตอน 5. ผลงานเสร็จทันเวลา	ทำได้ข้อ 1-4 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2. การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3. การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ 4. การปฏิบัติงานตามขั้นตอน	ทำได้ข้อ 1-3 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2. การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน 3.การวางวัสดุ-อุปกรณ์ในภาชนะ	ทำได้ข้อ 1-2 1.มีการทำความสะอาดใบตอง 2.การใช้อุปกรณ์ถูกต้องกับงาน

ระดับคุณภาพ 4 = 10 คะแนนระดับคุณภาพ 3 = 8 คะแนน

ระดับคุณภาพ 2 = 6 คะแนนระดับคุณภาพ 1 = 4 คะแนน

ประเด็นการ ประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
3.ด้านความ สมบูรณ์ของชิ้นงาน (20คะแนน)	1. มีชิ้นงาน 2. ชิ้นงานถูกต้อง 3. ชิ้นงานมีความ สมบูรณ์ 4. ชิ้นงานมีความ ประณีตสวยงาม	1. มีชิ้นงาน 2. ชิ้นงานถูกต้อง 3. ชิ้นงานมีความ สมบูรณ์	ชิ้นงานถูกต้อง	มีชิ้นงาน

ระดับคุณภาพ 4 = 20 คะแนน

ระดับคุณภาพ 3 = 17 คะแนน

ระดับคุณภาพ 2 = 14 คะแนน

ระดับคุณภาพ 1 = 10 คะแนน

ประเด็นการ ประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	4	3	2	1
4.ด้านกิจนิสัย (5คะแนน)	1. จัดเก็บอุปกรณ์ กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาด บริเวณที่ทำงาน 3 .ความสะอาด บริเวณกลุ่ม 4. เทพยะของ กลุ่ม	1. จัดเก็บอุปกรณ์ กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาด บริเวณที่ทำงาน 3 .ความสะอาด บริเวณกลุ่ม	1. จัดเก็บอุปกรณ์ กลางและนำส่ง 2 .ความสะอาด บริเวณที่ทำงาน	1. จัดเก็บอุปกรณ์ กลางและนำส่ง

ระดับคุณภาพ 4 = 5 คะแนน

ระดับคุณภาพ 3 = 4 คะแนน

ระดับคุณภาพ 2 = 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ 1 = 2 คะแนน

แบบบันทึกคะแนนผลการฝึกปฏิบัติงานรายบุคคลเรื่องการทำตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้น

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ประเด็นการประเมิน				
		ด้านการเตรียมวัสดุ-อุปกรณ์ (5)	ด้านความถูกต้องของการทำงานตามขั้นตอน (10)	ด้านความสมบูรณ์ของชิ้นงาน (20)	ด้านกิจนิสัย (5)	รวม 40
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						
23						
24						
25						

ลงชื่อ.....ผู้บันทึกคะแนน
(นางอุทัยวรรณ แกมคำ)

เพลงเราพร้อมแล้ว

พวกเราพร้อมแล้ว (ปรบมือ 3 ครั้ง)
 พวกเราพร้อมแล้ว (ปรบมือ 3 ครั้ง)
 พวกเราพร้อมแล้ว พร้อมที่จะเรียน
 พวกเราทุกคนจะตั้งใจเรียน
 และจะพากเพียรเรียนรู้ตลอดไป(ปรบมือ 3 ครั้ง)
 (นร.หญิง) พร้อมแล้วคะ (ยกมือไหว้)
 (นร.ชาย) พร้อมแล้วครับ (ยกมือไหว้)

เพลงใกล้หมดเวลา

ใกล้หมดเวลา เชื้อมนาฬิกาเขาบอก
 คนที่ช้า รีบเร่งให้ทันเวลา
 ใครเสร็จแล้ว จงทำหน้าที่
 อีกช่วยเพื่อนที่ จะได้เสร็จทัน
 โปรดช่วยเพื่อนที่ จะได้ส่งพร้อมกัน(ซ้ำทั้งหมด)

เพลงก่อนจาก

วันนี้หมดเวลา บ้าย..บาย....(ยกมือโบกไป-มา)
 พบกันใหม่อีกครั้งโบกมืออำลา....(ยกมือโบกไป-มา)
 พบกันด้วยรอยยิ้ม พบกันวันหน้า(ทุกคนยิ้ม)
 ยิ้มกันหน่อยซิจ๊ะ โบกมือ บ้าย..บาย..(ยกมือโบกไป-มา)

ภาคผนวก ค
แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอน
ทักษะปฏิบัติของชีพิณฑน์ เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

เหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

เหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

เหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. สำคัญ					
1.1 เขียนสั้น กระชับ เข้าใจง่าย ได้ใจความสำคัญ.....					
1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้.....					
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้.....					
2. ผลการเรียนรู้					
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้.....					
2.2 การใช้ภาษาเข้าใจง่าย ชัดเจน.....					
2.3 ประเมินผลได้ตามสภาพจริง.....					
2.4 ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม.....					

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. สารการเรียนรู้					
3.1 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....					
3.2 มีความชัดเจน และน่าสนใจ.....					
3.3 มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน.....					
3.4 มีความเหมาะสมกับเวลา.....					
4. กิจกรรมการเรียนรู้					
4.1 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้.....					
4.2 เรียงลำดับกิจกรรมจากง่ายไปหายาก.....					
4.3 ได้รับความสนใจ เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน.....					
4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม.....					
4.5 เหมาะสมกับเวลา.....					
5. สื่อการเรียนรู้					
5.1 สอดคล้องกับสารการเรียนรู้.....					
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้.....					
5.3 สะดวกต่อการนำไปใช้.....					
6. ประเมินผลการเรียนรู้					
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้.....					
6.2 วิธีการ เครื่องมือและเกณฑ์การวัดผล ประเมินได้ชัดเจน....					
6.3 ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม.....					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

ตาราง 10 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่อแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้
 ทฤษฎีปัญหาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี
 ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้						$\bar{x}$	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5	6		
1. สารสำคัญ								
1.1 เขียนสั้น กระชับ เข้าใจง่าย ได้ใจความ	5.00	4.67	4.67	4.33	4.67	4.00	4.56	มากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.33	4.67	4.67	4.67	4.67	5.00	4.67	มากที่สุด
1.3 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	4.67	4.67	4.67	4.33	4.67	4.00	4.50	มาก
รวม	4.67	4.67	4.67	4.44	4.67	4.33	4.58	มากที่สุด
2. ผลการเรียนรู้								
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5.00	4.67	4.67	4.67	4.33	5.00	4.72	มากที่สุด
2.2 การใช้ภาษาเข้าใจง่าย ชัดเจน	4.67	4.67	4.67	4.67	4.00	4.00	4.45	มาก
2.3 ประเมินผลได้ตามสภาพจริง	4.67	4.67	4.67	4.67	4.00	4.33	4.50	มาก
2.4 ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและคุณธรรม จริยธรรม	4.67	4.67	4.67	4.33	4.67	4.33	4.56	มากที่สุด
รวม	4.75	4.67	4.67	4.59	4.25	4.42	4.55	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้								
3.1 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	4.67	4.67	4.67	4.33	4.67	4.61	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจน และน่าสนใจ	4.33	4.67	4.67	4.67	4.33	4.67	4.56	มากที่สุด
3.3 มีความเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.33	5.00	4.67	4.67	4.67	4.67	4.67	มากที่สุด
3.4 มีความเหมาะสมกับเวลา	4.67	4.67	4.67	4.67	4.00	4.33	4.50	มาก
รวม	4.50	4.75	4.67	4.67	4.33	4.59	4.59	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้								
4.1 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	4.67	5.00	4.67	4.67	4.33	5.00	4.72	มากที่สุด
4.2 เรียงลำดับกิจกรรมจากง่ายไปหายาก	4.33	4.33	4.67	4.33	4.33	4.33	4.39	มาก
4.3 ได้รับความสนใจ เหมาะสมกับวัยของ ผู้เรียน	5.00	4.67	4.67	5.00	5.00	5.00	4.89	มากที่สุด
4.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4.67	4.33	4.67	4.33	4.33	4.33	4.44	มาก
4.5 เหมาะสมกับเวลา	4.67	5.00	4.67	4.67	4.33	4.67	4.67	มากที่สุด
รวม	4.67	4.67	4.67	4.53	4.53	4.67	4.62	มากที่สุด

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อแผนการจัดการเรียนรู้						$\bar{x}$	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5	6		
5. สื่อการเรียนรู้								
5.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.33	4.76	4.33	4.33	4.00	4.67	4.40	มาก
5.2 สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	4.67	4.33	5.00	4.67	4.67	4.67	4.67	มากที่สุด
5.3 สะดวกต่อการนำไปใช้	5.00	4.33	4.33	4.67	4.33	4.33	4.50	มาก
รวม	4.67	4.44	4.55	4.56	4.33	4.56	4.52	มากที่สุด
6. ประเมินผลการเรียนรู้								
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.67	4.67	5.00	5.00	4.67	5.00	4.84	มากที่สุด
6.2 วิธีการ เครื่องมือและเกณฑ์การ วัดผล ประเมินได้ชัดเจน	4.33	5.00	4.33	4.00	4.00	4.67	4.39	มาก
6.3 ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะ กระบวนการและคุณธรรมจริยธรรม	4.33	4.67	5.00	5.00	4.33	4.33	4.61	มากที่สุด
รวม	4.44	4.78	4.78	4.67	4.33	4.67	4.61	มากที่สุด

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการหาประสิทธิภาพเครื่องมือ
โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน
เรื่อง งานบายศรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อสอบวัดผลก่อนเรียน
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำบายศรี **กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี**

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว 1. ใบตองในข้อใดเหมาะสำหรับการทำบายศรี ก. ใบตองกล้วยน้ำหว่า ข. ใบตองกล้วยตานี ค. ใบตองกล้วยหักมุก ง. ใบตองกล้วยป่า 2. จากคำถามข้อที่ 1 เพราะเหตุใดเราจึงคิดว่าเหมาะสำหรับการทำบายศรี ก. ใบตองกล้วยน้ำหว่าหาง่ายใบบางพับง่าย ไม่แตก ข. ใบตองกล้วยตานีสีเขียวเข้ม ใบหนา เหนียว พับง่าย เก็บความชื้นได้นาน ค. ใบตองกล้วยหักมุก มีความหนา ต้องปล่อยให้คายน้ำ จึงทำได้ ไม่เหี่ยวง่าย ง. ใบตองกล้วยป่า สีเขียวเข้ม หนา กรอบ ราคาถูก 3. เราใช้เข็มในข้อใดเย็บตัวบายศรี ก. เข็มสอยเบอร์ 7 - 9 ข. เข็มร้อยมาลัย ค. เข็มกันทอง ง. ใช้ได้ทุกชนิด 4. กรรไกรในข้อใดเหมาะสำหรับงานตัดใบตองที่เรียงซ้อนกันมีขนาดหนามาก ก. กรรไกรขนาดเล็ก ข. กรรไกรใหญ่ ค. กรรไกรฉีกแซ็ก ง. กรรไกรตัดผ้า	5. ด้ายเบอร์ใดเหมาะสำหรับใช้เย็บตัวบายศรี ก. เบอร์ 8 เส้นใหญ่ ข. เบอร์ 10 เส้นค่อนข้างใหญ่ ค. เบอร์ 40 เส้นเล็ก ง. เบอร์ 60 เส้นเล็กมาก 6. จากคำถามข้อที่ 5 เราควรใช้ด้ายสีใดในการเย็บตัวบายศรี ก. สีเขียวอ่อน เพราะมองดูสวยงาม ข. สีเขียวแก่ เพราะมองดูกลมกลืนกับสีใบตอง ค. สีขาว เพราะมองเห็นฝีเย็บของเส้นด้ายได้ชัดเจน ง. สีเหลือง สีแดง เพราะใกล้เคียงกับสีของดอกไม้ที่ใช้ตกแต่ง 7. ตัวบายศรีแบบประยุกต์ต้องใช้ใบตองในการทำหลายชั้น ทำให้มีความหนามาก เราสามารถใช้ที่เย็บกระดาษเย็บได้ ที่เย็บกระดาษควรใช้เบอร์ใด ก. เบอร์ 3 ข. เบอร์ 6 ค. เบอร์ 8 ง. เบอร์ 10 8. การทำตัวบายศรีที่ต้องการให้มีสีสันที่แตกต่างไปจากสีของใบตอง เราควรเลือกดอกไม้-ใบไม้อย่างไร ก. เลือกที่มีความหนา เหนียว ไม่เหี่ยวง่าย ข. เลือกที่สีสวย กลีบบางหรือหนาก็ได้ ค. เลือกที่สีสวย เหนียว ไม่เหี่ยวง่าย ง. เลือกเอาเฉพาะที่เป็นใบไม้เท่านั้น
---	--

9. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างใช้กับบาศรีใด ก. บาศรีใหญ่ ข. บาศรีปากชาม ค. บาศรีตัน ง. ข้อ ข และ ข้อ ค ถูก 10. สิ่งที่น่ามาห่อตัวบาศรีเรียกว่า ก. ผ้าห่ม ข. ผ้าเตี่ยว ค. ฟ้านุ่ง ง. ผ้าถุง 11. ข้อใดคือการนุ่งฟ้านุ่งตัวบาศรีแบบหน้าข้าง ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 12. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างมีนิ้วจำนวนเท่าใด ก. จำนวน 3 นิ้ว ข. จำนวน 5 นิ้ว ค. จำนวน 7 นิ้ว ง. จำนวน 9 นิ้ว 13. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวเล็ก ข. นิ้วกว้างแบนพิบพิทกึ่งกลางด้านหน้า ค. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ง. นิ้วเรียวยาวพิบพิทด้านหน้า 14. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบโบราณ ข. แบบประยุกต์ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม	15.จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้าข้าง 1. นุ่งฟ้านุ่งชั้นที่ 1,2,3 2. จับใบตองมูมบนกึ่งกลางพิบใบตองจากด้านซ้ายลงมาให้ได้ริมฉากพิบพิทอีก 1 ครั้ง 3.นำใบตองทั้ง 7 ชั้นมาเรียงให้ลดหลั่นกันเป็นดับ เย็บตรึงให้แน่น 4.พิบใบตองทบด้านขวามือเข้ามาทับใบตองด้านซ้ายมือปรับสันทบให้อยู่กึ่งกลางเย็บตรึง เป็นนิ้ว 5.เช็ดใบตองให้สะอาดผึ่งให้แห้ง ฉีกใบตองสำหรับทำส่วนประกอบต่างๆ ก. 5 4 3 2 1 ข. 5 2 4 3 1 ค. 5 3 2 1 4 ง. 5 4 2 3 1 16. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้าอก ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 17. ตัวบาศรีแบบหน้าอกจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม 18. ตัวบาศรีแบบหน้าอกมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วกว้างแบนพิบพิทด้านหน้า ค. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ง. นิ้วเรียวยาวพิบพิทปลายทบออกด้านหน้า
--	---

19. วิธีนุ่งผ้าด้วยบาศรีแบบหน้าค่อนนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 20. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้าค 1. พับม้วนใบตองด้านซ้ายเฉียงเข้ามาให้ริมเสมอกันจับใบตองเกยซ้อนกันด้านหน้าเล็กน้อย เย็บตรงให้แน่นเป็นนิ้ว 2. จับใบตองมุมบนขวามือพับม้วนแบบแน่นเฉียงลงมาที่ริมใบตองด้านล่าง 3. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งผึ่งใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 4. วางนิ้วบาศรีนิ้วที่ 2 ลดต่ำลงจากตัวที่ 1 เล็กน้อย นุ่งผ้าเช่นเดียวกันทำจนครบทั้ง 9 นิ้ว 5. นำผ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหลังของบาศรีตัวที่ 1 แล้วพับทบกันทางด้านหน้า ก. 3 4 5 2 1 ข. 3 2 1 4 5 ค. 3 2 1 5 4 ง. 3 5 1 2 4 21. ตัวบาศรีแบบหน้าค่อนจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบสวยงาม ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบประยุกต์ 22. ตัวบาศรีแบบหน้าค่อนมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ค. นิ้วเรียวยาวพับปลายทบออกด้านหน้า ง. นิ้วเรียวยาวพับม้วนทบกลับทั้ง 2 ด้าน	23. วิธีนุ่งผ้าด้วยบาศรีแบบหน้าค่อนนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 24. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าด้วยบาศรีแบบหน้าค่อน ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 25. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้าค่อน 1. จับใบตองมุมบนขวามือพับม้วนใบตองได้สันทบแนวฉากพลิกด้านหลังขึ้น พับม้วนใบตองต่อเช่นเดียวกันเย็บตรงให้เรียบร้อยเป็นตัวบาศรี 2. พับกลับเลียบครุฑ 3. นำนิ้วบาศรีตัวที่ 2 มาวางทาบใส่กลับเลียบครุฑด้านข้างนิ้วบาศรี ทั้ง 2 ข้างนุ่งผ้าเช่นเดียวกัน เย็บบาศรีต่ออีก 7 ชั้น 4. นำผ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหลังที่ถึงกลางนิ้วบาศรีตัวที่ 1 พับทบทางด้านหน้า 5. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งผึ่งใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ ก. 5 4 3 2 1 ข. 5 3 2 1 4 ค. 5 1 2 4 3 ง. 5 2 3 4 1 26. ตัวบาศรีแบบหน้าค่อนจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม
--	--

27. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้นมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วเรียวยาวห่อด้วยใบตองเป็นชั้นๆ ค. นิ้วเรียวยาวพันพันซ้อนกัน ง. นิ้วเรียวยาวพับปลายทาบออกด้านหน้า 28. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 29. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น 1. นำใบตองสีอ่อนมาห่อชั้นแรกห่างจากปลายนิ้วบาศรีประมาณ 1 ซม. จับใบตองห่อพับปลายทาบกันด้านหน้า 2. นำใบกระบือห่อชั้นที่ 2 นำใบตองสีเข้มห่อต่ออีกชั้น 3. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งมีใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 4. จับใบตองมูมบนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาษ 5. นำผ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหน้าของตัวบาศรี แล้วพับให้ทับซ้อนกันที่ด้านหลังนุ่งผ้านุ่งเช่นเดียวกันจนครบทั้ง 5 ชั้น ระวังของนิ้วแต่ละชั้นควรเท่ากัน ก. 3 2 1 4 5 ข. 3 4 5 1 2 ค. 3 4 1 2 5 ง. 3 2 5 4 1	30. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้นใช้กับบาศรีใด ก. บาศรีใหญ่ ข. บาศรีปากชาม ค. ข้อ ก และ ข้อ ข ถูก ง. บาศรีตัน 31. สิ่งใดที่นำมาห่อยกชั้นนิ้วบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น ก. ใบตอง ข. ยอดตอง ค. ใบกระบือ ง. ถูกทุกข้อ 32. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริช ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 33. วิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริชนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 34. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริชจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม
---	---

35. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาคยอดกริช 1. ม้วนนิ้วไปตองแบบหน้านาค1 เส้นนำไปตองสีอ่อน ห่อนิ้ว 3 ชั้นแล้วนำไปตองสีเข้มห่ออีก 9 ชั้น เป็นส่วนยอด 2. เช็ดไปตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งถึงไปตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 3. จับไปตองมวบบนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาศเป็นนิ้ว 4. วางส่วนยอดนำฝ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหลังของตัวบายศรี แล้วพับให้ทับซ้อนกันที่ด้านหน้าใสนิ้วบายศรีตัวที่ 1 นุ่งฝ้านุ่งเช่นเดียวกันจนครบทั้ง 5 ชั้น ระยะของนิ้วแต่ละชั้นควรเท่ากัน 5. สอดลวดที่ด้านหลังส่วนยอดยาวลงมาตลอดตัวบายศรีดัดโค้งตามต้องการ ก. 2 3 1 4 5 ข. 2 1 3 4 5 ค. 2 1 4 5 3 ง. 2 5 4 3 2 36. วิธีนุ่งผ้าตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้านุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับซ้อนด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับซ้อนด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 37. ตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าใช้กับบายศรีใด ก. บายศรีตัน ข. บายศรีปากชาม ค. บายศรีใหญ่ ง. ข้อ ก และ ข้อ ข ถูก	38. ตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าจัดอยู่ในตัวบายศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม 39. ใบไม้้นำมาห่อยอดช่อฟ้าให้มีสีแดง คือใบไม้ชนิดใด ก. ใบตองอ่อน ข. ใบกระบือ ค. ใบตองตานี ง. ถูกทุกข้อ 40. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้า 1. ม้วนนิ้วไปตองแบบหน้านาค 2 ชั้น ชั้นที่ 1 นำยอดตองหรือใบลิ้นกระบือห่อนิ้ว 3 ชั้น ชั้นที่ 2 นำยอดตองหรือใบลิ้นกระบือห่อนิ้ว 3 ชั้นแล้วนำไปตองสีเขียวเข้มห่อต่ออีก 5 ชั้นสอดลวดทางด้านหลังทั้ง 2 ตัวเป็นส่วนยอด 2. นำตัวยอด 2 ตัวประกบกันห่อไปตองลงมาเป็นส่วนคอ โดยวางไปตองด้านหลังห่อพับทบกลับมาด้านหน้า 15 ชั้น 3. จับไปตองมวบบนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาศ เป็นนิ้ว 4. . นำนิ้วบายศรี วางทาบกับส่วนคोनุ่งผ้าจากด้านหลังพับกลีบทบด้านหน้าของตัวบายศรี วางนิ้วเรียงระดับลงมา ให้ระยะของนิ้วแต่ละชั้นเท่ากัน ทำจนหมดนิ้ว 5. สอดลวดที่ด้านหลังส่วนคอยาวลงมาตลอดตัวบายศรีดัดโค้งตามต้องการ ก. 5 4 3 2 1 ข. 3 4 2 5 1 ค. 4 3 5 2 1 ง. 3 1 2 4 5
--	---

รายวิชา งานบายศรี ง 21261

ข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เฉลยข้อสอบวัดผลก่อนเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำบายศรี
 รายวิชา งานบายศรี ง 21261 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	เฉลย		ข้อที่	เฉลย
1	ข		21	ข
2	ข		22	ง
3	ค		23	ค
4	ข		24	ก
5	ก		25	ค
6	ข		26	ก
7	ง		27	ข
8	ค		28	ก
9	ง		29	ค
10	ค		30	ค
11	ง		31	ง
12	ค		32	ก
13	ข		33	ค
14	ก		34	ก
15	ข		35	ข
16	ก		36	ค
17	ข		37	ค
18	ก		38	ก
19	ค		39	ข
20	ค		40	ง

ข้อสอบวัดหลังเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำบายศรี

กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกข้อที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว 1. ใบตองในข้อใดเหมาะสำหรับการทำบายศรี ก. ใบตองกล้วยน้ำหว่า ข. ใบตองกล้วยตานี ค. ใบตองกล้วยหักมุก ง. ใบตองกล้วยป้า 2. จากคำถามข้อที่ 1 เพราะเหตุใดเราจึงคิดว่าเหมาะสำหรับการทำบายศรี ก. ใบตองกล้วยน้ำหว่าหาง่ายใบบางพับง่าย ไม่แตก ข. ใบตองกล้วยตานีสีเขียวเข้ม ใบหนา เหนียว พับง่าย เก็บความชื้นได้นาน ค. ใบตองกล้วยหักมุก มีความหนา ต้องปล่อยให้คายน้ำ จึงทำได้ ไม่เหนียวง่าย ง. ใบตองกล้วยป้า สีเขียวเข้ม หนา กรอบ ราคาถูก 3. เราใช้เข็มในข้อใดเย็บตัวบายศรี ก. เข็มสอยเบอร์ 7 - 9 ข. เข็มร้อยมาลัย ค. เข็มกันทอง ง. ใช้ได้ทุกชนิด 4. กรรไกรในข้อใดเหมาะสำหรับงานตัดใบตองที่เรียงซ้อนกันมีขนาดหนามาก ก. กรรไกรขนาดเล็ก ข. กรรไกรใหญ่ ค. กรรไกรซิกแซ็ก ง. กรรไกรตัดผ้า	5. ด้ายเบอร์ใดเหมาะสำหรับใช้เย็บตัวบายศรี ก. เบอร์ 8 เส้นใหญ่ ข. เบอร์ 10 เส้นค่อนข้างใหญ่ ค. เบอร์ 40 เส้นเล็ก ง. เบอร์ 60 เส้นเล็กมาก 6. จากคำถามข้อที่ 5 เราควรใช้ด้ายสีใดในการเย็บตัวบายศรี ก. สีเขียวอ่อน เพราะมองดูสวยงาม ข. สีเขียวแก่ เพราะมองดูกลมกลืนกับสีใบตอง ค. สีขาว เพราะมองเห็นฝีเย็บของเส้นด้ายได้ชัดเจน ง. สีเหลือง สีแดง เพราะใกล้เคียงกับสีของดอกไม้ที่ใช้ตกแต่ง 7. ตัวบายศรีแบบประยุกต์ต้องใช้ใบตองในการทำหลายชั้น ทำให้มีความหนามาก เราสามารถใช้ที่เย็บกระดาษเย็บได้ที่เย็บกระดาษควรใช้เบอร์ใด ก. เบอร์ 3 ข. เบอร์ 6 ค. เบอร์ 8 ง. เบอร์ 10 8. การทำตัวบายศรีที่ต้องการให้มีสีสันที่แตกต่างไปจากสีของใบตอง เราควรเลือกดอกไม้-ใบไม้อย่างไร ก. เลือกที่มีความหนา เหนียว ไม่เหนียวง่าย ข. เลือกที่สีสวย กลีบบางหรือหนาก็ได้ ค. เลือกที่สีสวย เหนียว ไม่เหนียวง่าย ง. เลือกเอาเฉพาะที่เป็นใบไม้เท่านั้น
--	---

9. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างใช้กับบาศรีใด ก. บาศรีใหญ่ ข. บาศรีปากชาม ค. บาศรีตัน ง. ข้อ ข และ ข้อ ค ถูก 10. สิ่งที่น่ามาห่อตัวบาศรีเรียกว่า ก. ผ้าห่ม ข. ผ้าเดี่ยว ค. ผ้าถุง ง. ผ้าถุง 11. ข้อใดคือการนุ่งผ้าถุงตัวบาศรีแบบหน้าข้าง ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 12. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างมีนิ้วจำนวนเท่าใด ก. จำนวน 3 นิ้ว ข. จำนวน 5 นิ้ว ค. จำนวน 7 นิ้ว ง. จำนวน 9 นิ้ว 13. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวเล็ก ข. นิ้วกว้างแบนพับทบถึงกลางด้านหน้า ค. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ง. นิ้วเรียวยาวพับทบด้านหน้า 14. ตัวบาศรีแบบหน้าข้างจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบโบราณ ข. แบบประยุกต์ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม	15.จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้าข้าง 1. นุ่งผ้าถุงชั้นที่ 1,2,3 2. จับใบตองมวบมบกึ่งกลางพับใบตองจากด้านซ้ายลงมา ให้ได้ริมฉากพับทบอีก 1 ครั้ง 3.นำใบตองทั้ง 7 ชั้นมาเรียงให้ลดหลั่นกันเป็นดับ เข็บตรึงให้แน่น 4.พับใบตองทบด้านขวามือเข้ามาทับใบตองด้านซ้ายมือ ปรับสันทบให้อยู่กึ่งกลางเข็บตรึง เป็นนิ้ว 5.เช็ดใบตองให้สะอาดผึ่งให้แห้ง ฉีกใบตองสำหรับทำส่วนประกอบต่างๆ ก. 5 4 3 2 1 ข. 5 2 4 3 1 ค. 5 3 2 1 4 ง. 5 4 2 3 1 16. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้าาค ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 17. ตัวบาศรีแบบหน้าาคจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม 18. ตัวบาศรีแบบหน้าาคมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วกว้างแบนพับทบด้านหน้า ค. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ง. นิ้วเรียวยาวพับปลายทบออกด้านหน้า
---	---

19. วิธีนุ่งผ้าตัวบายศรีแบบหน้านาคนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบคั่นหน้า ง. ถูกทุกข้อ 20. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาค 1. พับม้วนใบตองด้านซ้ายเฉียงเข้ามาให้ริมเสมอกันจับใบตองเกยซ้อนกันด้านหน้าเล็กน้อย เข็บตรึงให้แน่นเป็นนิ้ว 2. จับใบตองมุมบนขวามือพับม้วนแบบแน่นเฉียงลงมาที่ริมใบตองด้านล่าง 3. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้นิ่มถิกใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 4. วางนิ้วบายศรีนิ้วที่ 2 ลดต่ำลงจากตัวที่ 1 เล็กน้อย นุ่งผ้าถุงเช่นเดียวกันทำจนครบทั้ง 9 นิ้ว 5. นำผ้าถุงมาวางทาบบนด้านหลังของบายศรีตัวที่ 1 แล้วพับทบกันทางด้านหน้า ก. 3 4 5 2 1 ข. 3 2 1 4 5 ค. 3 2 1 5 4 ง. 3 5 1 2 4 21. ตัวบายศรีแบบหน้านาคซ้อนจัดอยู่ในตัวบายศรีแบบใด ก. แบบสวยงาม ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบประยุกต์ 22. ตัวบายศรีแบบหน้านาคซ้อนมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วกว้างแบนไม่มีลาย ค. นิ้วเรียวยาวพับปลายทบออกด้านหน้า ง. นิ้วเรียวยาวพับม้วนทบกลับทั้ง 2 ด้าน	23. วิธีนุ่งผ้าตัวบายศรีแบบหน้านาคซ้อนนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบคั่นหน้า ง. ถูกทุกข้อ 24. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบายศรีแบบหน้านาคซ้อน ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 25. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาคซ้อน 1. จับใบตองมุมบนขวามือพับม้วนใบตองได้สันทบแนวจากพลิกด้านหลังขึ้น พับม้วนใบตองต่อเช่นเดียวกันเข็บตรึงให้เรียบร้อยเป็นตัวบายศรี 2. พับกลีบเล็บครุฑ 3. นำนิ้วบายศรีตัวที่ 2 มาวางทาบบนใต้กลีบเล็บครุฑด้านข้างนิ้วบายศรี ทั้ง 2 ข้างนุ่งผ้าถุงเช่นเดียวกัน เข็บบายศรีต่ออีก 7 ชั้น 4. นำผ้าถุงมาวางทาบบนด้านหลังที่กึ่งกลางนิ้วบายศรีตัวที่ 1 พับทบทางด้านหน้า 5. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้นิ่มถิกใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ ก. 5 4 3 2 1 ข. 5 3 2 1 4 ค. 5 1 2 4 3 ง. 5 2 3 4 1 26. ตัวบายศรีแบบหน้านาคยกชั้นจัดอยู่ในตัวบายศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม
---	---

27. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้นมีนิ้วลักษณะใด ก. นิ้วเรียวยาว ข. นิ้วเรียวยาวห่อด้วยใบตองเป็นชั้นๆ ค. นิ้วเรียวยาวพันพันซ้อนกัน ง. นิ้วเรียวยาวพับปลายทบออกด้านหน้า 28. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 29. จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น 1. นำใบตองสีอ่อนมาห่อชั้นแรกห่างจากปลายนิ้วบาศรีประมาณ 1 ซม. จับใบตองห่อพับปลายทบกันด้านหน้า 2. นำใบกระบือห่อชั้นที่ 2 นำใบตองสีเข้มห่อต่ออีกชั้น 3. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งมีกลิ่นใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 4. จับใบตองมวบมวนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาก 5. นำผ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหน้าของตัวบาศรี แล้วพับให้ทับซ้อนกันที่ด้านหลังนุ่งผ้านุ่งเช่นเดียวกันจนครบทั้ง 5 ชั้น ระวังของนิ้วแต่ละชั้นควรเท่ากัน ก. 3 2 1 4 5 ข. 3 4 5 1 2 ค. 3 4 1 2 5 ง. 3 2 5 4 1	30. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยกชั้นใช้กับบาศรีใด ก. บาศรีใหญ่ ข. บาศรีปากชาม ค. ข้อ ก และ ข้อ ข ถูก ง. บาศรีตัน 31. สิ่งใดที่นำมาห่อยกชั้นนิ้วบาศรีแบบหน้านาคยกชั้น ก. ใบตอง ข. ยอดตอง ค. ใบกระบือ ง. ถูกทุกข้อ 32. ข้อใดคือวิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริช ก. นุ่งทุกชั้น ข. นุ่งชั้นสุดท้าย 1 ชั้น ค. นุ่งชั้นสุดท้าย 2 ชั้น ง. นุ่งชั้นสุดท้าย 3 ชั้น 33. วิธีนุ่งผ้าตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริชนุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับทบด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับทบด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 34. ตัวบาศรีแบบหน้านาคยอดกริชจัดอยู่ในตัวบาศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม
---	---

35.จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาคยอดกริช 1.ม้วนนิ้วใบตองแบบหน้านาคเข็นนำใบตองสีอ่อน ห่อ นิ้ว 3ชั้นแล้วนำใบตองสีเข้มห่ออีก 9ชั้น เป็นส่วนยอด 2. เช็ดใบตองให้สะอาด ผึ่งให้แห้งลวกใบตองสำหรับส่วนประกอบต่างๆ 3. จับใบตองมวบจนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาก เป็นนิ้ว 4. วางส่วนยอดนำฝ้านุ่งมาวางทาบเข้าด้านหลังของตัวบายศรี แล้วพับให้ทับซ้อนกันที่ด้านหน้าใสนิ้วบายศรีตัวที่ 1 นุ่งฝ้านุ่งเช่นเดียวกันจนครบทั้ง 5 ชั้น ระยะของนิ้วแต่ละชั้นควรเท่ากัน 5.สอดลวดที่ด้านหลังส่วนยอดยาวลงมาตลอดตัวบายศรีดัดโค้งตามต้องการ ก. 2 3 1 4 5 ข. 2 1 3 4 5 ค. 2 1 4 5 3 ง. 2 5 4 3 2 36. วิธีนุ่งผ้าตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้านุ่งแบบใด ก. นุ่งด้านข้าง ข. นุ่งด้านหน้าพับซ้อนด้านหลัง ค. นุ่งด้านหลังพับซ้อนด้านหน้า ง. ถูกทุกข้อ 37. ตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าใช้กับบายศรีใด ก. บายศรีตัน ข. บายศรีปากชาม ค. บายศรีใหญ่ ง. ข้อ ก และ ข้อ ข ถูก	38. ตัวบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้าจัดอยู่ในตัวบายศรีแบบใด ก. แบบประยุกต์ ข. แบบโบราณ ค. แบบประดิษฐ์ ง. แบบสวยงาม 39. ใบไม้ให้นำมาห่อยอดช่อฟ้าให้มีสีแดง คือใบไม้ชนิดใด ก. ใบตองอ่อน ข. ใบกระบือ ค. ใบตองตานี ง. ถูกทุกข้อ 40.จงเรียงลำดับขั้นตอนการทำบายศรีแบบหน้านาคยอดช่อฟ้า 1.ม้วนนิ้วใบตองแบบหน้านาค2ชั้น ชั้นที่ 1 นำยอดตองหรือใบลิ้นกระบือห่อนิ้ว 3ชั้น ชั้นที่ 2 นำยอดตองหรือใบลิ้นกระบือห่อนิ้ว 3ชั้นแล้วนำใบตองสีเขียวเข้มห่อต่ออีก 5ชั้นสอดลวดทางด้านหลังทั้ง 2 ตัวเป็นส่วนยอด 2.นำตัวยอด 2 ตัวประกบกันห่อใบตองลงมาเป็นส่วนคอ โดยวางใบตองด้านหลังห่อพับทบกลับมาด้านหน้า15ชั้น 3. จับใบตองมวบจนขวามือพับม้วนแบบแน่น ม้วนต่อจนหมดพับปลายเก็บด้านหน้าเย็บด้วยเครื่องเย็บกระดาก เป็นนิ้ว 4. . นำนิ้วบายศรี วางทาบกับส่วนคองุ่งผ้าจากด้านหลังพับกลับทบด้านหน้าของตัวบายศรี วางนิ้วเรียงระดับลงมา ให้ระยะของนิ้วแต่ละชั้นเท่ากัน ทำจนหมดนิ้ว 5.สอดลวดที่ด้านหลังส่วนคอยาวลงมาตลอดตัวบายศรีดัดโค้งตามต้องการ ก. 5 4 3 2 1 ข. 3 4 2 5 1 ค. 4 3 5 2 1 ง. 3 1 2 4 5
---	--

รายวิชา งานบายศรี ง 21261

ข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คะแนนเต็ม 40 คะแนน

เฉลยข้อสอบวัดผลหลังเรียน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำบายศรี
 รายวิชา งานบายศรี ง 21261 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย
1	ข	21	ข
2	ข	22	ง
3	ค	23	ค
4	ข	24	ก
5	ก	25	ค
6	ข	26	ก
7	ง	27	ข
8	ค	28	ก
9	ง	29	ค
10	ค	30	ค
11	ง	31	ง
12	ค	32	ก
13	ข	33	ค
14	ก	34	ก
15	ข	35	ข
16	ก	36	ค
17	ข	37	ค
18	ก	38	ก
19	ค	39	ข
20	ค	40	ง

ตาราง 11 ค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)	ข้อที่	ค่าความยากง่าย (P)	ค่าอำนาจจำแนก (B)
1	0.80	0.36	21	0.35	0.60
2	0.45	0.39	22	0.20	0.53
3	0.45	0.39	23	0.40	0.53
4	0.70	0.34	24	0.30	0.25
5	0.25	0.56	25	0.35	0.81
6	0.40	0.28	26	0.40	0.44
7	0.10	0.22	27	0.30	0.56
8	0.25	0.88	28	0.30	0.25
9	0.40	0.71	29	0.35	0.50
10	0.35	0.76	30	0.40	0.44
11	0.20	0.94	31	0.20	0.84
12	0.15	0.22	32	0.35	0.68
13	0.25	0.49	33	0.60	0.42
14	0.20	0.55	34	0.35	0.68
15	0.30	0.82	35	0.20	0.84
16	0.35	0.33	36	0.70	0.34
17	0.30	0.67	37	0.25	0.56
18	0.25	0.47	38	0.80	0.36
19	0.30	0.93	38	0.45	0.39
20	0.25	0.73	40	0.45	0.39

ค่าความเชื่อมั่น 0.94

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีปัญหาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่อง งานบายศรี

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน เรื่อง งานบายศรี**

คำชี้แจง

1. ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อให้ละเอียดและพิจารณาอย่างรอบคอบแล้วเลือกตอบข้อที่ตรงกับความรู้สึก
ของนักเรียน แบบสอบถามไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียนแต่อย่างใด

2. ให้นักเรียนใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องระดับความพึงพอใจ ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

5 หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4 หมายถึง	พึงพอใจมาก
3 หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2 หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1 หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อคำถาม	ระดับความพึงพอใจ				
	5 พึงพอใจมากที่สุด	4 พึงพอใจมาก	3 พึงพอใจปานกลาง	2 พึงพอใจน้อย	1 พึงพอใจน้อยที่สุด
1. ด้านสาระการเรียนรู้ 1.1 การทำบายศรีเป็นสิ่งที่ฉันสนใจ..... 1.2 ฉันภูมิใจที่มีส่วนช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมการทำบายศรี..... 1.3 นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้..... 1.4 การเรียนโดยใช้พหุปัญญาเป็นการเรียนรู้ที่หลากหลาย..... 2. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2.1 ฉันมีส่วนร่วมในการวางแผนการปฏิบัติงานกลุ่ม..... 2.2 มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและยอมรับความคิดเห็นของเพื่อน 2.3 ขั้นตอนของกิจกรรมช่วยให้ฉันเข้าใจเนื้อหามากขึ้น..... 2.4 วิธีการสอน เหมาะสมกับนักเรียน 2.5 การอธิบาย ขั้นตอนในการทำบายศรีชัดเจน 2.6 ฉันให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน..... 2.7 ผลงานสำเร็จของกลุ่มทำให้ฉันเกิดความภาคภูมิใจ.....					

ข้อความ	ระดับความพึงพอใจ				
	5 พึงพอใจมากที่สุด	4 พึงพอใจมาก	3 พึงพอใจปานกลาง	2 พึงพอใจน้อย	1 พึงพอใจน้อยที่สุด
3. ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้					
3.1 เครื่องมือและอุปกรณ์มีจำนวนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน.....					
3.2 ใบกิจกรรมฝึกให้ฉันและเพื่อนได้แสดงความคิดเห็น.....					
3.3 ใบความรู้มีภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหาอ่านเข้าใจง่าย.....	...			..	
3.4 ใบงานจัดลำดับขั้นตอนของภาพสอดคล้องกับเนื้อหาที่น่าสนใจ.....		...	...		..
3.5 ฉันสามารถใช้วัสดุที่มีในธรรมชาติมาจัดทำบายศรีได้					
4. ด้านการประเมินผลการเรียนรู้				...	
4.1 การนำเสนอผลงานสำเร็จทำให้ฉันเข้าใจเนื้อหามากขึ้น.....	...				
4.2 ฉันมีโอกาสประเมินผลงานของกลุ่มเพื่อน.....				.	
4.3 ฉันพอใจกับวิธีการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้.....		...	...		..
4.4 ฉันพอใจที่ครูบอกชนิดของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน พร้อมเกณฑ์การวัด และประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้ง.....					

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

ตาราง 12 ผลแบบประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหาที่ต้องการวัดของผู้เชี่ยวชาญ
ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีปัญหาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติ
ของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรี

หัวข้อ	ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	ผลการ วิเคราะห์
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
ด้านสาระการเรียนรู้	1.1	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	1.2	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	1.3	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	1.4	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	2.1	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.2	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.3	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.4	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.5	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.6	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	2.7	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
ด้านสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้	3.1	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	3.2	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	3.3	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	3.4	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	3.5	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
ด้านการประเมินผลการเรียนรู้	4.1	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	4.2	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	4.3	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก
	4.4	+1	+1	+1	3	1.00	คัดเลือก

ภาคผนวก ฉ

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พหุปัญญากับ
เนื้อหาพหุปัญญาแต่ละด้านจากผู้เชี่ยวชาญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชางานบายศรี

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พหุปัญญากับเนื้อหา
พหุปัญญาแต่ละด้านจากผู้เชี่ยวชาญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชางานบายศรี

พหุปัญญาแต่ละด้าน	ข้อคำถาม	การประเมิน		
		-1	0	+1
ความสามารถด้าน ภาษา	1. การประดิษฐ์ตัวบายศรีเป็นกิจกรรมที่สามารถเขียนขั้นตอน การทำและตั้งชื่อตัวบายศรีแบบต่างๆ ได้หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น.....			
ความสามารถด้าน ตรรกศาสตร์และ คณิตศาสตร์	2. การประดิษฐ์ตัวบายศรีสามารถคำนวณการใช้ใบตองพร้อม อุปกรณ์ในการเย็บและคิดต้นทุนในการทำได้หรือไม่ จงแสดง ความคิดเห็น.....			
ความสามารถด้าน ภาพมิติสัมพันธ์	3. การประดิษฐ์ตัวบายศรีมีรูปแบบที่หลากหลายนักเรียน สามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น			
ความสามารถด้าน ร่างกายและการ เคลื่อนไหว	4. การประดิษฐ์ตัวบายศรี ร่างกายจำเป็นต้องใช้กล้ามเนื้อส่วน ใดบ้างและแต่ละส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กันอย่างไร จง แสดงความคิดเห็น.....			
ความสามารถด้าน ดนตรี	5. การร้องเพลงเพื่อเป็นสัญญาณในการเตรียมความพร้อมก่อน เรียน การเตือนขณะเรียน และหมดเวลานักเรียนรู้สึกอย่างไรจง แสดงความคิดเห็น.....			
ความสามารถด้าน มนุษยสัมพันธ์	6. การทำบายศรี เป็นกิจกรรมที่ควรอนุรักษ์หรือไม่ จงแสดง ความคิดเห็น.....			
ความสามารถในการ เข้าใจตนเอง	7. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำบายศรีหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ในกลุ่มอย่างไรจงแสดงความคิดเห็น.....			
ความสามารถในด้าน ความเข้าใจสภาพ ธรรมชาติ	8. วัสดุชนิดใดที่มีในท้องถิ่น สามารถนำมาใช้ทำบายศรีได้ จง แสดงความคิดเห็น.....			

ตาราง 13 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความคิดเห็นกับเนื้อหาที่ต้องการวัดจากผู้เชี่ยวชาญ
3 คน

ข้อที่	คะแนนความคิดเห็น			รวม	ค่าเฉลี่ย	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ตาราง 14 วิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพุทปัญญา
ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของพิมพ์ชิ้น เรื่อง งานบายศรี ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประเด็นคำถาม	ความถี่		อันดับ
	จำนวน	ร้อยละ	
1. การประดิษฐ์ตัวบายศรีเป็นกิจกรรมที่สามารถเขียนขั้นตอนการทำและตั้งชื่อตัวบายศรีแบบต่างๆ ได้ - เพราะบายศรีมีขั้นตอนการทำชัดเจน เป็นขั้นตอนทำได้ง่ายสามารถบันทึกการทำงานได้และอธิบายลำดับขั้นตอน ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ - เพราะสามารถตั้งชื่อตัวบายศรีได้ตามแบบที่ต้องการ	21 18 3	80 72 12	5
2. การประดิษฐ์ตัวบายศรีสามารถคำนวณการใช้ใบตองพร้อมอุปกรณ์ในการเย็บและคิดต้นทุนในการทำได้ - เพราะรู้ว่าจะต้องทำบายศรีอะไรใช้ใบตองเท่าไร - เพราะรู้วิธีคำนวณใบตองและวัสดุอื่น ๆ	22 20 2	88 80 8	4
3. การประดิษฐ์ตัวบายศรีมีรูปแบบที่หลากหลายนักเรียนสามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้ - เพราะมีความรู้พื้นฐานแล้วสามารถใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ - เพราะสามารถประยุกต์ใช้วัสดุอื่น ๆ ทดแทนกันหรือออกแบบใหม่ได้	25 20 5	100 80.00 20	1
4. การประดิษฐ์ตัวบายศรี ร่างกายจำเป็นต้องใช้กล้ามเนื้อส่วนใดบ้างและแต่ละส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กันอย่างไร - ได้ ใช้มือในการหยิบ การเย็บ การตัดใช้สมองในการคิดประดิษฐ์ - ประสานงานกันระหว่างมือ ตา และสมอง	25 22 3	100 88 12	1

ตาราง 14 (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	ความถี่		อันดับ
	จำนวน	ร้อยละ	
5. การร้องเพลงเพื่อเป็นสัญญาณในการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน การเตือนขณะเรียน และหมดเวลานักเรียนรู้สึกอย่างไร - สนุกสนาน เพลิดเพลิน มีความสุข ช่วยผ่อนคลาย - มีระเบียบวินัย	23 21 2	92 84 8	3
6. การทำบายศรี เป็นกิจกรรมที่ควรอนุรักษ์ - เพราะเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นของเราและควรอนุรักษ์ไว้ให้ลูกหลานภูมิใจ ภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมอนุรักษ์ - เพราะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	24 13 11	96 52 44	2
7. นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำบายศรีหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มอย่างไร - ได้ช่วยแบ่งปันวัสดุ ช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม และแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ในการทำงาน - ได้ช่วยเบิกอุปกรณ์และเก็บอุปกรณ์	22 18 4	88 72 16	4
8. วัสดุชนิดใดที่มีในท้องถิ่น สามารถนำมาใช้ทำบายศรีได้ - เพราะบายศรีทำจากวัสดุธรรมชาติเช่นใบตอง ดอกบัว ดอกดาวเรืองสามารถหาได้ง่ายในท้องถิ่น	25 25	100 100	1

แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พหุปัญญา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 รายวิชางานบายศรี

คำชี้แจงแบบสอบถามผู้เรียนเป็นผู้สอบถามหลังจบการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการประดิษฐ์ตัวบายศรี

1. การประดิษฐ์ตัวบายศรีเป็นกิจกรรมที่สามารถเขียนขั้นตอนการทำและตั้งชื่อตัวบายศรีแบบต่างๆ ได้หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

2. การประดิษฐ์ตัวบายศรีสามารถคำนวณการใช้ใบตองพร้อมอุปกรณ์ในการเย็บและคิดต้นทุนในการทำได้หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

3. การประดิษฐ์ตัวบายศรีมีรูปแบบที่หลากหลาย นักเรียนสามารถออกแบบตัวบายศรีเองได้หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

4. การประดิษฐ์ตัวบายศรี ร่างกายจำเป็นต้องใช้กล้ามเนื้อส่วนใดบ้างและแต่ละส่วนของร่างกายมีความสัมพันธ์กันอย่างไร จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

5. การร้องเพลงเพื่อเป็นสัญญาณในการเตรียมความพร้อมก่อนเรียน การเตือนขณะเรียน และหมดเวลานักเรียนรู้สึกอย่างไร จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

6.การทำบายศรี เป็นกิจกรรมที่ควรอนุรักษ์หรือไม่ จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

7.นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำบายศรีหรือมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในกลุ่มอย่างไร จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

8.วัสดุชนิดใดที่มีในท้องถิ่น สามารถนำมาใช้ทำบายศรีได้ จงแสดงความคิดเห็น

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละจากการประเมินทักษะการปฏิบัติงาน ในการใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพุทปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เรื่อง งานบายศรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

คนที่		คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้																							รวม	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน	
			แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3				แผนที่ 4				แผนที่ 5				แผนที่ 6					
			การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย			ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน
			5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5			20
1	20	5	8	5	18	5	8	5	18	5	9	5	18	5	8	5	20	5	8	5	18	5	8	5	18	219	34	
2	24	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	17	5	9	5	18	221	35	
3	25	5	10	5	19	5	10	5	19	5	10	5	19	5	10	5	19	5	10	5	19	5	10	5	19	234	30	
4	19	5	8	5	19	5	8	5	19	5	8	5	18	5	8	5	19	5	8	5	19	5	8	5	19	211	35	
5	20	5	8	5	18	5	8	5	18	5	9	5	18	5	8	5	19	5	9	5	18	5	8	5	18	219	35	
6	25	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	216	35	
7	20	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	18	227	36	
8	21	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	240	33	
9	22	5	9	5	18	5	8	5	18	5	10	5	20	5	9	5	19	5	9	5	17	5	9	5	18	224	34	
10	23	5	10	5	19	5	9	5	18	5	9	5	18	5	10	5	19	5	9	5	18	5	10	5	18	227	34	

ตาราง 15 (ต่อ)

คนที่	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน	แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้																								รวม	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
		แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3				แผนที่ 4				แผนที่ 5				แผนที่ 6					
		การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของ		
		5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20		
	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	240	40
11	20	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	216	34
12	24	5	9	5	18	5	8	5	18	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	18	221	35
13	25	5	10	5	18	5	10	5	19	5	9	5	19	5	10	5	19	5	10	5	19	5	10	5	18	231	33
14	19	5	8	5	19	5	8	5	19	5	8	5	19	5	9	5	19	5	8	5	19	5	8	5	19	223	37
15	20	5	8	5	17	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	9	5	18	5	8	5	18	217	32
16	25	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	17	5	9	5	18	216	35
17	20	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	18	5	9	5	19	5	9	5	19	5	9	5	19	227	33
18	21	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	19	5	10	5	20	5	10	5	20	239	35
19	22	5	9	5	18	5	8	5	19	5	10	5	19	5	9	5	19	5	9	5	18	5	9	5	18	225	36
20	23	5	10	5	19	5	9	5	18	5	9	5	18	5	10	5	19	5	9	5	18	5	10	5	18	227	34

ตาราง 15 (ต่อ)

คนที่		คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน	แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้																						รวม	คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน		
			แผนที่ 1				แผนที่ 2				แผนที่ 3				แผนที่ 4				แผนที่ 5				แผนที่ 6					
			การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน	กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน	การเตรียมอุปกรณ์	ปฏิบัติงานตามขั้นตอน			กิจนิสัย	ความสมบูรณ์ของชิ้นงาน
		5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	5	10	5	20	240	40	
21	20	5	8	5	18	5	8	5	19	5	8	5	18	5	8	5	17	5	8	5	18	5	8	5	18	216	37	
22	24	5	9	5	18	5	9	5	18	5	9	5	19	5	9	5	18	5	9	5	20	5	9	5	18	225	35	
23	25	5	10	5	19	5	10	5	18	5	10	5	19	5	10	5	18	5	10	5	19	5	10	5	19	231	33	
24	19	5	8	5	19	5	8	5	20	5	8	5	19	5	8	5	18	5	8	5	19	5	8	5	19	223	34	
25	20	5	8	5	19	5	8	5	18	5	8	5	18	5	8	5	19	5	8	5	18	5	8	5	19	221	33	
รวม		546	125	221	125	453	125	216	125	464	125	222	125	464	125	224	125	466	125	220	125	461	125	223	125	462	5596	857
x̄	21.8		8.8		18.1		8.6		18.5		8.8		18.5		8.9		18.6				18.4		8.9		18.4	223.8	34.2	
	4	5	4	5	2	5	4	5	6	5	8	5	6	5	6	5	4	5	8.8	5	4	5	2	5	8	4	8	
S.D	2.23	0	0.8	0	2.03	0	0.8	0	0.71	0	0.7	0	0.71	0	0.7	0	0.7	0	1	0	0.87	0	0.8	0	0.71	7.27	1.54	
ร้อยละ		54.6	100	88.	100	90.6	100	86.	100	92.8	100	88.	100	92.8	100	89.	100	93.2	100	88	100	92.2	100	89.	100	92.4	93.27	85.7

ภาคผนวก ซ

ตัวอย่างภาพประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพุทปัญญา
ประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่อง งานบายศรี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติตั้งชิมพ์ชั้น
เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพเตรียมความพร้อมก่อนเริ่มการปฏิบัติด้วยการร้องเพลง “ เราพร้อมแล้ว ”

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติงchimพ์ชั้น
เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพนักเรียนจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์และฉีกใบตองตามคำชี้แจงในเอกสารประกอบการสอน

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติตั้งชิมพ์ชั้น
เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำบายศรี

อธิบายภาพครูสาธิตการทำบายศรีแบบหน้าชั้นนักเรียนปฏิบัติตาม

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติตั้งชิมพ์ชั้น
 เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพนักเรียนปฏิบัติการทำบายศรีแบบหน้าซ่างด้วยตนเอง

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติเชิงสัมพันธ์
 เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพครูสังเกตการปฏิบัติงานของนักเรียน หากนักเรียนมีข้อสงสัยหรือทำไม่ได้ครูคอยแนะนำ

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติตั้งชิมพ์ชั้น
เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพนักเรียนชื่นชมในผลงานบายศรีแบบหน้าช้าง

ประมวลภาพ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีพหุปัญญาประกอบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน
 เรื่องงานบายศรี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการปฏิบัติการทำตัวบายศรี

อธิบายภาพนักเรียนชื่นชมในผลงานบายศรีแบบหน้านาคยกชั้น

ประวัติย่อของผู้ศึกษาค้นคว้า

ประวัติย่อของผู้ศึกษาค้นคว้า

ชื่อ	นางอุทัยวรรณ แกมคำ
วันเกิด	วันที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2505
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 260 หมู่ 6 ตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ 36000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านเขว้าวิทยายน อำเภอบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ 36170
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2514	ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาล 1 (วิทยานารี) อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
พ.ศ. 2517	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเมืองชัยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
พ.ศ. 2520	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีชัยภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยอาชีวศึกษานครราชสีมา
พ.ศ. 2523	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยอาชีวศึกษานครราชสีมา
พ.ศ. 2537	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (คศ.บ.) สาขาพัฒนาการเด็ก และครอบครัว มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
พ.ศ. 2556	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

